

DENNIS MULKENS

BEHANGKONING

JOHN VAN ZWEDEN IN DE

PREMIER LEAGUE

voetbal
INTERNATIONAL

BEHANGKONING

JOHN VAN ZWEDEN IN DE

PREMIER LEAGUE

De behangkoning John van Zweden (1962) raakt als fanatieke supporter verslaafd aan het Engelse voetbal. Met 50.000 pond redt hij het vrijwel failliete Swansea City, dat tien jaar geleden in de kelder van het betaalde voetbal verkeert. Nu speelt de club Europees voetbal en is Van Zwedens aandeel miljoenen waard.

Dat hadden ze in Den Haag nooit gedacht van deze voormalige amateurkeeper, die als voetbaltrainer geen prijzen wint, als scheidsrechter een levenslange schorsing oploopt, als zakenman in conflict komt met Ruud Gullit en als sponsor van FC Den Haag met een shovel naar het Zuiderpark opstoomt.

Bij verhalen over het leven van deze volksjongen denk je telkens: dat verzin je niet.

ePUB

voetbal
INTERNATIONAL

John van Zweden

Behangkoning
in de Premier League

DENNIS MULKENS

BEHANGKONING
JOHN VAN ZWEDEN IN DE
PREMIER LEAGUE

VOETBAL INTERNATIONAL

Inhoud

Voorwoord

Midden-Noord, voetbalrellen en een stadionverbod

Gemaakt en geboren in de winkel

Behang verkopen is een vak

Familietrots en tranen

De eigenaardigste directiekamer van Nederland

Levenslang geschorst

Nooit meer trainer

Met ADO Europa in

Op sportschoenen naar het Kurhaus

Een leven lang in de media

John en John zingen niet in De Kuip

Op het podium van Speakers Academy

Alles voor het goede doel

Akkefietje met Ruud Gullit

Met de shovel naar het Zuiderpark

Passie voor andere sporten

Matchday in huize Van Zweden

Bezeten van kick and rush

Een gok van vijftigduizend pond

Het sprookje

De North Bank Boys als clubleiding

Kicken in de Premier League

Een eigen reisbureautje

Chelsea te kijk gezet

Wembley en het heilige gras in een doosje

Tien jaar na dato

Een enerverende Dutch Tour

John 'Motorbike' gaat weer Europa in

Nawoord

Swansea, meer dan voetbal

Swansea City A.F.C.

Milo Jongmans RIP

Online

Voorwoord

De ongekennde opmars van Swansea City in het voetbal is ook het succesverhaal van John van Zweden. De Hagenees (1962) pompt tien jaar geleden uit pure clubliefde vijftigduizend pond in *The Swans* en daar plukt hij tegenwoordig als aandeelhouder van de Premier League-club de vruchten van. Van Zweden maakt jaarlijks tientallen keren de oversteek om zijn favorieten ergens in Groot-Brittannië te volgen. Hij ontmoet talrijke grote namen uit de voetbalwereld, onder wie Sir Bobby Charlton. In zijn favoriete Wales zit hij bij de lunch zelfs naast prinses Anne.

De zelfbenoemde *Behangkoning* krijgt in de afgelopen jaren van vier journalisten de vraag of het tijd is voor een boek. Ze willen zijn kleurrijke levensverhaal graag opschrijven. Pas eind 2012 geeft hij zijn jawoord, aan ondergetekende. Want, zo vindt hij, nu Swansea zich heeft bewezen als een gedegen Premier League-club is het beeld compleet.

Een paar maanden later wordt deze inschatting al gelogenstraft; Swansea wint de League Cup, plaatst zich voor de voorronde van de Europa League en zet de opmars voort. Hoe eindigt het sprookje van Swansea City? John van Zweden weet het zelf ook niet meer.

In dit boek gaat hij in op zijn leven. De verhalen zijn opgetekend in meer dan twintig praat sessies: bij hem thuis, in zijn *behangparadijs* in Den Haag, in de auto, de trein, de bus, het vliegtuig of de pub. Tijdens de interviews laat hij zich storen door talloze telefoontjes, vragen van het personeel of klanten. Hij is nogal makkelijk benaderbaar. Midden in een verhaal kan hij halverwege de zin stoppen, met iemand anders overgaan op een ander onderwerp, om de afgebroken zin minuten later weer zonder haperen af te maken. Ondertussen ontgaat hem niets, hij houdt graag controle over zijn omgeving. Er is een zekere orde binnen de ogenschijnlijke chaos in zijn hoofd. John van Zweden verstaat de kunst zijn verhalen uit te serveren in verschillende tempo's. Geholpen door een fenomenaal geheugen kan hij een gebeurtenis in een minuut, een kwartier, maar ook in een uur tot in detail toelichten. Regelmatig praat hij bijna op dicteersnelheid en is er een logisch verband, dan weer springt hij van de hak op de tak. De grote lijn is steeds dezelfde, de feiten soms de moeite van het checken waard. Ongekend veel data, uitslagen en doelpunten van vaak jaren geleden kent hij feilloos uit zijn hoofd.

Het pad richting de belangrijkste voetbalcompetitie ter wereld gaat voor John van Zweden niet altijd over rozen. Als fanatiek voetbalsupporter van ADO en FC Den Haag raakt hij in zijn jonge jaren als een van de leiders van Midden-Noord betrokken bij diverse incidenten. De Haagse volksjongen wil graag na zijn actieve loopbaan als amateurkeeper iets betekenen in het voetbal. Maar als trainer krijgt hij driemaal ontslag, als scheidsrechter loopt hij tegen een levenslange schorsing aan en als sponsor raakt hij in opspraak als hij met een gehuurde shovel de grasmat van zijn favoriete profclub dreigt om te ploegen.

Alles loopt anders vanaf het moment dat zijn penvriend David Morgan hem belt met de vraag of hij Swansea City financieel wil gaan steunen. De club maakt vanaf dat moment een enorme bloei door, die niemand – ook John van Zweden niet – heeft kunnen voorzien. Swansea City A.F.C., dat in 2002 bijna afdaalt naar de amateurs, speelt nu met de meest onaangepaste Nederlandse voetbalbobo op de tribune Europees voetbal.

Ook zakelijk kent John van Zweden in zijn leven geen droomstart. Als vroege schoolverlater draait hij in de winkel van zijn vader aanvankelijk een omzet van 25 gulden per dag, maar hij krijgt zijn zaakjes op de rails en staat inmiddels bekend als de Behangkoning. Dit dankzij zijn koopmansgeest, zakelijk instinct en tomeloze energie. Van Zweden handelt elke dag weer impulsief en intuïtief. Hij koopt binnen een dag een miljoenenpand zonder dat hij de financiering kan overzien en weet uit veel activiteiten geld te halen dat anderen laten liggen. Voor een dubbeltje bukt hij nog steeds.

John van Zweden, geboren en getogen in de volkswijk Transvaal, zal het verleden niet verloochenen en is authentiek tot op het bot. Bij hem is het zoals de Engelsen zeggen: *What you see, is what you get*. Hij stapt elke dag weer in zijn trainingsbroek en sportschoenen en draagt het liefst een voetbalshirt. Hij is geboren in Den Haag en zal naast Swansea City tot de dood nooit een andere club dan ADO aanhangen. De man die hem als baby in handen had en de voorraad van zijn vader in mindere tijden op peil hield, is nog steeds zijn belangrijkste leverancier. Met Haagse tongval beantwoordt hij dagelijks ontelbare telefoontjes. Ondanks een druk bestaan blijft hij voor iedereen bereikbaar.

John van Zweden kan praten als Brugman, in die zin dat hij aan een verhaal soms een voor hem positieve slinger kan geven. Af en toe overdrijft hij. Ook noemt hij snel iemand zijn beste kameraad. Daar is in dit boek zo veel mogelijk rekening mee gehouden. Hij kan iets te zwaar aanzetten, zijn vrouw Wendy schrikt er niet meer van als John meldt dat hij zojuist bijna een hartaanval heeft gehad. De computer heeft dan bijvoorbeeld gehaperd.

Zijn taalgebruik is origineel. Zijn Engels is beter dan dat van de gemiddelde Nederlander, die op zijn beurt weer wat ordentelijker in de eigen moedertaal formuleert. Hij kan in plat Haags zijn beste vriend voor *debiel* of *hondenkop* uitmaken, zichzelf een *lul de behanger* noemen, maar hij gebruikt tevens woorden als *apothose* en *decadent*. Dit is conform de ontwikkeling die deze selfmade man doormaakt. Hij heeft een snelle leercurve, wil zichzelf constant verbeteren en resultaten boeken.

Hij praat voor dit boek over zijn jeugd, zijn voetbalavonturen, zijn zakelijke activiteiten, zijn familie, zijn gezin en zijn presentatie, die hem niet alleen vrienden oplevert. Hij doet dat zonder remmingen, soms wil hij voorzichtig zijn als de privacy van anderen in het geding is. De verhalen en anekdotes geven als totaal een beeld van een bestaan dat nooit saai is. Centraal daarin staat het voetbal. Maar het gezin, de familie en schoonfamilie zijn z'n trots. Met zoon Kay maakt hij steeds vaker voetbalreizen, zijn dochter Britt is zijn troetelkind en met Wendy treft hij een vrouw die hem als ongeleid projectiel corrigeert op belangrijke momenten.

In het leven van John van Zweden gebeurt elke dag wel wat. *Never a dull moment*, zouden de Engelsen zeggen. In die zin is het boek niet af, ook na het verschijnen hiervan zullen zich bijzondere gebeurtenissen, akkefietjes, hoogte- en dieptepunten blijven voltrekken. De Hagenees laat in de komende jaren ongetwijfeld van zich horen, zo stelt hij zelf als hij dit boek heeft doorgenomen.

De lezer raad ik aan te kijken naar *That Final Day*, een reportage gemaakt door Tom Egbers en Kees Jongkind. Dit kan voor of na lezing van dit boek, hoe dan ook is het van toegevoegde waarde en geeft het een indruk waar Swansea vandaan is gekomen na een ongekende revival tien jaar geleden. De documentaire van drie kwartier, diverse keren herhaald op de televisie, is onder meer op *YouTube* terug te vinden.

Als voormalig voetbalverslaggever ken ik de hoofdpersoon sinds ruim dertig jaar. Hij is de eerste hardcore supporter met wie ik persoonlijk kennismaak als beginnend sportjournalist. John van Zweden geeft namelijk nogal makkelijk ongevraagd feedback en dit kan indringend binnenkomen. Maar hij is een mens met meer gezichten: die zijn hart laat spreken, enthousiast, zorgzaam en betrokken kan zijn en inmiddels ouder en wijzer is.

Ik vind het mooi dat *Voetbal International* dit jongensboek over deze voetbalfanaat wil uitgeven. Het verhaal van John van Zweden verdient buiten zijn geboortestad Den Haag te worden gelezen.

Dennis Mulkens

Midden-Noord, voetbalrellen en een stadionverbod

'JOHNNIE, ZEIDEN ZE, NEEM JIJ OOK EEN JERRYCAN BENZINE MEE?'

Zomaar een doordeweekse dag in het Zuiderpark. De spelers van ADO Den Haag werken er, jaren na de bouw van het nieuwe Kyocera Stadion in een oksel van het Prins Clausplein, nog steeds hun trainingen af. Bij John van Zweden komen de herinneringen aan de rand van het trainingsveld als vanzelf boven. 'Mijn eerste wedstrijden zag ik als twaalfjarig jongetje vanaf de Oost-zijde, aan de kant van Moerwijk. Een kaartje kostte een gulden. Ik ging altijd met mijn neefje Armando eerst bij mijn opa en oma slapen, dan met opa naar de stal om de paarden en de konijnen te voeren en daarna naar het Zuiderpark. We stonden achter het doel, totdat het op een dag ineens keihard begon te regenen, de hekken opengingen en de toeschouwers van achter de doelen onder de tribune aan de Noord-zijde mochten schuilen. Dat was voor mij trouwens een traumatische ervaring, want ik moest op mijn neefje letten, maar in het gewoel werd ik volledig onder de voet gelopen en was ik hem ineens kwijt. Gelukkig vond ik 'm later weer terug op de overdekte Noord-tribune. Van de wedstrijd kan ik me weinig meer herinneren.'

Vanaf die regenachtige dag halverwege de jaren tachtig schuift de jeugdige Johnnie van Zweden letterlijk en figuurlijk stap voor stap op richting het midden van de lange staantribune en de hiërarchie van de Haagse supporters. Het zijn de jaren van Hague City, de eerste supportersvereniging van wat destijds FC Den Haag heet. 'Vanuit Hague City ontstond een ploegje dat in de sporthal op de Houtzagersingel wekelijks in de zaal voetbalde. Ik stond elke vrijdag in de goal. We speelden onderling of nodigden tegenstanders uit. Bij toerbeurt kwamen er een paar spelers van FC Den Haag kijken. En Sporthuis Aad Mansveld sponsorde ons. Dan liep ik daar trots met de naam van één van mijn idolen op mijn borst. We beleefden een schitterende tijd.'

In de beginjaren van de supportersloopbaan van Johnnie van Zweden voetballen de Hagenezen vriendschappelijk tegen andere clubs, maar langzaam slaat de stemming om. De eerste generatie hardcore fans staat op in Nederland en raakt regelmatig slaags met elkaar. 'We speelden een toernooi in Deventer. Ik stond in het doel en vanaf de aftrap hoorde je constant vanaf de tribune: "Het is geen mens, het is geen beest, het is een kut-Hagenees". Ineens kwam Jeroen naar me toe, hij speelde bij me in de ploeg. Hij vroeg om de bal en joeg die vol in de tribune. Toen waren de poppen aan het dansen en moesten we richting de kleedkamer vluchten. Daar aangekomen stond er een hark met drie haken, waarmee Jeroen in z'n eentje de meute van ik geloof wel honderd man weer heeft verjaagd. Het toernooi was daarmee voor ons binnen tien minuten voorbij.'

Langzaam dringt het hooliganisme en het voetbalvandalisme door tot Nederland en Den Haag neemt in dat proces een vooraanstaande positie in. Zoals in het weekend van 3 april 1982, de dag dat de houten eretribune van het Zuiderpark in vlammen opgaat. FC Den Haag verliest op de zaterdagavond met 0-4 van Haarlem, met een in het Zuiderpark uitblinkende

Ruud Gullit. Voor de supporters van de harde kern is dan de maat vol. ‘Op vrijdagavond was aan de bar al bekokstoofd dat de tribune, bij wijze van protest tegen het beleid van het bestuur, in de fik zou vliegen als we zouden verliezen. Iedereen wist wat er zou gaan gebeuren, behalve onze voorzitter Maron Pots, want die hield niet van dat soort zaken. Pots was een keurig nette gozer, hij was de man die altijd roodgroengeel gebreide sokken droeg. De meeste brandstichters waren vijf, zes jaar ouder dan ik. Ze handelden uit pure frustratie over de slechte resultaten. Ze zeiden: “Johnnie, we verzamelen bij café Zeeuwse Annie, neem jij ook een jerrycan benzine mee?”. Daar had ik geen zin in, het leek me geen verstandige actie.’

De destijds twintigjarige Johnnie van Zweden blijft op de achtergrond en is niet verrast als zijn vader hem op de vroege zondagmorgen wekt. ‘Mijn vader zei: “Je raadt nóóit wat er gisteravond is gebeurd in het Zuiderpark. De eretribune is in de brand gestoken!” Dat verbaasde mij natuurlijk niks, maar dat kon ik moeilijk laten merken, want dan wist-ie gelijk dat het mijn vrienden waren. Met mijn vader ben ik daarop naar het stadion gaan kijken. Ik was volledig van slag toen ik de boel zag smeulen. Ter plekke kreeg ik pijn in mijn buik. Ik was het eigenlijk oneens met de actie, in feite ben je niet helemaal goed bij je radijs als je zoiets doet. Ik vond het allemaal erg vervelend voor de club. Dat ons eigen stadion in de fucking fik was gestoken.’

Bijna een jaar later vindt Van Zweden zichzelf terug tussen een aantal verdachten, als op 9 januari 1983 bij een wedstrijd in De Meer in Amsterdam vanuit het Haagse vak twee bommen richting de Ajax-fans gaan. Tot op de dag van vandaag is de Hagenees ervan overtuigd dat hem geen blaam treft. Hij zweert ervoor op de gezondheid van zijn kinderen en het graf van zijn vader. Toch haalde de politie hem op 12 januari thuis op.

‘Tijdens de rechtszaak in Amsterdam zat de publieke tribune vol met Ajax-supporters. Het was voor de politie een hele operatie om ons onder escorte weer veilig de stad uit te krijgen. We kregen uiteindelijk allemaal voorwaardelijke en alternatieve straffen, dus ik was dolblij dat ik niet de gevangenis in hoefde. Het was alles bij elkaar geen pretje. Zeker niet voor mijn ouders. Ik kom uit een normale, nette familie. Zoiets hadden we nooit meegemaakt.’

En zo is Johnnie van Zweden met drie medeverdachten de eerste voetbalfan in Nederland met een stadionverbod. Hij mag van de rechter twee jaar geen wedstrijden van zijn favoriete club bijwonen. De hardcore supporter houdt het lang vol, tot de dag dat zijn FC Den Haag nadrukkelijk is verwickeld in de strijd om promotie naar de Eredivisie. ‘Het was mijn laatste wedstrijd van het stadionverbod, waar ik me echt aan had gehouden. Maar op die dag, dat we streden om promotie, dacht ik bij mezelf: Krijg allemaal de tering, ik ga erheen! Ik kocht een kaartje voor achter het doel, omdat ik niet wilde opvallen. Het was een spannende wedstrijd, die echter voortijdig stopte door weer een bomincident. Vanaf het Trainingsveld achter het doel gooide een mafkees over de tribune een projectiel het veld op en het hele Haagse supportersvak werd afgesloten. Stuk voor stuk dirigerden ze ons naar de uitgang, waar uitgerekend de agent stond die mij op 12 januari 1983 thuis had opgehaald. De naam van die politiemans zal ik niet noemen, maar die zal ik nooit meer vergeten. Ik kon gelijk bij hem in de politiewagen stappen. “Wat ben jij een ongelooflijke klootzak”, zei hij steeds en vervolgens reed hij rechtstreeks naar mijn huis. Na een stevige reprimande liet hij me uitstappen. Ik was

totaal verbijsterd, had er onderweg al rekening mee gehouden dat ik met mijn 23 jaar een levenslang stadionverbod zou krijgen. Die man had met mij de vangst van de dag, maar hij liet me gewoon gaan. Ik had een pleurishekel aan 'm omdat die paardenlul me ooit gearresteerd had. Achteraf vond ik het natuurlijk een supervent. Ik heb 'm ook nog wel bedankt.'

Zo af en toe treft hij in zijn leven dus een agent die hem gunstig gezind is. Zoals enkele dagen nadat hij is opgepakt in verband met het beruchte incident bij Ajax. 'Ik zat al een paar dagen op het politiebureau in alle beperkingen en was het meer dan beu dat ik onterecht vastzat. Daarop ben ik uit protest in hongerstaking gegaan. Een van de bewaarders vond dat onverstandig. Hij had het gevoel dat ik er niets mee te maken had. Ik zei: *Dat heb jij goed gezien vriend!* Dankzij zijn bemiddeling mocht mijn moeder tegen alle regels in op bezoek komen. Omdat de politieman haar telefonisch meldde dat ik in hongerstaking was, kreeg mijn moeder waanideeën over een totaal uitgemergelde zoon. Dat kon natuurlijk helemaal niet in een paar dagen tijd, maar hoe dan ook heeft ze op Scheveningen alle kip, zalm en paling – vetter dan vet – gekocht om mij een beetje bij te voeden.'

'Verder had ze in een voetbaltas schoon goed bij zich, dat ik kon verwisselen met mijn vuile kleding. Wat ze pas thuis in de gaten kreeg, was dat ik onderin de trainingstas het politiedossier had gestopt. Ik had die ochtend namelijk op het politiebureau staan douchen en zag ineens het dossier *Bom* op een plank van een kast. Ik stopte die map in mijn handdoek en wandelde m'n cel in om me een beetje in te lezen. Totdat later op die dag volkomen onverwacht mijn moeder op bezoek kwam en zij zonder dat ze het zelf wist het dossier naar buiten smokkelde. Thuisgekomen schrok mijn moeder, een onwijs nette vrouw, zich bij het uitpakken een hoedje. Ze gaf het dossier in bewaring bij mijn neef Armando. Die begon op zijn beurt gelijk te lezen en ontdekte allerlei namen en telefoonnummers van Amsterdammers die ene Ton Hoogduin als potentiële dader aanwezen. Hoogduin was beter bekend als het Monster van Laakkwartier, maar hij had er helemaal niets mee te maken. Omdat hij zo groot en sterk was, wilden die Amsterdammers hem erbij lappen. Vanaf die periode geloof ik vast en zeker dat er mensen in Nederland onschuldig vastzitten. Je kunt ineens van alles beschuldigd worden', zegt Van Zweden, die het dossier *Bom* sinds jaar en dag als een relikwie in zijn verzameling voetbalsouvenirs bewaart.

'Mijn neef had het ondertussen verstandig gevonden om Ton Hoogduin in te seinen en het dossier naar zijn huis in de Piet Paaltjensstraat te brengen. En wat deed Hoogduin? Hij belde *De Telegraaf* met de mededeling dat hij het dossier *Bom* in handen had. Hij zei achteraf tegen ons dat hij er van *De Telegraaf* vijfhonderd gulden voor had gekregen. Hij stond pontificaal met een foto in de krant met het dossier dat via mij vanuit het politiebureau naar buiten was gebracht. Toen dacht ik natuurlijk dat ik er gloeiend bij zou zijn, maar vreemd genoeg heb ik er nooit iets van vernomen. Mijn neef, een type dat in die tijd weinig gevaren zag, was ondertussen wel woedend op Hoogduin. Hij heeft 'm een paar jaar later met de auto klemgereden bij het station Hollands Spoor en dook bovenop 'm. Dat had ik nooit iemand zien doen bij het Monster van Laakkwartier, de grootste man van de stad.'

John van Zweden groeit als voetbalfan dus op in de jaren dat zich de eerste supportersrellen voordoen. ‘Na de wedstrijd bij Ajax las ik voor het eerst een paar uitspraken van een of andere Engelse psycholoog of professor die het over “hooligans” had. Ik had er nooit van gehoord.’ Maar de Hagenees maakt op Midden-Noord onderdeel uit van een bont gezelschap, dat de club een slechte reputatie bezorgt. ‘In die jaren was er bijna rondom elke uitwedstrijd van FC Den Haag wel wat aan de hand. Ik herinner me een dag in Heerenveen. Vooraf waren de bewoners van de straten rondom het stadion via de televisie gewaarschuwd om ramen, deuren en gordijnen te sluiten. Er lagen nog net geen zandzakken voor de deur. Onder begeleiding van de politie liepen wij dan door de straten, het wemelde er van de politieautootjes, je zag de mensen vanachter de gordijnen of het tuinhek naar ons gluren. Machtig voelden we ons toen, doordat we met zoveel kameraden steeds weer het land introkken. We waren in die tijd enorm trots op onze club en onze stad.’

‘Een van mijn favoriete spelers was John Linford. Hij was zo gek als een deur. Hij ging enorm tekeer op het veld, maar ook daarbuiten. Na een training liep ik eens met een paar anderen richting een van de gebouwen op het complex en zag ik dat die Linford in het struikgewas bovenop een vrouw lag. Gewoon na afloop van de training, ergens aan de rand van een slootje. Even later kwam hij met zijn broek op z’n knieën weer tevoorschijn, met haar achter zich aan. We hebben ons kapot gelachen. Wat een vent was dat. Die had echt maling aan de hele wereld.’

‘We maakten van alles mee. Soms komen weer wat herinneringen boven of word je ergens op aangesproken, zoals over een wedstrijd bij RBC in 1985. Het ging om de halve finale in het toernooi om de KNVB-beker, we verloren met 2-1 in een seizoen dat we ongeslagen kampioen werden in de Eerste Divisie. Vlak voor tijd sloeg de vlam in de pan en renden we als Haagse supporters met vele honderden het veld op. Ik liep recht in de kijker van een tv-camera, waardoor ik vol in beeld kwam. Dat weten mensen zich nog goed te herinneren, terwijl er in feite weinig is gebeurd.’

‘Ik was een fanatieke supporter, maar terugkijkend heb ik veel dingen niet gedaan. Ik heb nooit trainen gesloopt, of met slag- of vuurwapens rondgelopen. Ik gebruikte geen fietskettingen maar mijn vuisten, dat vind ik minder ernstig. Ik coördineerde het een en ander, zodat we altijd met groepjes waren, nooit ergens alleen terechtkwamen. Daardoor werd ik, denk ik, als een van de aanvoerders beschouwd. Dat beeld over mij is nooit meer weggegaan, mede omdat ik daarna nog een aantal keren in de publiciteit kwam en dat was niet altijd even slim. In mijn groepje zaten jongens die allemaal, op een enkele na misschien, aardig terecht zijn gekomen. Ze hebben een vrouw, kindertjes en een mooie baan. Toen al gebruikten de meesten van ons groepje hun hersens. In mijn groepje zaten geen alcoholisten of verslaafden, die ongecoördineerd een agent op z’n bek sloegen.’

‘Achteraf beschouw ik het meer als kwajongensstreken. Ik heb nergens spijt van, schaam me nergens voor, zo is het nu eenmaal gelopen. Ik heb op Midden-Noord een mooie tijd doorgemaakt en veel vriendschappen voor het leven opgebouwd.’

‘Bij ons hoorde ook Fransje Luneman, gekke Fransje. Hij stond in ons groepje al jaren naar de training te kijken. Een mooi mannetje. Fransje had een downsyndroom, net als z’n broer

Paulus trouwens. Hij was tien, vijftien jaar ouder dan ik, en een halve meter korter. Plotseling kreeg Fransje leukemie.

En wat deed FC Den Haag? Ze namen hem in dienst als materiaalman, als assistent, voor het tweede elftal. Dat was een mooi gebaar. We namen Fransje al jaren overal mee naartoe, hij is ook met mij mee geweest naar Engeland. Op een dag kwam ik op de club en hoorde ik treurige muziek, ik voelde dat het mis was met Fransje. Op de wedstrijddag werd er een minuut stilte voor hem gehouden. Twee mafkezen op de tribune van Midden-Noord begonnen vervolgens *Lang zal hij leven* te zingen, die kenden Fransje niet. Dat hebben ze geweten. Ik heb zelden zoiets gezien op Midden-Noord. Iedereen stortte zich na die minuut bovenop die gasten, ze gingen zwaargewond het vak uit. Fransje was nu eenmaal één van ons. Ik herinner me dat we van die grote vlaggen hadden en door ze aan de punten beet te pakken konden we mensen jonassen. We gooiden heel vaak die kleine smurf erop, dat wilde Fransje eigenlijk niet. Hij was zo bang als de pleuris, en dan ging die gek weer de lucht in. Haha, een schitterende tijd was dat.'

'Je maakt onderdeel uit van een groep. Eerst als jong pikkie en al ben je later volwassen, dan blijf je toch nog rare dingen doen. Op perrons sjaals afpakken van jongens en dan snel weer de trein in, dat soort zaken. Dat was voor ons de sport. Bij grote wedstrijden stroomde de adrenaline bij wijze van spreken al weken van tevoren door je aderen. Met name tegen Feyenoord en Ajax. De supporters van Feyenoord werden onder begeleiding van de politie lopend vanaf het station naar het Zuiderpark gebracht. Vanaf het dak van de Poeldijksestraat werden ze dan bekogeld. Een van de jongens van Midden-Noord had daar een paar Spaanse hoertjes zitten en zo kon hij makkelijk het dak op.'

'Ik weet nog dat we in augustus 1986 met FC Den Haag in het Olympisch Stadion tegen Ajax speelden. Met een groepje zat ik op de eretribune. De fanatieke Ajax-supporters probeerden eerst bij het Haagse vak te komen. Toen dat mislukte zochten ze ons op nadat ze ons hadden zien juichen. Er kwam een gozer naast me zitten die in plat Amsterdams vroeg hoeveel het stond. Ik kon hem moeilijk op z'n Haags antwoorden, voelde de bui al hangen en kreeg even later van twaalf man een stevig pak slaag. Maar die dag gingen wij wel met de punten naar huis. FC Den Haag, dat onderaan stond, won met 3-2 bij de koploper.'

Terugkijkend noemt hij zichzelf en zijn maten 'een stelletje stumperds'. De behangkoning ervaart al vele jaren in Engeland hoe leuk het kan zijn om met supporters van de tegenpartij gewoon een biertje te drinken. 'In Engeland loopt iedereen door elkaar heen. Elke wedstrijd in Swansea is een groot voetbalfeest, alleen tegen aartsrivaal Cardiff is het opletten. Het is anders dan hier in Nederland. Als NAC-supporter bijvoorbeeld hoef je het niet te wagen om met een geelzwarte sjaal voor de wedstrijd langs het supportershome van ADO Den Haag te lopen, dan schelden ze je in het gunstigste geval volledig verrot. En Hagenezen moeten buiten de stad altijd opletten. In Engeland is dat al jaren niet het geval, er staan zelfs geen hekken meer rond de velden. De Engelsen misdroegen zich meestal in het buitenland, omdat ze nu eenmaal niet kunnen stoppen met drinken. In eigen land viel het wel mee met het supportersgeweld.'

‘Ik vind dat je je afkomst niet moet verloochenen. Een van de grootste fans van ADO uit het verleden heeft nu een zoon bij Feyenoord spelen. Dat kan ik begrijpen, als je een kans krijgt bij zo’n grote club. Maar hij heeft ook gebroken met ADO, daar snap ik helemaal niets van. Ik neem Lex Immers helemaal niet kwalijk dat hij van ADO naar Feyenoord is gegaan, ik hoop dat hij zoveel mogelijk doelpunten maakt, als het maar niet tegen ADO is. Wat ik wel gek vind is dat hij dan gaat roepen dat Feyenoord zijn droomclub is. Hoe kan hij dat zeggen met die getatoeëerde ooievaar op zijn rug? Zijn zoon loopt met een trainingspak van Feyenoord hier over straat, hij woont vlakbij ons op Ypenburg. Ik heb nota bene zijn hele kamertje behangen met ADO-behang. Dat zou mij als vader niet gebeuren.’

Wanneer Johnnie in 2006 inmiddels als John te boek staat, weigert hij mee te doen aan een wraakactie nadat Amsterdamse fans het op een vrijdagavond wagen het Haagse supportershome bruut binnen te vallen. De behangkoning bedankt vriendelijk voor de eer; hij zit dan als sponsor van de club al geruime tijd op de ertribune. ‘Een van de jongens van het eerste uur belde: “Johnnie, dit pikken we niet! De eerste generatie moet nu een signaal afgeven”.

Ja, prachtig allemaal, maar ik zag daar geen brood in. Ik zei tegen hem: *Ik zit in Engeland bij een voetbalclub, heb een bedrijf, een vrouw en kinderen.* En ben thuis gebleven. Ik beschouw ze nog steeds als vrienden, drink bij gelegenheid een biertje met ze, maar ik ga niet meer voor dat soort zaken op pad.’

Sommigen ontmoet hij regelmatig, anderen ziet hij voor het eerst in jaren terug in 2012, bij de begrafenis van Silvio Roosa, eveneens van de eerste generatie. ‘Silvio was een wereldgozer. Een aardige, lieve man, een populaire jongen. Met een keiharde stem, hij kon enorm schreeuwen. Op het moment dat je hoort dat een oude kameraad zo jong is gestorven, stort je wereld in. Van heinde en verre waren ze gekomen, allemaal jongens van ongeveer vijftig jaar. Het was fucking emotioneel. Toen voelde je wel weer de onderlinge band, de vriendschap, de momenten dat we voor elkaar door het vuur waren gegaan kwamen weer naar boven. We hebben afgesproken elkaar eens per jaar te zien. Buiten de begrafenis om. Ik ga daar zeker naartoe.’

Op Midden-Noord, inmiddels in het nieuwe stadion, komt hij al vele jaren niet meer. Zijn zoon Kay heeft hij ervan kunnen weerhouden zich te mengen tussen het fanatiekste deel van de Haagse aanhang, die tegenwoordig door camera’s in de gaten worden gehouden. ‘ADO heeft nog steeds een slechte reputatie, al gebeurt er al jaren zelden tot nooit wat. Inmiddels heb je het over de derde generatie. Die wordt in feite gestraft voor wat wij ooit hebben gedaan. Kay zit bij ADO naast me op de ertribune. Of gaat mee naar Swansea; vindt hij prachtig. Op Midden-Noord of achter het doel komt hij nooit. Ik heb geen spijt van mijn verleden, maar ik heb toch eigenlijk liever dat hij daar wegblijft. Dat geldt denk ik in feite voor elke vader. Voor mij hoeft mijn zoon niet mee te maken wat ik heb meegemaakt. Het is tegenwoordig anders, er is een andere atmosfeer. Daar wil ik mijn zoon niet aan blootstellen.’

Gemaakt en geboren in de winkel

'IK SLIEP IN EEN KAMERTJE ZO GROOT ALS EEN PLEE'

Op een vroege dinsdagochtend rijdt John van Zweden zijn vier jaar oude Chrysler door Den Haag, terwijl hij jeugdherinneringen ophaalt en vertelt over de beginjaren van zijn ondernemerschap. Op weg naar de winkel waarvan hij op 26 januari 2000, door emoties overmand, de deur achter zich dichttrekt om er nooit meer terug te keren. 'Volgens mijn moeder ben ik gemaakt en geboren in de winkel, tussen de potten verf en de rollen behang. We hebben er mooie tijden beleefd. Maar de Paul Krugerlaan lijkt niet meer op de winkelstraat uit mijn jeugdijaren. Ik heb er tot mijn twaalfde jaar gewoond.'

'Het was een prachtige tijd, ik herinner me alleen leuke dingen. Ik ging naar de Comeniusschool. Mijn ouders waren katholiek, maar deze christelijke school stond heel goed aangeschreven. Een School met de Bijbel, en ik haalde goede cijfers bij godsdienstles. Religie vond ik wel interessant, en ik heb er wat aan overgehouden, want ik geloof en bid nog steeds.'

'Mijn opa en vader richtten in 1958 een schildersbedrijf op. Ze hadden hun papieren en stonden in hun beginjaren elke dag op de ladder. Mijn oma en moeder draaiden samen de verfwinkel aan de Paul Krugerlaan. Na een tijdje bouwden ze er een prima bestaan mee op, en het werd steeds drukker. Mijn zusjes sliepen eerst achter de winkel, waar mijn vader kamers had getimmerd. Vanwege de drukte werden die gesloopt, en op een gegeven moment moest zelfs de tuin eraan geloven. We lagen toen met z'n allen boven, maar dat werd echt te krap. Ik sliep in een kamertje zo groot als een plee. Het was tijd om te verhuizen.'

'Wij vertrokken naar de Zuiderparklaan, waar we een stuk groter kwamen te wonen. Ons vertrek zorgde voor ruimte in de winkel, de bovenverdieping werd gebruikt om voorraden op te slaan. Ik ging vanaf mijn twaalfde eerst naar de Snoeck Henkemansschool, een mavo/havo. Daar deed ik niet zo m'n best en kon ik na anderhalf jaar vertrekken. Toen werd het de Louis Hage-mavo. We woonden in een fijne buurt, dicht bij het stadion van FC Den Haag trouwens, waar ik als tienjarig jongetje vanaf de Paul Krugerlaan al naar toeliep om de trainingen te bekijken. Dat deed ik op een gegeven moment bijna elke dag. In mijn hoofd was ik de hele dag met voetbal bezig. Vrienden gingen toen ze vijftien, zestien werden in het weekend op stap, dronken hun eerste biertje. Ik zat zaterdagavond thuis op de bank, met cola en chips, naar de Engelse televisie te kijken: *Match of the Day*.'

'Ik was graag in het Zuiderpark. Het was leuk om handtekeningen te jagen, dichtbij de spelers te zijn. Na een training ergens in 1976 vroeg ik twee voetballers van FC Den Haag om onze winkel te heropenen, in verband met de laatste verbouwing. Doelman Hans Galjé en Roger Albertsen, de Noorse middenvelder, deden dat. Na afloop vroegen ze aan mijn moeder of ik mee mocht naar Ajax-Lilleström, een Europa Cup-wedstrijd. Kon ik als veertienjarig pikkie mee met twee spelers van het eerste. Beretrots was ik.'

‘Op mijn vijfde was ik lid geworden van VCS, de club van mijn opa en mijn vader. De meeste jongens uit Transvaal voetbalden in het Zuiderpark, bij HDV, RAVA of ADO. Ik was de enige die aan de andere kant van Den Haag speelde, bij VCS. Mijn vader bracht me met de auto naar de training, mijn moeder ging mee met de wedstrijden. Later reisde ik met bus 25. Ik was een redelijke keeper en speelde altijd in de hoogste jeugdelftallen. Tot het laatste jaar van de A-jeugd. Er kwam een walgelijk goede keeper over van Quick Steps en ik zakte naar de A2. In het daaropvolgende seizoen gingen alle spelers van de A1 over naar de selectie en ik werd in het achtste gezet. Dat heb ik twee jaar volgehouden. Toen stapte ik over naar Westerkwartier, waar ik in het eerste kon keepen en al snel de bijnaam Dido kreeg, omdat ik een fan was van ADO-keeper Dido Havenaar. Bij VCS ben ik met pijn in m’n hart weggegaan. Ik ben een trouw mens. Mijn opa en vader begrepen het, ze deden er niet moeilijk over. Mijn zoon Kay, die ik op mijn beurt jarenlang naar VCS heb gebracht, is er inmiddels ook vertrokken. Het was wel pijnlijk, maar ik begreep het. Op een zaterdag stond ik langs de lijn, was hij de enige blanke op het veld. Zelfs de scheidsrechter was gekleurd. Dat maakt in feite natuurlijk niet uit, ik heb niets tegen gekleurde mensen, maar op een gegeven moment maak je toch een keuze om te vertrekken. Bovendien was het vrij ver weg. Kay voetbalt nu dichtbij huis, bij RKDEO in Nootdorp.’

‘Ik ging spullen sparen en ook verkopen. Soms liet ik speciaal wat maken. Bijvoorbeeld zijden sjaals. Ik leende van mijn opa geld en kon hem een week later terug betalen. Had ik honderd gulden winst gemaakt. Dat was voor een jongen van mijn leeftijd aardig wat. Ik ging nooit uit, dus ik hield veel geld in mijn zak.’

‘Op mijn zestiende zakte ik voor mijn mavo 4-diploma. Mijn vader was helemaal niet boos toen ik het hem vertelde. Hij zei: “Pik, zeg het maar: wil je verder leren of ga je werken?” Ik had eigenlijk helemaal geen zin meer om naar school te gaan, want ik verwachtte dat mijn toekomst in de zaak van mijn ouders lag. Dus ik vertelde dat ik liever wilde werken, en dacht bij mezelf dat ik dan na de zomervakantie aan de slag zou gaan. Dat liep even anders. Mijn vader vermoedde natuurlijk al dat ik niet meer naar school wilde en had een plan bedacht. Een dag na dat gesprek stond hij ’s ochtends om zes uur naast m’n bed. Hij vertelde dat mama boterhammen stond te smeren en dat ik met de trein naar Haarlem moest. Bij verfgroothandel Krug had die ouwe een stage voor drie maanden geregeld. Daar stond ik dan, om achttien over zeven op perronnetje zes van Hollands Spoor, met mijn pakje brood. Ik zal het nooit vergeten. Mijn vader vond het belangrijk dat ik ergens anders kennismaakte met het vak. Hij kende dat bedrijf in Haarlem, want het was een van onze leveranciers. Ik heb er, in plaats van drie maanden stage, ruim drie jaar met veel plezier gewerkt en alle afdelingen doorlopen. Met tranen in mijn ogen vertrok ik er.’

‘Op mijn twintigste kwam ik bij mijn vader in de zaak, het was januari 1983. Ik vond het geweldig. Maar na een week had m’n ouwe heer een verrassende mededeling: voortaan zou ik alleen staan in de winkel, want hij voorzag dat er voor twee mensen te weinig werk was. Hij had zelf al een andere baan gevonden, bij Krug in Haarlem, waar ik gewerkt had! Mijn vader ging voor het eerst van zijn leven in loondienst. Hij werd bedrijfsleider, en heeft er met veel plezier tot zijn pensioen gewerkt.’

‘Mijn vader had de situatie goed ingeschat. Er braken zware tijden aan. Grote groepen allochtonen trokken onder meer naar Den Haag en kwamen vooral in de Schilderswijk en Transvaal te wonen. Veel van onze vaste klanten vertrokken toen naar andere delen van de stad. Bovendien kwam er bij ons aan de overkant een Wickes, een bouwmarkt, die tegen concurrerende prijzen z’n spullen aanbod. Verder raakten in die jaren de kunststof kozijnen in de mode, zodat mensen ineens veel minder verf nodig hadden. Tot overmaat van ramp bedacht die gekke burgemeester Ad Havermans ineens allerlei strenge regels voor de in Den Haag enorm populaire duiventillen, die hierdoor stuk voor stuk verdwenen. Uiterekend hiervoor had mijn vader een speciale verf uitgevonden, “duiventillengrijs” noemde hij het. We verkochten in het voorjaar wel tien potten op een dag. Dat was ineens voorbij. Daar stond ik dan in mijn winkeltje, soms draaide ik per dag een geeltje omzet.’

‘Om de tijd te doden ben ik begonnen in de reclameborden. Ik keepte bij Westerkwartier en daar konden ze wel een paar nieuwe reclameborden gebruiken. Ik kocht een paar multiplexplaten, zaagde ze op maat, schilderde ze en bracht ze dan naar opa Welles, een kunstschilder van de Regentesselaan, die destijds op een van de lokale radiostations het spelletje *Welles-Nietes* presenteerde. Die voorzag het reclamebord voor een vaste prijs van de juiste tekst en een logo. Voor een bord van 2,5 bij 0,8 meter rekende ik 395 gulden. Mijn volgende klant werd LENS, en daarna volgden zoveel voetbalclubs dat op een gegeven moment 85 procent van de Haagse clubs zich bij Johnnie van Zweden meldde, inclusief FC Den Haag. Samen met mijn beste kameraad John Hermans begon ik aan de Loosduinseweg een bedrijf in reclame. John was bij mij in loondienst en runde die zaak. Ik was eerst nog in loondienst bij mijn vader. Op m’n 25ste nam ik de winkel van mijn vader over. Die heette *J. van Zweden en zoon*, en zo liet ik het.’

‘Aan de verf en het behang verdiende ik amper. Mijn vader adviseerde me om de winkel op te doeken, gezien de situatie. Dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen. Ik piekerde er niet over om een winkel te sluiten die door mijn opa en vader was opgericht. Tijdens een vakantierit, op weg naar Zwitserland, bedacht ik een nieuw concept. Het was mijn antwoord op de komst van de bouwmarkten. Ik besloot voor 75 gulden een kamer van maximaal acht rollen te gaan behangen. Daar verdiende ik dan qua arbeid helemaal niks aan, maar aan het behang natuurlijk wel. Dat werd een groot succes. Het behangwerk besteedde ik uit aan freelancers, die omgerekend ongeveer een tientje per rol kregen. Het liep volledig uit de hand. Van nul rollen per dag ging ik naar honderd, ik liep me gek op de trap van beneden naar boven en omgekeerd. En mijn vader maar lachen, hij vond het prachtig. Van hem kreeg ik drie aanhangwagens waarmee ik reclame kon maken: *Voor 75 gulden behangt John van Zweden uw kamer*. De wagens stonden op drukke plekken waar iedereen voorbijkwam, dichtbij de Vinexwijken in aanbouw. Om de vier dagen draaide ik ze om, want ze mochten wettelijk niet lang op dezelfde positie blijven staan. Het was de tijd van de eerste grote nieuwbouwwijken in Den Haag. We begonnen met De Strijp, daarna volgden Leidschenveen en Ypenburg.’

Den Haag ontwaakt, het stopt met regenen. De selfmade zakenman stuurt zijn auto de Paul Krugerlaan op en parkeert dichtbij de plek waar zijn leven ooit begon. Waar tot 2000 het bord met *J. Van Zweden en zoon* boven de winkel heeft gehangen, staat nu bij nummer 255 de naam Vaishnovi. Een concept met kleding, vazen en snuisterijen, in de woorden van Van

Zweden 'Oosterse gekkigheidjes'. Hij opent de deur die hij ruim dertien jaar geleden voor het laatst dichtdeed en vraagt de vrouw achter de toonbank of hij op zijn geboortegrond even rond mag kijken. De geur van verf heeft plaatsgemaakt voor Indiase luchtjes. Qua grootte is de ruimte vergelijkbaar met een van de hoekjes in Van Zwedens huidige onderkomen, naar schatting vijf bij twintig meter. De Haagse behangkoning merkt op dat de plavuizen zijn blijven liggen. Dit is voor hem een heftige confrontatie met het verleden. Sentimenteel als hij is, doet Van Zweden niet graag afstand van iets dat ooit van hem is geweest.

Weer buiten vertelt hij hoe hij de buurt langzaam heeft zien veranderen. Hij wijst op de huizen met kunststof kozijnen. Weet ook dat de drankwinkel van Tante Jopie is verdwenen. Hij is nog op haar negentigste verjaardag geweest, ze was de laatste autochtone ondernemer. De Hollandse bakker en slager zijn al jaren weg. Ali en Mohammed hebben de plaats ingenomen van Jan en Piet. 'De buitenlanders kwamen hier in de jaren zeventig, tachtig naartoe. Onze minister-president van toen, Joop den Uyl, heeft ze binnen-gehaald. Ik heb niets tegen buitenlanders. Maar ik zeg wel: *Wil je je een beetje aanpassen?* Als scheidsrechter duldde ik geen buitenlandse taal op het veld. Floot ik altijd gelijk af en ik dwong er respect mee af. Eigenlijk zou het het mooiste zijn als er in de wereld één taal was, maar dat is een utopie.'

De Surinaamse juwelier van een dichtbij gelegen pand komt naar buiten als hij John van Zweden ziet en informeert hartelijk hoe het met hem gaat. De behangkoning merkt op dat er geen blanke meer te bekennen is in de buurt. Er ontwikkelt zich een gesprek tussen twee mannen die ooit burens waren en nu mijlenver van elkaar verwijderd zijn. Van Zweden heeft zijn heil elders gezocht, vooral omdat hij wilde groeien. De Surinamer doet nog steeds goede zaken op de locatie waar een groot deel van zijn clientèle woont.

'Een paar straten verderop zit mijn kapper, de Turk Abaci', vertelt Van Zweden. 'Ik kom er al jaren, en dat zal niet snel veranderen, want ik houd van vaste gewoontes. Hier aan de overkant zat tot voor kort een restaurant waar ik bijna elke week een kop linzensoep haalde; bij Aydin, een Turkse ondernemer die heel succesvol is. Hij is helemaal verwesterd, al loopt zijn vrouw met een hoofddoek. Dat begrijp ik dan weer niet, maar volgens Aydin wil ze dat zelf. Hij heeft nu een paar prachtige zaken elders in de stad. Hem beschouw ik als een vriend, echt een aardige gast.'

'In de loop der jaren heb ik de buurt zien veranderen. Ik heb een paar slechte jaren gehad, zeker toen mijn ouders van de Zuiderparklaan vertrokken naar de nieuwbouw in Ypenburg. Toen had ik helemaal niets meer in deze omgeving: geen winkel, geen ritje naar mijn ouderlijk huis. Na mijn vertrek bleef ik voorzitter van de winkeliersvereniging, maar na een paar jaar ben ik gestopt. De één betaalde z'n contributie niet, de ander zag geen heil in Sinterklaas, in die discussies had ik geen zin meer.'

Terwijl Van Zweden druk bezig is een bestaan op te bouwen als ondernemer, volgen een paar tegenslagen in de privésfeer. Een verbroken relatie, zijn moeder in het ziekenhuis, betrokkenheid bij een dodelijke aanrijding, allemaal kort achter elkaar in 1993. 'Ik kon er helemaal niets aan doen met die aanrijding. Het gebeurde toen ik op weg was naar een avondwedstrijd van FC Den Haag. Mijn aanhanger ving op de Soestdijksekade ineens wind, raakte iets uit koers en een auto met een jonge jongen erin kwam ermee in aanraking. Het was

een afschuwelijke ervaring. Het heeft me een wond bezorgd die nooit meer dichtgaat. Dat raak je niet meer kwijt. Ik werd in die tijd goed opgevangen door mijn omgeving, maar toch zag ik het na de oudejaarsavond van 1993 even niet meer zitten. Ik ben om een uur 's nachts in mijn auto gestapt en rechtstreeks naar Swansea gereden. Daar ben ik een tijdje gebleven, ik was helemaal van het pad.'

Na een aantal dagen keert Van Zweden terug in Den Haag. Hij neemt plaats achter de toonbank en maakt even later zijn wekelijkse praatje in de winkel van Jan Huybers, eigenaar van De Vogelkelder. Van Zweden, liefhebber van vogels en in het bezit van een ruime volière, krijgt van de collega-winkelier

het aanbod een dagje bij te komen op diens camping in Beekbergen. 'Jan had het al zo vaak gevraagd, dat ik niet meer kon weigeren. Ik ben van mezelf helemaal geen campingman, maar op een dag ben ik ernaartoe gegaan. Het werd achteraf gezien een voor mij cruciale dag, want daar ontmoette ik Wendy, mijn huidige vrouw. Haar vader vroeg of ik Wendy die dag mee terug wilde nemen naar Den Haag. Dat wilde ik wel. Ik herinner me dat ik op de terugweg op de snelweg nog maar zestig kilometer per uur reed om het gesprek zo lang mogelijk te laten duren. We hebben bij mij thuis een borrel gedronken en daarna is ze nooit meer weggegaan. Daar was ik blij mee. Ik zeg altijd, en dat meen ik: Ik heb het gaafste wijf van de wereld.'

Behang verkopen is een vak

'JE ZIET HIER ZWERVERS UIT DE SCHILDERSWIJK, MAAR OOK EEN MAN ALS LEE TOWERS OF MENSEN VAN DE AMBASSADE'

'Ergens in 1998 zat ik op een verjaardag toen Jan Huybers, Wendy's oom, tegen me aan begon te lullen. "John", zei hij, "de kleine winkels gaan het op termijn verliezen. Er valt straks voor ons niks meer te verdienen. We moeten groter gaan denken. Jij hebt niets meer te zoeken aan de Paul Krugerlaan, ik moet met mijn dierenwinkel weg uit de Copernicuslaan. Laten we samen eens kijken of we iets kunnen vinden". Ik kon hem in zekere zin wel volgen, voelde aan dat het voor mij moeilijk zou worden op de Paul Krugerlaan. Bovendien had ik inmiddels meerdere panden in gebruik voor opslag, dus ik was steeds onderweg en dat was onhandig.'

'Na die verjaardag kwam Jan regelmatig met een volgens hem geschikte locatie aanzetten. Hij zag er altijd wel iets moois in, meestal vond ik het niets. Ik begon op een gegeven moment zelfs een beetje aan 'm te twijfelen. Zoals op een avond, ergens in 1998, toen we weer op een verjaardag waren en hij me wees op de Oude Haagweg. Dat was toevallig dichtbij en op aandringen van Wendy zijn we er 's avonds laat langs gereden. Het was een enorm groot pand, op te splitsen in drie delen. Ik zei gelijk tegen Wendy: *Zie je wel, Jan is niet goed bij zijn paasei. Dit is pure grootheidswaanzin.*'

'De volgende ochtend belde Jan. Hij is een enorm aardige man, op wie je niet boos kunt worden. Een super optimistische vent, die nergens gevaren in ziet. Hij vroeg of ik er was geweest. Ik zei hem dat ik het gebouw een tikje aan de grote kant vond. Bij de koffie begon Wendy op me in te praten. Of ik eens kon informeren wat dat pand dan wel zou gaan kosten. Om van het gezeur af te zijn heb ik de makelaar gebeld. Het was in de tijd van de faxen. Ik kreeg de informatie keurig in zes vellen toegestuurd en omdat de zending begon met pagina zes zag ik direct de vraagprijs van 3,8 miljoen gulden. De rest van de pagina's heb ik ongelezen rechtstreeks in de prullenmand onder het faxapparaat laten lopen.'

'Een half uur later stond Jan voor de deur, met zijn vrolijke gezicht. Hij vroeg of ik al wist wat het allemaal ging kosten. Ik wees op de prullenmand. Waarop Jan zei: "3,8 miljoen valt mij mee!" Hij zag een constructie voor zich dat we een deel konden doorverkopen, hij ging zelf een deel gebruiken en een flink stuk van 2.500 vierkante meter was voor mij heel geschikt.'

'Bij een tweede kop koffie begon Wendy er weer over. Ik zei nog dat ze net zo slap begon te lullen als haar oom, maar ze vond dat we toch eens moesten gaan kijken; dat kon geen kwaad. Dus ik belde weer de makelaar en die bleek toevallig net op dat moment samen met de eigenaar in het pand aanwezig te zijn. Dus Jan en ik in de auto. Daar aangekomen wist ik niet wat ik zag. Het was een voormalige machinefabriek, enorm groot en een teringbende. Jan bleef enthousiast en om het kort samen te vatten: binnen een uur had ik het spul gekocht voor 2,8 miljoen gulden. Bij terugkeer thuis had ik wel wat met Wendy te bespreken. Ze vond het onbegrijpelijk dat ik zonder overleg met haar dat pand had gekocht. Waarop ik zei: *Nou moet je niet zeiken. Het komt allemaal door jou, jij hebt me op pad gestuurd met je oom.*'

‘Ik kocht het pand op basis van de ontbindende voorwaarden dat er een vergunning was voor verkoop aan particulieren en dat de financiering rond zou komen. De vergunning kwam er en mede dankzij mijn ouders kon ik het financieel rond krijgen. Het pand aan de Paul Krugerlaan was vrij van hypotheek, mijn vader kon het goed verkopen, waardoor ik een flinke aanbetaling kon doen. Jan gebruikte het middelste deel en het linker stuk werd doorverkocht, helemaal volgens het plan van Jan. Wat dat betreft heb ik met Jan eigenlijk al heel wat meegemaakt, hij heeft grote invloed gehad op het verloop van mijn leven. Hij heeft me aan mijn vrouw, mijn nieuwe locatie, mijn bedrijfsleider en twee voetbalclubs als trainer geholpen. Een geweldige vent.’

‘De eigenaar van het fabriekspand, een zekere meneer Trompert, heeft mij destijd enorm gematst. Toen hij de boel had ontmanteld, mocht ik gelijk aan de slag. Een week voordat ik het koopcontract zou tekenen, trok de bank zich ineens terug als financier. Een paar dagen eerder had ik namelijk in de krant gestaan. Een van mijn concurrenten vertelde al een tijdje rare verhalen over mij, zo hoorde ik, waarop ik ’m in zijn winkel een paar stevige draaien om z’n oren gaf. Binnen een kwartier zat ik op het politiebureau. De bureaus hadden de politie gebeld in verband met de herrie. Deze concurrent had de grootste zaak van Den Haag en zag z’n omzet teruglopen omdat ik ineens ging stunten. Toen hij vernam dat ik van een kleine winkel aan de Paul Krugerlaan naar een groot pand aan de Oude Haagweg ging, raakte hij blijkbaar in de war. En ging hij, volgens de verhalen, het gerucht verspreiden dat ik zwartwerkers had.’

‘Deze man heeft in 2012 zijn winkel aan de Dierenselaan moeten sluiten, hij had bijna niets meer op voorraad en verkocht alleen nog uit boeken. Daar lach ik niet om. Hij heeft altijd hard gewerkt en ik vind het dan toch jammer. Zoals ik hoop dat Stahlecker Behang, echt een instituut in Den Haag, blijft bestaan. Die gun ik het meer dan de grote bouwmarkten, ondanks dat Stahlecker een concurrent is.’

‘Aan die meneer Trompert had ik een hoop te danken, want toen ik met een bericht in de krant stond en de bank weigerde de hypothecaire lening af te sluiten, had ik een groot probleem. De verkoper had tien procent van de koopprijs kunnen opeisen. Dat geld had ik niet en dan was ik failliet gegaan. Meneer Trompert ging mee in het voorstel van de bank dat ik eerst eens een tijdje ging huren en moest aantonen een fatsoenlijke ondernemer te zijn. Ik betaalde zestienduizend gulden huur per maand, zes maanden lang en kon vervolgens alsnog aankloppen bij de bank. Bij de notaris zei meneer Trompert: “Trek die 96 duizend gulden maar van de koopsom af”. Ook dat had hij niet hoeven doen. Een wereldman.’

‘Op de dag dat we het pand introkken, heb ik me wel achter mijn oren gekrabd. Wát een puinhoop was het, ik kon eigenlijk wel huilen. De machines waren allemaal weggehaald, er hing een railsysteem aan het plafond, toen kon je eigenlijk pas echt zien hoe het eruit zag. Ik dacht: Dit gaat nooit meer goed komen. Er hingen ook nog brandblussers van dat ene merk waarvan ik de naam nu even niet zal noemen. Daar was technisch gezien niets mis mee, maar ik heb ze laten verwijderen. Een Haags bedrijf heeft de boel ontmanteld en andere brandblussers opgehangen.’

‘We zijn aan de slag gegaan. Met de hele familie. Maandenlang. En niemand die er een cent

voor wilde hebben, het is allemaal gratis gegaan. Dat is geweldig gedaan door mijn familie en schoonfamilie. We hebben de winkel geopend op 28 januari 2000, hoewel we allang klaar waren. De 28ste januari was de dag dat mijn opa in 1958 openging aan de Paul Krugerlaan. En 2000 vond ik een mooi jaartal.'

John van Zweden richt de winkel aan de Oude Haagweg vervolgens naar eigen smaak en inzicht in. Zijn behangparadijs laat zich niet alleen in grootte, maar ook qua atmosfeer met geen enkele zaak vergelijken. Omdat er in de eerste jaren een rechtstreekse verbinding is met de inmiddels naar elders vertrokken dierenpeciaalzaak van Jan Huybers, heeft de Hagenees her en der diverse nepbeesten in zijn winkel staan. De bezoeker waant zich soms deels in de jungle.

Meer van zijn passies komen in de winkel voorbij. Als anglofiel heeft hij bijvoorbeeld een Engelse taxi en een Engelse telefooncel in zijn winkel geplaatst. Hij heeft even het idee een lichtmast uit het gesloopte voetbalstadion van Swansea boven zijn zaak te plaatsen, maar dat voornemen moet hij op een zeker moment om logistieke redenen intrekken.

De winkel ruikt niet alleen naar behang en verf, maar tevens naar voetbal. Er zijn grote foto's van de stadions van de clubs waaraan hij zijn hart heeft verpand. Er is een ADO-boek, met diverse attributen en ADO-behang. Hij verkoopt het regelmatig. 'De meesten komen voor ADO, of voor Feyenoord. In Den Haag is algemeen bekend dat ze voor dat ene behang van die club boven Schiphol niet bij mij hoeven aan te kloppen. Met heel veel plezier stuur ik ze weg. Je moet natuurlijk wel een beetje je principes overeind zien te houden'.

Aan de muur hangen foto's van de oprichters van de zaak en vele krantenknipsels. De winkel houdt ondanks de omvang toch iets huiselijks. Het is niet alleen behang wat hij verkoopt. De klant kan zijn hele woning inrichten met gordijnen, zonwering, laminaten, tapijten en tapijten. Het Behang- en Woningparadijs van John van Zweden is in de loop der jaren uitgegroeid tot de grootste winkel op dit gebied van Europa. Althans, dat is wat hij altijd hoort van vertegenwoordigers.

'Nederland en Duitsland zijn de behanglanden, de Engelsen smeren meestal verf op de muur. We hebben hier 2.850 verschillende soorten behang en tweehonderdduizend rollen op voorraad. Veel ligt uitgestald in de winkel, de rest is boven opgeslagen.'

'Ik grijp zelden mis. We werken hier nog steeds met kartonnen kaartjes en zo houden we voorraden bij. Daar kan geen computer tegenop. Er komen weleens opmerkingen over, maar we gaan verder met dit systeem zolang ik hier de scepter zwaai. Aan de computer heb ik een bloedhekel. Ik kan er mee internetten, mailen, een documentje maken en sinds kort een deel van de boekhouding invullen. Maar liever doe ik alles uit mijn hoofd. Rekenen kan ik goed. Sinds vier jaar werken we met voorbedrukte facturen. Die handgeschreven bonnetjes, dat kon volgens mijn zwager echt niet meer. Er staat op: conform afspraak voor u geleverd, met een bedrag erbij. En dan krijgen ze een met pen beschreven specificatie erbij, want die ga ik met mijn worstenvingertjes echt niet helemaal zitten invoeren.'

'Wie als winkelier op voorraad afneemt krijgt hogere kortingen en dan kun je tegen lagere prijzen aanbieden. Daar komen de mensen op af. Zo simpel werkt mijn systeem. Op de Paul Krugerlaan verkochten we eerst vanuit het boek. Daarna kochten we voorzichtig een rolletje

in, stapten we over naar een paar rollen, zelfs een hele doos en later een pallet. Nu laten we het behang zelf maken. De fabrikanten stonden hier in rijen voor de deur om hun waar aan te bieden. Ik doe voor zeventig procent van mijn handel zaken met Hans van Straten uit Schoonhoven. Die leverde destijds aan de Paul Krugerlaan – tegen voor hem verliesgevende voorwaarden – aan mijn vader, omdat hij vertrouwen in ons had. Die man – hij had me als baby in z'n handen – ben ik trouw gebleven. Geen haar op m'n hoofd die eraan denkt naar een ander te gaan. Hij is inmiddels bijna met pensioen en hij zei laatst tegen me: “Als jij met mij stopt, kan ik per direct de tent dichtgooien”. Dat gaat niet gebeuren. Je moet elkaar in het zakenleven wat gunnen. Door het internet zijn er allerlei cowboys op de markt gekomen die met prijzen stunten. Als iedereen zo redeneert als een aantal van die types, blijft er voor niemand meer handel over en heeft Nederland straks honderdduizend werklozen erbij.’

‘Een paar jaar geleden nodigde een leverancier ons uit voor een jubileum. Ze boden hun klanten een leuke avond aan, compleet met eten, drinken, artiesten en een overnachting. Mijn moeder was ook uitgenodigd door de directeur, met wie ik één keer per jaar prijsafspraken maak om verder twaalf maanden lang nergens meer over te hoeven zeiken. Op die avond kwam er een vent, een klant van hen, naar me toe. Hij stelde voor dat wij een week later met een paar man, als de grootste klanten van die leverancier, eens de koppen bij elkaar moesten steken om meer korting te bedingen. Die gast, ik kende hem verder niet, heb ik gelijk gemeld dat ik hem een grote paardenlul vond, omdat hij op een feest van de leverancier met dit soort ideeën rondliep. Hij is inmiddels failliet, met z'n internetwinkeltje. En ik ben nog steeds blij met mijn leverancier, die hier dagelijks een paar pallets aflevert, mij helpt als ik op het laatste moment iets wil wijzigen en een wereldchauffeur in dienst heeft die nooit te beroerd is zijn ritje om te gooien.’

‘Ik ben volledig onafhankelijk en niet gebonden aan een fabrikant. Daar ben ik uniek in. Mijn vader zei altijd: “Blijf baas in eigen buik”. Als Decorette besluit dat ze standaard alles in roze willen, zie je die winkels van kleur veranderen. Dat zal bij mij nooit gebeuren. Ik heb de winkel ingericht zoals ik wil. In het midden staat een barretje. Daar kunnen de mensen gezellig een bakkie drinken. Behang moet je ruiken en voelen.’

‘Dat vinden sommige mensen ook die liever via internet bestellen en eerst hier komen uitzoeken. Daar hebben we in de loop der jaren wel iets op gevonden. Niet alle nummers in mijn winkel zijn gelijk aan de nummers die op internet staan.

Dus dan komen ze hier kijken en informeren, schrijven ze of fotograferen ze wat nummers bij elkaar en blijken ze na de bestelling via internet uiteindelijk de verkeerde keuze te hebben gemaakt. Laatst kwam er iemand die de nummers controleerde, omdat hij blijkbaar dacht dat het internetbedrijf een fout had gemaakt. Ik zei nog: “Laat me raden, u heeft op internet gekocht. In plaats van okergeel heeft u nu donkerblauw”. Dat zijn momenten dat ik moet lachen.’

‘Zo was er een keer een vent met een map vol offertes. Ik voelde gewoon aan dat hij niet bij mij zou gaan kopen en ben toen heel serieus met hem in gesprek gegaan. Offerde een lage prijs en gaf hem een vel mee met maten die als totaal voor de hele woning wel klopten, maar per kamer steeds afweken. Met dat papier is hij naar een ander gegaan die blijkbaar voor een

paar tientjes minder zonder te meten de order aannam. Een paar weken later stapte die man briesend mijn zaak in, van de maten klopten niets en hij voelde zich in de maling genomen. Dat sloeg natuurlijk helemaal nergens op. Als hij bij mij had besteld zou er geen probleem zijn geweest, want ik had de juiste maten per kamer op een ander vel staan. Hahaha.’

‘We hadden laatst een klant die een van mijn jongens twee keer bij hem thuis liet komen, drie keer een aantal stalen mee naar huis kreeg en vervolgens pontificaal aan tafel ging zitten en zich met vijf offertes van internetwinkels voor zijn neus ging afvragen hoe de offerte van ons eruit zou zien. Ik heb de jongens altijd verteld: “Je kunt winnen en verliezen, dat hoort erbij”. Dit gesprek verliep op een manier die me helemaal niet beviel. Die meneer heb ik vriendelijk verzocht de winkel te verlaten. Hij vond dat hij het recht had zo te handelen, ik vond op mijn beurt dat ik het recht had om hem niet als klant te accepteren en geen offerte voor hem te maken.’

‘Ik heb me jarenlang verzet tegen het internet, maar in de zomer van 2013 ben ik helemaal om gegaan. Het is mijn grootste koerswijziging ooit. Je moet met je tijd meegaan, anders verlies je het. Het koopgedrag van de consument is veranderd. Met de domeinnaam www.behang.nl timmer ik nu aan de weg. Ruim vijftien jaar geleden vertelde mijn zwager Berry dat het internet bepalend zou zijn in de toekomst. Hij raadde me aan een aantal domeinnamen te kopen. Van domeinnamen had ik nog nooit gehoord, maar toen ik hoorde dat ze niet meer dan een tientje kosten heb ik hem gevraagd er een aantal te kopen. Behang.nl bleek al te zijn gekocht, toevallig door een Hagenaar. Dus ik bel die gozer op en vraag of hij die naam aan mij wilde geven. Daar had hij geen zin in. Ik zei nog: “Jij doet helemaal niets met behang”. Waarop hij zei: “Nee, en ook niet met keukens, slaapkamers en weet ik veel, er komt wel iemand voor”. Die gozer handelde in domeinnamen en is nu steenrijk. Ik kocht bij hem behang.nl voor achtduizend gulden. Volgens Berry hadden we daarmee goud in handen. Dus toen ik later een paar keer een bod kreeg op die domeinnaam, tot aan vijftigduizend euro toe, heb ik niet verkocht. Want vijftigduizend euro vond ik geen goud. Ik heb *behang.nl* eerst gebruikt als informatiesite, nu is het echt een verkoopsite. Waarbij ik net als anderen de prijzen lager houdt, al hanteer ik wel het principe dat de kopers in mijn winkel meeprofiteren.’

‘Ik zeg altijd tegen mijn personeel: als hier een klant binnenkomt is er werkelijk geen reden te bedenken dat hij met niets de deur uitloopt. We leveren hier alles: alle merken, alle prijsklassen. Ik ben de goedkoopste en zorg voor een betaalbare prijs voor de afwerking, zodanig dat ze er niet over piekeren een dag vrij te nemen om zelf aan de slag te gaan. Hoe groot een huis ook is, ik leg binnen een dag het laminaat. En binnen drie dagen richt ik een heel huis in, compleet met gordijnen en behang. Met betaling achteraf. Dat is na 55 jaar nog steeds de kracht van ons bedrijf.’

‘Mijn winkel is eigenlijk ook een soort van behangmuseumje. Er staan bijvoorbeeld antieke walsen. Laatst kocht ik er een aantal op Marktplaats, een stuk of tien voor een meier, inclusief de verzending. Dan ben ik zo blij als een kind als ze binnenkomen en helemaal zenuwachtig bij het uitpakken. Ik ben een echte behangman. Bij boekenwinkels, in Nederland en Engeland, snuffel ik vaak rond om te kijken of ze iets hebben staan over behang. Prachtig, die

boeken over behang van zestig jaar geleden. Dat soort dingen koop ik graag.’

John van Zweden is als zakenman niet alleen actief in behang, maar runt sinds jaar en dag tevens een reclamebedrijf. Hij start eerst met een vriend aan de Loosduinseweg en zoekt later expansie aan de Oude Haagweg. Een dichtbij gelegen pand is sinds 2007 in zijn bezit, zwager Berry Jongmans runt hier het bedrijf en is mede-eigenaar. De mannen maken sinds jaar en dag reclameborden en beletteren inmiddels ter plekke complete vrachtwagens. ‘In de reclamebranche heeft iedereen het zwaar. De budgetten zijn omlaag gegaan, maar we blijven overeind. Berry en ik zijn behalve zwagers en compagnons in de loop der jaren goede vrienden geworden. Hij heeft zich destijds voor een gulden kunnen inkopen. Die gulden heb ik ooit keurig ingelijst van hem ontvangen.’

‘Met de reclameborden heb ik een veer moeten laten. Je kreeg eerst van die draaiende borden met doeken, daar kwam al een stuk techniek bij kijken. De laatste ontwikkeling is het LED-bord. Daar heb ik geen verstand van, dat is allemaal elektronica. Deze bus heb ik echt gemist, ik had niet verwacht dat dat een hit zou worden. Het kost me aan omzet zo maar anderhalve ton per jaar.’

‘Ik heb jarenlang met het reclamebedrijf rechtstreeks allerlei artikelen aan de consument geleverd. Ik zat er bovenop toen de Oranje-voetbalgekte uitbrak. Ik heb me helemaal leip verkocht aan dat spul. Rondom de grote toernooien moest ik elke dag weer bijbestellen, ze stonden het in de winkel na een levering gewoon uit je handen te trekken. Daar heb ik enorme lol om beleefd. Daarnaast heb ik bijna tien jaar vuurwerk verkocht, als vuurwerkkoning. Mijn winkel is tussen kerst en oud en nieuw dicht, omdat je dan alleen mensen trekt die als tijdverdrijf langskomen voor een verbouwinkje over drie jaar. Dus ik kon er wel wat bij hebben, maar met het vuurwerk ben ik in 2012 gestopt. Het was mijn handel niet. Er kwamen per dag een paar duizend mensen naar hier, maar ik hield er te weinig aan over. Bovendien waren er steeds incidenten. Een paar keer een inbraak, zelfs een keer een vechtpartij met een gozer die helemaal doorgesnoven hier binnenstormde. En ik maakte lange dagen voor een paar rot euro’s. Op oudejaarsavond kwam ik vaak om tien uur binnen. Dat was ik ineens helemaal zat.’

Los van de opkomst van het internet krijgt de detailhandelaar te maken met de crisis. De consument houdt de hand op de knip, het behangen wordt een jaar uitgesteld, de vloerbedekking gaat wat langer mee en de vervanging van de gordijnen laat op zich wachten. John van Zweden vangt deze tegenvaller sinds enkele jaren op dankzij goede contacten met makelaars en projectontwikkelaars, die als gevolg van de crisis minder huizen verkopen en als alternatief vaker gestoffeerd verhuren. Ze bezorgen hem bergen werk. Dit komt door een toevalligheid tot stand. ‘Op een dag belde een mevrouw van Frisia Makelaars. Echt zo’n Haagse dame, die via-via had gehoord dat ik goedkoop behangde. Mijn offerte was volgens haar de duurste van allemaal. Ik wist dat dat niet waar kon zijn. Er zou er weleens één onder mijn prijs kunnen duiken, maar nooit vijf tegelijk. Bleek dat ik de verkeerde maten had gekregen. Bij de herberekening was ik dertig procent goedkoper dan de anderen. Ik informeerde bij die vrouw of ze toevallig een vloertje nodig had. “Nou”, zei ze een tikje uit de hoogte, “daar heb ik mijn eigen leveranciers voor”. Na enig aandringen wilde ze wel vertellen welke vloer ze in gedachten had en daar had ik net een mooie aanbieding voor liggen. De

volgende dag spraken we af bij de flat waar ik moest gaan leveren. Het was in die dagen vijftig graden in Den Haag, dus ik kwam in mijn korte broek en op slippers aanzetten. Stond daar zo'n hooggehakte, keurige makelaarsvrouw me op te wachten. Maar we hadden direct een goed contact. Ik heb daarna de hele Pharostoren ingericht en deze dame, Marlous, werd vervolgens een wandelend reclamebord voor me. Ik lever inmiddels aan diverse projectontwikkelaars, zoals Amvest, voor wie ik hele flats inricht. Ik werk ook voor Van 't Hof Rijnland, een grote in de regio. Daar krijg ik prachtige projecten van en soms help ik ze uit de brand als ze bijna het onmogelijke vragen. In Den Haag hebben we veel expats, die woningen moeten allemaal ingericht worden. In sommige huizen kom ik om de twee jaar.'

'Ik sta nog heel graag zelf in de winkel. Vind het prachtig om een rol behang aan de mensen te verkopen. Dat is mijn vak, daar geniet ik van. We hebben een laagdrempelige winkel, iedereen kan hier binnenkomen. Je ziet hier zwervers uit de Schilderswijk, maar ook een man als Lee Towers of mensen van de ambassade. We hebben rollen van vijf euro en van tweeduizend euro. Je snapt soms niet wat mensen kopen, laatst was er iemand die voor twee ramen een set gordijnen van 45 duizend euro bestelde.'

'Mijn moeder staat met haar 72 jaar nog vaak in de zaak, mijn vrouw is er regelmatig. Mijn neefjes werken er en mijn schoonvader doet de debiteurenadministratie. Het blijft dus een familiebedrijf. We hebben meer dan twintig mensen in het bedrijf, sommigen werken er al dertig jaar. Ik werk liever niet met freelancers, heb graag de keten in eigen hand. Planning is bij ons erg belangrijk, het is lastig als er een schakel tussenuit valt. Ik werk bewust niet met Polen of andere goedkope krachten uit het oosten van Europa. Die kan ik niet verstaan, dat werkt niet.'

'Als ik hier in m'n eentje rondloop, bijvoorbeeld op een zondag waarop ik de administratie doe, dan ben ik wel trots. Denk ik: *Pik, dat heb je toch best aardig gedaan*. Mijn grote wens is dat mijn zoon Kay later in de zaak komt. Hij wil het graag. Eerst gaat hij ergens anders werken, net als zijn vader. Ik wil niet dat hij hier gelijk als de zoon van de baas rondloopt. Hij moet het vak in de praktijk leren. Hij zit nog op school en gaat eerst een paar jaar management doen. Dat lijkt me een goede zaak. Dan wordt hij beter dan z'n vader.'

Familietrots en tranen

'IK MOET VAN MEZELF BIDDEN, OMDAT IK DENK DAT HET GELUK OPHOUDT ALS IK ERMEE ZOU STOPPEN'

In het leven van John van Zweden vechten zijn passie voor het voetbal, de band met gezin en familie en de drang om zakelijk succes te boeken dagelijks om voorrang. Steeds weer moet de Haagse behangkoning zijn prioriteiten stellen. En dat valt niet altijd mee voor de man om wie zoveel draait, weten degenen die dichtbij hem staan.

'Het zakelijke heeft hij van zijn opa', vindt moeder Riet van Zweden. 'Zijn opa was z'n grote vriend. John logeerde als jongetje elk weekend bij mijn ouders. Dankzij opa verdiende hij zijn eerste centen. Mijn vader, die in groente en fruit zat, leende hem geld voor een handeltje: voetbalsjaals. John kocht ze zuinig in en verkocht ze voor een mooie prijs. Zo had hij zijn eerste spaargeld bij elkaar.'

'Hij was een zuinige jongen, die niet veel uitgaf maar wel overal geld inzag. Toen mijn oudste dochter in verwachting was, vroeg ik John of hij een grote ooievaar kon maken. Natuurlijk stond er op de dag van de geboorte een vogel van twee meter bij haar voor de deur. En een paar weken later konden de mensen 'm bij hem in de winkel huren en maakte hij allerlei kopieën. Half Den Haag stond op een gegeven moment vol met die ooievaars. Typisch John, hij deed mij een plezier, maar zag er ook zakelijk voordeel in.'

John zelf: 'Ik ga geregeld naar het graf van mijn opa in Rijswijk. Bijna was het er niet meer geweest. Op een dag stond er ineens een bordje dat de algemene graven in een bepaalde sectie zouden worden geruimd. Ik wist niet eens wat dit betekende. Van de mevrouw van de administratie kreeg ik te horen dat men van plan was alles daar weg te doen en de resten te verbranden. Ik heb direct verteld dat ik dit niet wilde, omdat mijn opa altijd bang was voor brand. Ter plekke besloot ik dat er een herbegravenis zou komen in een familiegraf. Volgens die mevrouw moest mijn oma hierover beslissen. Nog dezelfde middag hebben we dat administratief in orde gemaakt. Het kostte een paar centen, was zelfs duurder dan een gewone begrafenis, maar we kunnen nog steeds naar mijn opa.'

'Hij mist zijn vader elke dag', vervolgt zijn moeder. 'Regelmatig zegt hij: "Dat had die ouwe mee moeten maken". Van mijn man heeft John veel geleerd. Hij kon enorm goed rekenen en onderhandelen.'

Sinds 2005 ligt vader Kees in het familiegraf op begraafplaats Eikelenburg. Het afscheid van Kees van Zweden is een grote klap voor de enige zoon in het gezin met drie kinderen. 'Mijn vader kreeg een bacterie in zijn hoofd en is na een kort ziekbed overleden. Het was een enorme dreun. Ik heb heel veel aan mijn vader te danken, hij heeft mij zakelijk op weg geholpen. Hij gaf me de kans in de winkel, hielp me financieel bij de aankoop van het huidige winkelpand en kwam na zijn pensioen weer terug naar de winkel. Ik vind het vreselijk dat mijn vader de opening van het stadion van Swansea niet heeft meebeleefd. Dat hij er niet bij was dat we naar de Premier League promoveerden. Dat hij het vijftigjarig bestaan van de zaak

niet heeft mogen meemaken.’

John van Zweden is een familieman. Bijna dagelijks heeft hij contact met zijn moeder. Ze smeert nog steeds graag een boterham voor hem, houdt zijn museum en kantoor schoon, assisteert in de winkel en is een klankbord. ‘Als hij ergens mee zit, weet hij me te vinden. Zeker als er iets vervelends is gebeurd. Dan wil hij het even kwijt en zit ik er soms een hele avond mee opgescheept. Daar ben je moeder voor. Omgekeerd let John heel erg goed op ons. Op mij, mijn twee dochters, zijn neefjes en nichtjes. Hij is gek op ze en ze houden allemaal van ome John. Hij is wel een beetje het middelpunt van de familie. Als er iets moet gebeuren, trommelt hij iedereen op. Maar hij laat ons meedelen. Als Swansea op Wembley speelt, is de hele familie erbij. Als een neefje z’n auto total loss rijdt, ligt er bij oom John een envelop voor hem klaar.’

‘Ik ben trots op hem, en dat ben ik ook op m’n twee dochters. Ze hadden het vroeger thuis met z’n drieën goed, er was zelden ruzie. Op foto’s zie je John heel beschermend om z’n zusjes heen staan. Hij is een sociale jongen, zal altijd opkomen voor de zwakkeren. En hij is zichzelf gebleven. Ik weet nog dat hij vanuit de Paul Krugerlaan een keer in zijn trainingspak met een plastic tasje naar een afspraak bij een bank moest. Hij vroeg aan me: “Wat zullen ze nu van me denken?” Ik heb hem aangemoedigd gewoon zo de deur uit te gaan. Het gaat niet om de kleding, maar om wie je bent. Als ik dan op Wembley zie dat hij in een net pak een chique hotel uitstapt en bij zijn auto direct zijn trainingspak aantrekt voor de terugreis dan denk ik: Je bent wie je bent. Natuurlijk heb ik als moeder weleens in de rats gezeten. Iedereen heeft erover kunnen lezen in de krant. Dan denk ik: Doen we allemaal alleen goede dingen van de wieg tot het graf?’

Oom Jan Huybers zag John van Zweden twintig jaar geleden, in die tijd voor velen niet het prototype van de ideale schoonzoon, in de familie komen. ‘Sindsdien is eigenlijk niets normaal meer. Er is altijd wel wat, hij brengt leven in de brouwerij. Als we met onze familie bij elkaar zijn, kan John het enorm naar zijn zin hebben. Ik mag hem graag.’ Aan uiterlijk vertoon heeft John van Zweden een broertje dood. Voor het eerst in zijn leven permitteert hij zich in 2013 een Jaguar, een in het oog vallende auto. Verder leeft hij sober en blijft hij authentiek. Hij draagt dagelijks een trainingspak, heeft geen dure kleding. Hij gooit zijn geld niet over de balk. Zijn moeder: ‘Dat had hij vroeger al. Toen hij achttien werd, vonden we het leuk om hem een rode Jeep te geven. Maar

hij wilde helemaal geen auto.’

‘Een normaal gezinsleven hebben wij niet’, zegt Wendy van Zweden-Jongmans, sinds twintig jaar zijn levenspartner en echtgenote. ‘Ik laat hem vrij, hij mag van mij alles. Ik zou geen man willen die heel de dag naast me op de bank zit. John is naar mij toe super makkelijk. Al zou ik morgen roze haar willen, hij zou er niets van zeggen. Ik denk dat hij het niet eens zou zien.’

John is vaak weg. Vaker dan de gemiddelde vader. We zijn eraan gewend geraakt. Onze dochter Britt is erg op hem gesteld en mist hem als hij in het weekend weg is. John verwent

haar. Als ze tien jaar wordt, komen er tien cadeaus, inclusief oorbelletjes van Swansea. En de kraam van Henk Patat staat voor de deur tijdens het verjaardagsfeest. John heeft een goed hart. Kay gaat de laatste paar jaar regelmatig mee naar Engeland. Dat is voor zo'n jongen natuurlijk prachtig om mee te maken. En voor een vader ook.'

'John denkt heel de dag aan voetbal. Tegen mij begint hij er vaak over, maar ik ga natuurlijk niet naar al die wedstrijden zitten kijken. Voor Swansea heeft hij mij wel enthousiast gekregen, dat vind ik een leuke club en dan leef ik mee. Een tijdje geleden vertelde John dat hij een kastje had ontdekt waarmee hij alle zenders uit Engeland kon ontvangen. Hij zei er nog bij dat hij ongetwijfeld echtscheiding kon aanvragen als dat kastje in huis zou komen. Nou, een week later was het er. Zo is hij.'

'Door het voetbal herkennen mensen hem. Gaan we naar de Griek, komt de eigenaar direct naar onze tafel en zit hij 55 van de 60 minuten over voetbal te praten. En bij het verlaten van de zaak zegt hij dan tegen mij: "Was gezellig hè, moppie?" Als we naar Swansea vliegen, is het op Schiphol vaak net zo. Dan ben ik hem binnen een paar tellen kwijt. De mensen die voor een wedstrijd ook naar Swansea gaan, leggen weleens te veel beslag op hem. Vragen ze allerlei dingen, of hij handtekeningen en shirtjes kan regelen. John kan dan moeilijk nee zeggen, hij wil graag iedereen een plezier doen, maar op zondagavond zit hij met rode vlekken in zijn nek, vanwege de drukte. Vorig jaar waren we in Barbados, zelfs daar werd hij herkend. En ik was laatst voor een intake-gesprek in Vught, voor Engelse les bij de nonnen. Zitten we daar, John in zijn trainingspak met een bak koffie tussen zijn benen, zegt die vrouw ineens: "Ken ik u ergens van?" Daar gaan we weer, dacht ik. Dus ik zei gelijk: *Dat lijkt me sterk*. Voor je het weet gaat het weer over Swansea.'

'Soms begrijp ik hem niet. Ik snap niet dat zo'n volwassen vent het leuk vindt om met allerlei bekers op de foto te gaan. En dat gedoe met die trainingspakken van 'm. Dan gaan we naar een bruiloft, leg ik iets moois voor hem klaar, doet hij net alsof hij het niet ziet en grijpt hij naar een verse trainingsbroek. Dan denk ik: Kom op man, je bent de vijftig gepasseerd. Laatst kocht hij een aantal retro-shirts van Swansea. Knalgeel, ze doen pijn aan je ogen. Daar gaat hij mee naar onze winkel. Dat wil je toch niet geloven? En tegen mij vertelt hij dan dat hij alleen boven zit, dat de klanten hem toch niet zien.'

Dochter Britt van Zweden (2003) kampt met het syndroom van VCF, ze mist een stukje van een van de twee chromosomen 22. Hierdoor heeft ze beperkingen, die het leven voor haar niet altijd eenvoudig maken. Britt is gebaat bij regelmaat, reden waarom haar moeder er zo vaak als mogelijk voor haar is, letterlijk dag en nacht, en een rustiger bestaan dan voorheen leidt. De Van Zwedens proberen hier zo soepel mogelijk mee om te gaan. 'John zegt dat we ons altijd nog zorgen kunnen maken over later, maar dat we nu leven. Ik ben het daar wel mee eens. John heeft het er liever niet over.'

John van Zweden: 'De gelukkigste dag in mijn leven was toen ik mijn dochter zag lopen, want ik hield er rekening mee dat dit niet zou lukken. Ze kan meer dan we gedacht hadden, ze heeft op schaatsen en skeelers gestaan. Britt is mijn alles. Ik kan heerlijk met haar knuffelen, als ze naast me in de auto zit pakt ze me beet en zegt ze dat ze van me houdt. Dat zijn mooie

momenten. Ik weet dat we met haar het een en ander gaan meemaken. Maar in 2012 verloren we ons neefje Milo. Hij werd zes jaar. Moeten wij ons dan beklagen?’

‘Soms ben ik ver weg en gaat er iets niet goed. Dan zit Wendy ermee, dat is zwaar. Voor haar zeker, voor mij ook. Ik ga graag naar Engeland en het is belangrijk dat ik dat doe. Dat ik bij de bestuursvergadering zit. Het gaat tegenwoordig om veel geld, dan is het als mede-eigenaar van de club goed om te weten waar de komma’s staan. Als je dan in je eentje in Engeland zit en hoort dat er iets met Britt is voel je je als vader eenzaam. Dan ben je ongelukkig als je daar zit, computer bij je, wachtend op de trein en het vliegtuig. Dat is de andere kant van het prachtige sprookje waarin ik leef.’

Zoon Kay van Zweden (1997) heeft meer het karakter van zijn moeder. Hij is nuchter, makkelijk in de omgang en stopt op een rustige kruising met zijn scooter voor een stoplicht, ook als zijn vader hem vraagt door te rijden. Wendy: ‘Kay hield eerst niet zo van voetbal. Dat is er wel ingestampt. John let erg op hem. Als Kay met zijn vrienden op stap wil, vindt John dat hij om half elf thuis moet zijn. Maar ze beginnen tegenwoordig pas om half twaalf.’

Vader John: ‘Het zijn belachelijke tijden. Dat stappen heeft hij van z’n moeder. Ik deed dat nooit. Ik ben misschien drie keer naar discotheek de Marathon geweest. Dronk een cola en keek naar voetbal. Mijn zoon lacht me uit als hij hoort wanneer ik voor het eerst een hoepakateetje heb gemaakt.’

De televisie in huize Van Zweden straalt dagelijks vanaf de binnenkomst van de behangkoning een constante groene kleur uit, met daarop een bal en veel bewegende mannetjes. Als hij thuis is, nodigt John van Zweden graag mensen uit, al dan niet in overleg met zijn echtgenote. Wendy: ‘Dat vindt hij gezellig. En ik maar lopen met de hapjes. Het komt voor dat hij een dag van tevoren aankondigt dat er in verband met een reünie dertig mensen langskomen voor een barbecue. Als ik dan vraag of hij dit voortaan wat eerder wil melden, zegt hij dat dit nu eenmaal zijn levensstijl is. Of dan gaan we ergens heen en vraagt hij onderweg waar het eigenlijk voor is. Vriendinnen lachen zich rot om dit soort verhalen, die begrijpen niet dat ik zo kan leven. Je word er zelfstandig van, zeg ik weleens.’

John van Zweden: ‘Hier op Ypenburg zijn we als familie dichtbij elkaar. Een goede familieband is voor mij het aller-belangrijkste. Mijn moeder woont een paar straten verderop, mijn zussen ook. Mijn schoonouders, wereldmensen, wonen ook dichtbij. Wij gaan in 2014 verhuizen. Dat is een beetje uit de buurt. We gaan weer vrijstaand wonen, mooi huis met een rieten kap, aan het water. We krijgen een aanlegsteiger van 100 bij 5.80 meter. Er is meer dan genoeg grond, voldoende om er straks een huisje extra bij te bouwen voor onze dochter. Daar doen we dit voor, dat Britt eventueel dichtbij ons kan blijven wonen als ze dat wil. Bovendien hebben we er ruimte en kan ze er spelen met beestjes, een varkentje, een geitje, een paardje.’

John van Zweden hoopt dat Kay een aantal dingen van hem overneemt. Bijvoorbeeld de zaak, de passie voor voetbal en uiteraard een innige band met Britt. Wendy: ‘Kay gaat nog drie jaar naar school voor een vervolgopleiding in de woninginrichting. John vond het eerst belachelijk, want hij was zelf op z’n zestiende gaan werken. Maar hij ging toch mee naar zo’n Open Dag.

Liet zo'n juffrouw een paar plaatjes zien van een bank, begon John gelijk te mekkeren dat wij in de winkel geen banken verkopen. Dus die vrouw helemaal zenuwachtig verder zoeken. Kwam er een foto van een tafel. Zelfde verhaal natuurlijk. Die vrouw kreeg amper de gelegenheid om uit te leggen dat dit was in het kader van het hele plaatje. Maar toen bij John het kwartje viel, vond hij het heel verstandig dat Kay deze opleiding gaat doen. Nu loopt hij trots tegen iedereen te vertellen dat Kay op een topschool terecht komt.'

'John heeft net zoveel hersenen als wij allemaal bij elkaar', stelt Riet van Zweden. 'Hij is vroeg van school gegaan, omdat hij er geen zin meer in had. Ik vond dat niet erg, maar kreeg later spijt. Toen heeft John alsnog zijn middenstandsdiploma gehaald, hij kan dat makkelijk. John heeft een enorm geheugen. Van elk rolletje behang weet hij waar het is, en er liggen er tweehonderdduizend in de winkel. Hij kan ook enorm snel rekenen. En hij weet alles over voetbal, eigenlijk over alles wat hem interesseert.'

Wendy: 'Voordat hij naar bed gaat, kijkt hij eerst alles na op Teletekst. Van Nederland, van BBC Wales. Dan blijft hij op de hoogte van wat er in Swansea gebeurt. Dat wil hij allemaal graag weten. Politiek interesseert hem ook. Soms rijden we op een weg over een brug en dan vraagt hij aan mij welk water we passeren. Lekker belangrijk, denk ik dan. Hij vindt het dan vreemd als ik dat niet weet.'

Zwager, compagnon en vriend Berry Jongmans: 'John is slimmer dan de meeste mensen denken. In Den Haag is hij jarenlang onderschat. Steeds meer mensen komen erachter wat hij in zijn mars heeft.' Oom Jan Huybers: 'Ik heb groot respect voor de zakenman John van Zweden. Zoals hij zijn zaken heeft opgebouwd. Hij heeft een enorm goed gevoel voor zakendoen. En hij heeft een gouden pik, meestal de mazzel aan zijn kant.'

Bedrijfsleider Ronald Lems: 'Ik vind het mooi te zien met hoeveel toewijding hij in de zaak werkt. Mensen zeggen weleens: "John van Zweden heeft makkelijk te praten, die hoeft nooit meer te werken als mede-eigenaar van een club uit de Premier League". Dat moet je scheiden, de voetbalclub heeft niets te maken met de winkel. Hij is trouwens dag en nacht bezig met de zaak. De liefde voor het behang zit er bij hem ingebakken. Sinds we aan de Oude Haagweg zitten is de winkel uitgebouwd tot wat-ie nu is, dankzij de enorme passie van de familie.'

John van Zweden koopt binnen een uur een bedrijfspannd van een paar miljoen gulden, tijdens het uitlaten van de hond een aandeel in een voetbalclub en zonder er te zijn geweest een huis van meer dan een miljoen in guldens. Hij is een snelle denker, een rap beslisser. Zijn besluiten zijn impulsief en gebaseerd op gevoel, maar toch overdacht. Wendy: 'Hij overlegt niet altijd alles met mij, ik vertrouw hem volledig. Ik lees weleens dat hij beweert dat ik hem aan de verwarming zou hebben vastgebonden als hij mij vooraf toestemming had gevraagd om dat aandeel in Swansea te kopen, dan maakt hij het allemaal wat spannender.'

Berry: 'Ik wik en weeg. Dan heeft hij inmiddels al beslist. En het gaat altijd goed.' Bedrijfsleider Ronald Lems, door zijn baas in 2000 na een sollicitatiegesprek van vijf minuten aangenomen: 'Het lijkt misschien alsof hij niet eerst nadenkt, toch is dat het geval. Hij is razendsnel. Ik kan me geen slecht besluit van hem herinneren. Zelfs als hij voor de winkel een miskoop lijkt te doen komt er wel weer iemand voor. Hij heeft een aantal enorme talenten.' Zijn moeder: 'Veel dingen in het leven van John, zeker met Swansea, lopen zoals hij het wil.'

Ik heb het er weleens met mijn schoondochter over: alsof hij af en toe met een toverstokje zwaait.'

De selfmade zakenman heeft een tomeloze energie. De ziekte van Pfeiffer overvalt hem vlak na de dood van zijn neefje Milo, een van de grootste klappen in zijn leven. Van Zweden is een aantal maanden constant doodmoe en denkt dat het komt door alle emoties. Hij is opgelucht als de diagnose eenmaal is gesteld en negeert deze vervolgens volledig. Elke dag begint bij hem vroeg en omdat hij zo weinig mogelijk plant, is hij tussen de tientallen telefoontjes door vaak bezig met het blussen van brandjes, dag in dag uit. Tijdens drukke dagen drijft hij op adrenaline, soms gebruikt hij een weekend Swansea om een beetje bij te komen.

Als enige in de familie is hij gelovig. 'Ik ben na school een beetje in het christelijke blijven hangen. Er zijn mensen die vijf keer per dag bidden, of drie keer per week naar de kerk gaan. Ik doe dat niet, ik bid voor het slapen gaan. Voor vrede op aarde. Dat de ruzies tussen de diverse geloven stoppen. En ik bid voor mijn vrouw, kinderen en familie, dat het ze goed gaat. Ik moet van mezelf bidden, omdat ik denk dat het geluk ophoudt als ik ermee zou stoppen. In augustus, september, bid ik extra. De laatste zeven jaar ben ik steeds iemand uit mijn omgeving kwijtgeraakt. Ik heb een tijdje voorgelezen uit de Kinderbijbel, voor Britt. Wendy was daar niet gelukkig mee, daar ben ik mee gestopt. Het waren heftige verhalen. Over offeren van eigen kinderen en zo, dat komt toch niet fijn over bij je dochter van vijf.'

De Hagenees met Britse neigingen is moeilijk in een hokje te plaatsen, eerder een vat vol tegenstrijdigheden, een man met meerdere gezichten. Overleg met zijn vrouw over grote beslissingen heeft vaak pas achteraf plaats, maar toch houdt hij in veel kleine dingen rekening met haar. Van Zweden is een einzelgänger, gaat vaak alleen op pad. Toch heeft hij graag mensen om zich heen en is allesbehalve wereldvreemd. Hij houdt van gezelligheid, drinkt dan graag een biertje en heeft altijd een hekel aan roken gehad. Hij weet van zichzelf dat hij moeilijk leiding kan geven, maar toch geeft hij liever leiding dan dat hij het ontvangt. Als voetbalsupporter van het eerste uur maakt hij deel uit van een groep, maar zijn reputatie bouwt hij op door eenmansacties. Hij is een gelovig mens, maar kan met andere mensen soms niet zachtzinnig omgaan.

Met zijn liefde voor de familie, het voetbal en de zaak heeft hij in de loop der jaren een aantal territoria, met daarbij behorende driften, om zich heen gebouwd. Wie deze ongevraagd betreedt kan bij hem op weerstand rekenen. Kom niet aan zijn gezin, zijn favoriete voetbalclubs, zijn zakelijk imperium. Als hij er met woorden niet uitkomt, laat hij in zijn leven regelmatig zijn vuisten spreken, zo weet menigeen. Enerzijds kan hij niet tegen onrecht, anderzijds heeft hij soms moeite zijn agressie te onderdrukken.

Oom Jan Huybers: 'John is een heel emotionele jongen. Hij zit zo vol emoties dat het voor hem zelfs moeilijk is ze te hanteren. John is ook een heel gevoelige jongen, hij viel me al snel op in de winkel, kon heel vertederd omgaan met een piepklein vogeltje. Ik herinner me dat er een keer iets misging met een reparatie van de pomp in de vijver van zijn tuin. Het water was eruit gelopen en ik trof John in tranen aan met een dode vis op zijn arm. Hij was ontroostbaar.'

Bedrijfsleider Ronald: 'Ik heb John in de loop der jaren rustiger zien worden. Er is in zijn directe omgeving wel wat over gezegd. Tegen onrecht zal hij blijven ageren, maar hij heeft zichzelf beter onder controle. Zijn kinderen zijn groter, zijn belangen zijn anders, zijn bekendheid is toegenomen, het schiet niet op als hij weer in de krant komt.'

Wendy: 'Soms zei ik: *Denk eerst even na*, en dan was het al gebeurd. Ik zeg altijd: *Voor kinderen is het niet leuk als een vader om het minste of geringste ontploft*.'

Zwager Berry: 'Ik heb weleens de wildste verhalen gehoord. Tweemaal maakte ik het mee in een shoarmazaak dat mensen over hem zaten te praten. Ze kenden hem niet eens. John en ik zaten er gewoon naast, geamuseerd er naar te luisteren.'

Ronald Lems: 'Mensen beginnen tegen mij weleens over dat gedoe met die shovel, dan vraag ik of ze alle achtergronden kennen. Dat is meestal niet het geval. Ik ken hem inmiddels door en door. Tweemaal per week beginnen we samen onze dag in de sportschool. Dat is super relaxed. En een uur later kunnen we in de zaak de grootste herrie krijgen met elkaar. Ik kan dat goed scheiden.'

De hoofdpersoon: 'Ik loop niet overal voor weg. Er komen zo vaak dingen op mijn pad. Dan denk ik weleens te weinig na. Soms zijn zaken zo onterecht. Heel vervelend allemaal. Ik heb het enorm druk. Ik prop een werkweek in vier dagen, dat is vaak moeilijk. Ik kan in feite niet heel goed leiding-geven. In de winkel gaat weleens iets mis. Dat zie ik natuurlijk, en dan vliegen de spetters in het rond. Dan wil je even niet in de buurt zijn, dat is zonder meer een zwak punt van me.'

John van Zweden is in Engeland meer relaxed. Hij ontmoet er meer respect, bij de club, in zijn vaste hotel, in het uitgaansleven. Wanneer hij in 2002 samen met anderen geld in Swansea City stopt, beschouwen ze hem daar als een van de redders van de club. ADO Den Haag heeft hij in de loop der jaren van adviezen willen voorzien, maar daar wordt door de steeds wisselende beleidsbepalers zelden naar geluisterd. Hij voelt zich daarom in zijn eigen stad min of meer miskend. 'Het verschil met Wales is dat ik hier meer gestrest ben. Ik vind Wales een prachtig land, het ligt me beter. De cultuur, de levenswijze, de manier waarop de mensen met elkaar omgaan.'

De eigenaardigste directiekamer van Nederland

'ER IS VOOR DUIZEND PROCENT ZEKER NIEMAND IN DEN HAAG MET ZOVEEL MATERIAAL VAN ADO'

Op de eerste etage van John van Zwedens behangparadijs bevindt zich de eigenaardigste directiekamer van Nederland. Een typisch Engelse bar, een biljart, een paar speelautomaten, een jukebox en een flipperkast bieden ontspanning voor het personeel; aan de Oude Haagweg kan de boog niet altijd gespannen staan. Ergens halverwege rusten onder een lading paperassen een paar bureaus, met uitzicht op een flatscreen dat alleen voetbalbeelden lijkt te kunnen uitstralen. En weer een paar meter verderop begint een privé-museum, dat met alle denkbare herinneringen aan twee voetbalclubs, ADO en Swansea, een uniek contrast met een normaal kantoor vormt. Op de muur prijkt het bekende geelgroene behang dat Van Zweden bijna dagelijks verkoopt, omdat meer mensen dan hij een opperste liefde koesteren voor de Haagse voetbalclub. Hier en daar zorgt fotobehang voor afwisseling, onder meer met een levensgrote illustratie van John en Wendy op het dak van de bus waarmee Swansea City op 30 mei 2011 een rondtoer door de stad maakte. In de vuisten van een uitgelaten Van Zweden de beker die herinnert aan de promotie van Swansea naar de Premier League. 'Het was', bekennt hij, 'een van de mooiste dagen van mijn leven.'

In een van de fotolijsten poseert Van Zweden gewillig met Terry Venables, de ex-bondscoach van het Engelse nationale voetbalteam. Uiteraard heeft hij er een verhaal bij. 'Als verrassing voor mijn verjaardag kocht Wendy een jaar of tien geleden vliegtickets naar Barcelona, in verband met een wedstrijd tegen Real Madrid. Ze had nog geen kaartjes kunnen bemachtigen, die zouden we dan op de zwarte markt kopen, vertelde ze op Schiphol. Dus ik zeg: *Nou, laat die kaartjes maar zitten, wij gaan wel in een tapasbar naar de televisie kijken.* Voor mij zijn er in mijn leven twee clubs waarnaar ik wil kijken en dat zijn ADO en Swansea. Met de rest doe je me geen plezier en voor zo'n pleuriskaartje wil ik geen driehonderd of vierhonderd euro betalen.'

'Wendy schrok een beetje van mijn reactie, maar zo zit ik nu eenmaal in elkaar. Het was een onwijs gaaf cadeau, we hebben een hartstikke leuk weekend gehad en keken voetbal in het centrum van de stad. Na de wedstrijd dachten we een hapje te gaan eten op de Ramblas en wat denk je: zit 's avonds om elf uur gewoon alles vol! Vervolgens kwamen we na een tip ergens in een achterafsteeg terecht, waar in een goed restaurant nog een tafel voor twee vrij was. Zijn we bijna klaar met eten, komt daar ineens een van mijn grote voetbalhelden binnen. Ik zeg: *Krijg nou wat, dat is Terry Venables!* Wendy had uiteraard nog nooit van hem gehoord, maar ze stelde voor dat ik met hem op de foto zou gaan. Ik sputterde nog tegen met: *Die man gaat net eten en is dat niet een beetje gênant voor een volwassen vent als ik,* maar voor ik het wist trok Wendy de Engelse bondscoach aan zijn jasje en poseerde ik met hem. Venables vroeg waar ik vandaan kwam. En passant liet ik weten dat ik supporter was van Swansea City; we speelden destijds in de vierde divisie. "Isn't there a Dutch guy involved in the board", zei Venables. Waarop ik vertelde dat ik dat was. Hebben we bijna een uur zitten praten over het Engelse voetbal. Johnnie van Zweden uit Den Haag, in het dagelijks leven verkoper van

behang, en de grote Terry Venables, de voormalig coach van Engeland, Barcelona, Middlesbrough en Leeds die zijn eten koud liet worden. Hij vond het prachtig.’

Lopend door zijn markante voetbalmuseum brengen de attributen bij Van Zweden mooie herinneringen boven. Hij streelt een shirt van sterspeler Martin Jol, gedragen tijdens een overwinning van ADO op Ajax en natuurlijk nooit meer gewassen. ‘Wat denk je: gaan die spelers van ons na de wedstrijd hun shirtjes ruilen met de tegenstander. Prachtige Haagse shirts die ineens helemaal in de verkeerde stad terechtkwamen. Dat hebben we de volgende dag even met een paar man van Midden-Noord rechtgezet. We zijn gewoon naar de training van Ajax gegaan en hebben niet eens veel meer gezegd dan dat we onze shirtjes kwamen terughalen. Meer uitleg hadden die Ajacieden, met onverwacht bezoek van vier verder zwijgende Hagenaars met van die matjes in hun nek, die dag niet nodig. Haha, ik heb deze van Johnnie Bosman teruggekregen.’

‘In dit kantoor zit ik gemiddeld anderhalf, twee uur per dag. Om in de stemming te komen zet ik eerst een dvd’tje op, als een soort van achtergrondmuziek. Altijd van een wedstrijd van ADO of van Swansea. De meeste beelden heb ik al een keer of tachtig voorbij zien komen. Aan de stem van de commentator, of een bepaald woord, hoor ik of er een doelpunt aan zit te komen. Dan kijk ik even naar de tv en vervolgens ga ik weer door met mijn werk. Van sommige momenten kan ik geen genoeg krijgen. Ondertussen doe ik wat administratie. Soms heb ik daar geen zin in en dan loop ik langs de rekken en de kasten. Ga ik wat boekjes doorspitten, lees ik een biografie of wat oude krantenknipsels. Dan kan iedereen voor mij even de pleuris krijgen.’

‘Ik ben op m’n twaalfde begonnen met het verzamelen, ongeveer vanaf de dag dat ik naar de trainingen ging kijken. Eerst waren het de programmaboekjes Pro FC. Ik kocht ze in het Zuiderpark op de wedstriiddag altijd van ome Willem Doorschodt. Boekjes die ome Willem overhield, kreeg ik een dag later voor een dubbeltje per exemplaar in zijn winkel aan de Hobbemastraat en stuurde ik op naar mijn pen vriend in Wales. Dan kreeg ik programmablaadjes van Swansea retour. Later deed ik dat met sjaals. Mijn kamer was behangen met sjaals en vaantjes. Anderen hadden foto’s van popidolen aan de muur, maar muziek interesseerde mij geen moer. Ik was gek van voetbal. De programmaboekjes bewaarde ik onder mijn bed, daar begon de verzameling te groeien. En aan het eind van het seizoen kreeg ik van Cees Gemmink, de beste materiaalman die FC Den Haag heeft gehad, steeds een paar shirtjes.’

‘Vanaf het moment dat de zaken beter gingen in de behangwinkel aan de Paul Krugerlaan, had ik iets meer geld om af en toe wat te kopen. Ik had bovendien wat meer meters om op te slaan. De grote doorbraak voor de verzameling kwam in 2000 met dit pand. Ineens had ik een zee aan ruimte. Op een dag werd ik gebeld door een vuilnisman, ik geloof dat hij Jan heette. “Ja, met Jan, met Jan de vuilnisman”, schreeuwde hij door de telefoon, “ik sta hier in het Zuiderpark en moet hier een heleboel spullen meenemen, volgens mij heb jij daar wel belangstelling voor”. Ik stapte gelijk in de auto en wist niet wat ik zag. Het was te schandalig voor woorden: bekers, schalen, vanen, als die Jan mij niet gebeld had was een deel van de historie van ADO zo de container ingepleurd. Met onder meer het bord dat herinnerde aan

de opening van de eretribune door ome Piet Vink, de wethouder. Dat lag daar gewoon! Ik heb Jan hartelijk bedankt, een van mijn stoffeerdere gebeld en die heeft de spullen met een busje overgebracht naar hier.'

'En toen sloeg het virus toe. Je wilt iets creëren, je wilt meer hebben, je praat met collega-verzamelaars, je wilt eigenlijk alles hebben. Er is voor duizend procent zeker niemand in Den Haag met zoveel materiaal van ADO. Zelfs in Nederland ben ik vermoedelijk bijzonder, al lopen er op zoveel miljoen mensen altijd wel een paar idioten rond. Ook mijn collectie van Swansea is bijzonder. Ik ben een paar keer op televisie geweest, bij de BBC en bij Sky Sports. Sindsdien weten de mensen in Engeland me wat makkelijker te vinden. Ik kreeg laatst een brief van een familie uit Swansea. Opa was overleden en met het opruimen van de zolder waren ze herinneringen aan de voetbalclub tegengekomen. Dat gaat dan naar mij, de mensen vinden het leuk om dat aan een van de directeuren te geven.'

'De verzameling van ADO groeit elke dag. Een paar jaar geleden heb ik voor een aardig bedrag een verzameling kunnen kopen van iemand die ervan af wilde. Ik krijg vaak dingen aangeboden van mensen die wat zijn tegengekomen. Soms heb ik het al. Dan ruil ik het of verkoop ik het om weer andere stukken te kopen. Dat zeg ik er dan wel even bij. Oud-spelers komen hier hun spullen brengen. Ze weten dat ik er zuinig op ben. Laatst was René Stam op bezoek. Van hem heb ik de nodige keeperstruien, onder meer die waarmee hij een strafschoep stopte in Bern in de wedstrijd van ADO tegen Young Boys. René gaf daar destijds niet om, laatst was hij hier met zijn zoon. Die wilde de truien van zijn vader weleens zien.'

'Rob Ouwehand kwam hier vorig jaar een bekertje brengen. Had hij ooit gekregen van een speler van West Ham United, als herinnering aan de wedstrijd die FC Den Haag thuis met 4-2 won. Aan de hand van de video kon ik vaststellen dat dit bekertje was overhandigd door Billy Bonds. Van hetzelfde bekertje, waar er maar zestien van zijn, heb ik er nóg een: ook Joop Korevaar heeft 'm geschonken. Die had hij gekregen van Frank Lampard. Van elke selectie krijg ik eigenlijk wel dingen. Jens Toornstra gaf mij spullen. Maurice Steijn, de trainer van ADO, komt hier regelmatig een bakkie doen. En soms koop ik wat, als iemand stopt met verzamelen. Laatst stapte een andere jongen bij mij naar binnen. Hij had liefst 73 originele shirts. En de voetbalschoenen van Bulykin. Hij vindt het een prettige gedachte dat ik ze nu in huis heb.'

'Een van mijn meest waardevolle stukken is het laatste trainingspak van Ton Thie. Hij was mijn grote held vanaf de dag dat ik supporter werd. Ton Thie was de beste keeper die ADO ooit heeft gekend. Hij had de pech dat Tonnie van Leeuwen van FC Groningen voor hem stond in het Nederlands elftal. Ik was zelf keeper, vandaar dat Ton Thie mijn idool was. Voor hem heb ik daar bij die foto iets moois ingericht: de Ton Thie hoek.'

'Ik heb hier ook het laatst gedragen shirt van Lex Schoenmaker, met nummer 7. Lex is uit mijn favoriete FC Den Haag-team van 1975. Hij is in de loop der jaren een vriend geworden. Ik heb heel wat spullen van hem gekregen voor mijn museum. Ik beschouw hem als een levende legende, die de club altijd trouw is gebleven.'

'Eigenlijk zou een groot deel van de collectie door ADO moeten worden beheerd. Er is al lang sprake van dat er een museum in het Forepark komt. Bij ADO zitten te weinig mensen

met historisch besef. Ze willen niet te vaak terug-kijken, zeggen ze dan. Maar zonder verleden is er geen toekomst. Je bent eigenlijk geen club meer als je geen spullen hebt uit 1905. Ik heb hier dingen staan uit het oprichtingsjaar. Het oprichten van een museum is in feite een kansloze zaak als je weinig hebt. Hoe kun je dan beginnen? Ik heb een paar keer gesproken met ome Jan Lobel, de voormalige voorzitter van de amateurtak. Hij wist niet wat hij zag toen hij hier een keertje was. Ik was bereid de boel in het nieuwe stadion voor ze in te richten, met behang, met tapijt. Ik vond het prima mijn stukken in jaargangen van tien een tijdje uit te lenen. ADO had er niets voor over, wilde niet eens een verzekering afsluiten. Een vitrine was nog te veel gevraagd. Ja, wat wil je dan van mij? Dat ik het daar laat leegroven? En hier zit ik het allemaal met mijn leven te bewaken. Ik werk alleen mee op mijn voorwaarden.'

'Ik heb een wish-list, van attributen die ik nog eens op de kop wil tikken. Elke dag check ik op Marktplaats of er nieuwe ADO-items beschikbaar zijn. Tot voor een paar jaar geleden deed ik dat eveneens met eBay. Ik was er bijna aan verslaafd. Regelmatig zette ik 's nachts de wekker, want ik wist dat ik niet in slaap zou vallen als er een bepaalde veiling in de nacht zou aflopen en ik bleef in bed liggen. Dan deed ik bij een bieding nog even het laatste bod. Mijn vrouw keek er niet meer van op, ze wist al een tijdje dat ze met een idioot was getrouwd. Ze kan zich er niks bij voorstellen, dat je bereid bent vijftienhonderd pond neer te tellen voor een programmaboekje, om het jaar rond te krijgen. Het was mijn duurste boekje ooit. Ik liet het niet eens opsturen, haalde het drie weken later op bij een man ergens in Wales. Nog steeds voorziet deze man mij, nu gratis, van mooie zaken.'

'Alles is hier keurig georganiseerd. Nergens ben ik zo geordend als hier in dit museum. Noem een datum en ik vind er binnen dertig seconden allerlei spullen bij. Alle shirts hangen op datum, op volgorde van gespeelde wedstrijden, je kunt hier dus zien dat Hotelplan de eerste shirtsponsor van FC Den Haag was. Ik fotografeer alles en sla het op een in een database. Als er in een shirtje een gaatje zit leg ik het vast, dan weet ik dat het van mij is. Ik ben zuinig op mijn spullen en we houden het hier allemaal netjes. Voor de topstukken koop ik een kledingpop. De mooiste petten komen op een glazen kop. Mijn moeder maakt het hier regelmatig schoon.'

'Ik richt het naar eigen smaak in. Niets lijkt op elkaar. Die oude kast is van mijn overleden oma, daarin staan de bekers. Dit bureau is in elkaar gezet door een oude overleden kameraad, manke Ed, dat zal ik nooit wegdoen. Hier staat mijn eerste kast uit mijn huis aan de De la Reyweg, zal ik altijd bewaren. Mijn plakboeken staan in Ikea-kasten, in de documentatiehoek die ik wat beter wil indelen. Wendy vindt dat ik het niet goed doe. Ze begrijpt niet dat ik geen mooiere kasten en lijsten in dezelfde kleur koop. Dat interesseert mij niets. Het gaat om de shirts. Niet om de kleur van de lijst.'

'Ik heb een kast vol biografieën. Daar ben ik gek op. Ik lees veel over Engelse voetballers en alles over Swansea. Ik heb biografieën van David Beckham en Steven Gerard. Ik heb op dat gebied minder met Nederlanders. Ik lees over ADO, maar een boek over Johan Crujff interesseert me geen moer. Van Swansea heb ik bijna alle programmaboekjes sinds 1925, de oudste is van 21 november uit dat jaar. Ik mis er 183. Een postbode in Swansea heeft ze allemaal. Diens opa begon met sparen, zijn vader nam het over en nu houdt hij het bij. Schitterend. Ik ben niet jaloers, ik vond het prachtig om te zien toen ik via de vlizotrap op

zijn zoldertje terecht kwam. Alles keurig op volgorde. Je hoefde maar een datum te noemen en pats, hij trok het eruit. De man is later hier geweest. Hij wist op zijn beurt niet wat hij zag. Hij had nog nooit zoveel Swansea-items bij elkaar gezien.'

'De ADO-krantjes heb ik allemaal vanaf de eerste uitgave. Maar ik heb bijvoorbeeld niet alle programmaboekjes. Ik ken iemand die ze wel allemaal heeft. Wedstrijdkaartjes heb ik ook. Sinds 1965. Ik mis er niet veel. Ik heb alle sjaals sinds de tijd dat ik mijn eerste kocht bij ome Willem Doorschodt. Ik heb bijna alle T-shirts van ADO en Swansea. En daar hangt mijn stropdassencollectie van beide clubs. Op mijn speldencollectie ben ik hartstikke trots. Ooit hoop ik de zaak een keer op volgorde te krijgen, maar dat wordt een heidens karwei. Ik heb alle spelersfoto's sinds 1952. Wedstrijdposters vanaf 1975, toen ze bij ons in de winkel kwamen te hangen. Kan ik niet allemaal ophangen, ze liggen in mappen.'

'Ik heb hier een levensgrote zwaan, het symbool van Swansea. Liep ik tegenaan in een tuincentrum, gelijk gekocht. En een schaap, toevallig kwam ik die ook in een tuincentrum tegen. Het schaap is het nationale symbool van Wales, ze noemen ons de *sheep shaggers*, de schapenneukers. Thuis heb ik in de tuin een ooievaar, eigenlijk moet er in het kantoor ook nog een ooievaar komen.'

'Wat het boeltje hier waard is, weet ik niet exact. Voor mij heel veel, een ander stapt zo over de dozen heen als-ie ze op straat tegenkomt. Voor diefstal ben ik niet bang, je hebt een paar verhuishagens nodig om het hier weg te krijgen. Tegen die tijd zal het alarm wel een keer zijn afgegaan. Ik heb het wel verzekerd. Bij Aegon, de enige die dit wilde verzekeren. Dat was eigenlijk zwaar tegen m'n principes, want ik had bij Aegon alle verzekeringen opgezegd toen die gekken Ajax gingen sponsoren. Zoals ik ook direct naar de Rabobank overstapte toen ABN daar ging sponsoren. Dick Boereboom, een vroegere eerste-elftalspeler – wereldgozer trouwens – regelt al mijn verzekeringszaken. Hij meldde na een uitvoerige inventarisatie dat Aegon de enige optie was. De verzekering kost me een paar ruggen per jaar. Stel je eens voor dat alles weg is door een brand en je bent onverzekerd, dan heb je twee keer pijn. Al zou ik nooit meer gelukkig zijn als ik dit kwijt zou raken. Wendy weet dat de verzekering een aardig bedrag uitkeert en dat ze van de opbrengst mijn begrafenis kan betalen. Want ik spring gelijk van de Haagse toren als dit gebeurt.'

‘Waar het eindigt weet ik niet precies. Ik kan nog een hoop meters bijbouwen. Over tien jaar zal ik vermoedelijk wel in een grotere ruimte zitten. Ik kan van mijn zoon Kay niet verlangen dat hij doorgaat met verzamelen, maar ik stimuleer hem wel. Hij mag sommige dubbele stukken verkopen en de opbrengst op zijn spaarrekening zetten. Hij heeft er geloof ik wel lol in. Ik vlieg veel, ik reis veel, ik ben de vijftig gepasseerd, er kan altijd wat gebeuren. Als ik er niet meer ben en Kay heeft er geen zin meer in, weet hij wat hem te doen staat. Ik heb hem gezegd: *Dit is waardevol, dit is voor mij iets heiligs. Je kunt ermee doorgaan, je kunt het allemaal bewaren, als je er vanaf wil dan is er maar één optie: alles van ADO gaat naar ADO en alles van Swansea naar Swansea. In bruikleen. En je weet: papa ziet hier van boven op toe.*’

Levenslang geschorst

'SCHEIDSRECHTER SLAAT DOOR'

'Ik begon met fluiten toen ik een jaar of 28 was. Ik bedacht me dat ik moeilijk eeuwig kon blijven voetballen in een eerste elftal van DUNO, maar was te ambitieus om daarna in de lagere senioren te gaan keepen. Toch was ik ook bang om qua voetbal in een zwart gat terecht te komen, en dus ging ik een scheidsrechterscursus volgen. Na een tijdje kreeg ik een paar proefwedstrijden en mijn eerste officiële duel floot ik in de reserve Tweede Klasse. Al na een half jaar promoveerde ik. Mijn beoordelingen door rapporteurs waren meer dan uitstekend, ik scoorde negens en tienens, alle rapporten heb ik nog liggen. En zo ging ik elk jaar omhoog.'

'In feite was ik een vreemde scheidsrechter, want ik deed het er een beetje bij. Op zondag voetbalde ik, daarnaast was ik – ook vanwege dat zwarte gat – bezig mijn trainersdiploma's te halen, en op zaterdag stond ik in de behangwinkel. Als ik om half drie moest fluiten, vertrok ik vaak pas om twee uur uit de winkel, arriveerde om kwart over twee op een complex en stond zonder een warming up te doen een paar minuten voor de aftrap op het veld. Op de wekelijkse clubavonden van de Haagse Scheidsrechters Vereniging, destijds altijd zeer goed bezocht, kwam ik nooit. Want ik moest meetrainen met de selectie van DUNO. Dat gaf weleens scheve gezichten, maar vanwege mijn scores moesten ze me toch steeds laten promoveren.'

Na een paar jaar fluiten op de Haagse velden bedenkt Van Zweden voor zichzelf een route richting het land waar hij als voetballiefhebber verliefd op is. 'In september 1987 was ik erbij toen FC Den Haag de volgende ronde van het Europa Cup II-toernooi bereikte dankzij een overwinning op Ujpest Dozsa. Na afloop kwam ik op de eretribune in contact met de scheidsrechter, de Engelsman Neil Midgley. In mijn enthousiasme over de overwinning gaf ik die man een sjaal van FC Den Haag en maakte ik een praatje met hem. Van Midgley kreeg ik een speldje van de Engelse voetbalbond, en zijn visitekaartje.'

'Toen ik een paar jaar later dat visitekaartje weer eens tegenkwam, bedacht ik me dat het misschien leuk zou zijn eens een wedstrijd in Engeland te gaan fluiten. Ik stuurde Midgley een brief met de mededeling dat ik graag om de week in Engeland wilde gaan fluiten en in Nederland een talentvol scheidsrechter in Groep I was. Dat was feitelijk het geval, maar het betrof Groep I van de zogeheten onderbond. Je had destijds onder het betaalde voetbal vier klassen van de KNVB en dan was er daaronder per regio nog een competitie. Op dat niveau floot ik, in Den Haag heette dit de HVB. Door mijn brief had Midgley blijkbaar de indruk gekregen dat ik inmiddels op een hoger niveau zat. Hij reageerde heel enthousiast, en dacht: Dat is een aanstormend talent, die ga ik helpen. Hij nodigde me uit om te debuteren in de Conference League, een amateurklasse vlak onder het betaalde voetbal. Ik zag ik er totaal niet tegenop, het was juist een enorme uitdaging. Ook als Midgley me zou hebben uitgenodigd voor het betaalde voetbal, had ik toegehaapt. Ik blaakte van het zelfvertrouwen. Inmiddels had ik wel in de gaten dat er sprake was van een misverstand, maar ik dacht: *We zien het wel, ik ga lekker fluiten.*'

Toch komt het niet zo ver. Journalist Erik Winkster vindt deze overgang zo interessant dat hij Van Zweden interviewt en er een artikel voor zijn krant van maakt. *John van Zweden fluit graag op z'n Engels*' luidde de kop. 'In no time kwam dit verhaal op het bureau van de Haagse voetbalbond terecht. En weer een paar dagen later kreeg ik een brief van de Engelse voetbalbond. Met als strekking: "Beste meneer Van Zweden, we hebben inmiddels van de Nederlandse voetbalbond begrepen dat u niet op KNVB-niveau, maar op HVB-niveau in Groep I fluit. Gezien onze relatie met de KNVB kunnen wij u niet in de Conference League toelaten, we hebben wel een mooie wedstrijd tussen twee schooltallen voor u in de aanbieding". Dat vond ik niet echt aantrekkelijk en toen heb ik Engeland als scheidsrechter maar uit mijn hoofd gezet. Die journalist heb ik nog wel even hartelijk bedankt voor het feit dat hij mijn carrière in Engeland om zeep had geholpen. Achteraf bekeken kon hij daar in feite natuurlijk niets aan doen.'

Ondertussen ontwikkelt Van Zweden zich zodanig dat hij er niet vreemd van opkijkt dat hij aan het eind van het seizoen de vraag krijgt de Haagse kraker tussen BMT en Postalia te fluiten. Het gaat om promotie naar de Vierde Klasse van de KNVB. In competitieverband is deze wedstrijd al twee keer uit de hand gelopen, en ook de eerste beslissingswedstrijd verloopt niet bepaald geruisloos. De replay staat gepland voor zaterdag 22 april 1995, een datum die in het geheugen van Van Zweden staat gegrift.

'Ik zei die zaterdag direct na binnenkomst in de winkel al tegen die ouwe van me: "Let op pap, ze gaan me bellen voor BMT-Postalia". Al dagen ging het gerucht dat de scheidsrechter die daarvoor was aangewezen deze wedstrijd niet aandurfde. In die tijd had je op ons niveau twee aanstormende talenten: Gerard Spaans en ik, maar Spaans was lid van BMT. Een paar uur later belde een lid van de scheidsrechterscommissie. Terwijl hij bezig was zijn naam uit te spreken zei ik al: *Ik weet waar je voor belt. Die wedstrijd mag je lekker zelf fluiten, ik ga er mijn handen niet aan branden*. BMT was ook nog eens een klant van me, ik maakte daar de reclameborden.'

'Die man van de KNVB deed een zwaar beroep op me, en ook mijn vader vond dat ik deze wedstrijd niet kon laten lopen. Dus heb ik me laten ompraten en ben ik die middag naar BMT gereden. Het was een drukte van belang, er waren bijna duizend toeschouwers van de thuisclub, zowat allemaal Turken. En de halve Haagse scheidsrechterswereld had zich er verzameld. Naast het veld stonden onder anderen Mario van der Ende en Dick Jol, in die dagen topscheidsrechters.'

De wedstrijd dreigt niet door te gaan als Van Zweden merkt dat een van de grensrechters een bestuurslid van BMT is. 'Een van de neutrale grensrechters kwam niet opdagen. Dit bestuurslid, Ali whatever – achteraf een keurige, aardige man overigens – bood zijn diensten aan. Ik kende 'm niet en was argwanend, maar op aandringen van de andere grensrechter, Rick van den Berg, en twee leden van de scheidsrechterscommissie ben ik toch maar aan de wedstrijd begonnen.'

John van Zweden geniet in die tijd de reputatie dat hij wedstrijden bij voorkeur zonder kaarten beëindigt. Hij houdt van mannelijk voetbal, de Engelse stijl, en wie hem op het veld tegenspreekt scheldt hij in zijn eigen woorden 'de tyfus'. Na afloop van BMT-Postalia zijn de

statistieken helaas volledig uit balans met dertien gele kaarten, twee rode kaarten en diverse tijdelijke onderbrekingen. ‘Het was de meest bizarre wedstrijd uit mijn leven, die door de beste scheidsrechter van de wereld nog niet in de hand kon worden gehouden. Het was een strijd op leven en dood. De radio zond de wedstrijd live uit, mijn vader luisterde in de winkel mee hoe het allemaal verliep. Hij wist niet wat hij hoorde.’

‘Postalia kwam op 1-0. Op een zeker moment kreeg BMT een corner. De bal werd ingekopt en met het hoofd van de lijn gehaald door een speler van Postalia. Heel BMT dacht aan een doelpunt en stond al te juichen, de neutrale grensrechter bevond zich op de achterlijn en constateerde geen doelpunt. Diezelfde man stond met zijn 125 kilo een paar tellen later pal naast me met de mededeling dat hij in zijn nek was gestoken. Ik twijfelde geen moment, stak die fluit in mijn bek, floot drie keer voor het einde, ging richting de kleedkamer en gooide daar mijn shirt uit met het voornemen nooit meer terug te keren naar het veld.’

In de kleedkamer oefenen officials opnieuw druk uit op de Hagenees, die zich die dag niet voor het eerst en niet voor het laatst laat overhalen. ‘Ze vroegen me nadrukkelijk om de laatste vijf minuten af te maken, omdat er anders qua openbare orde problemen dreigden. Die grensrechter, Rick van den Berg meldde dat het wel weer ging. Hij was vermoedelijk geraakt met iets van een priem, want er was niet echt gestoken, veel bloed was niet waarneembaar en hij gaf aan dat hij inmiddels van de ergste schrik was bekomen. De Turkse grensrechter, echt een super sympathieke gast, kwam toen met het voorstel de lange zijde aan Ricks kant volledig te laten ontruimen en de wedstrijd voort te zetten.’

Het duel gaat verder en links en rechts lopen de emoties verder op. Postalia scoort nogmaals en mag de promotie vieren. Van Zweden weet nog net zonder kleerscheuren de kleedkamer te bereiken. Daar aangekomen belt hij met zijn mobiele telefoon, een halverwege de jaren negentig zeer exclusief apparaat, vanuit de kleedkamer zijn hoogzwangere vrouw dat een die dag gepland diner in een Schevenings restaurant mogelijk iets later zal moeten aanvangen. ‘Onder begeleiding van diverse officials en het bestuur van BMT ben ik uiteindelijk door een haag van negenhonderd boze Turken in de bestuurskamer terechtgekomen. Nu ik er na al die jaren aan terugdenk, word ik er weer helemaal emotioneel van. Ik herinner me dat ik behoorlijk in mijn rats zat. Na een paar minuten kwam er ineens een grote Surinamer binnen. Het was een opvallende verschijning, want BMT was een club met alleen Turken, een blank bestuur en blijkbaar één Surinamer. Die gooide een barkruk in mijn richting over de bestuurstafel. Dat leek me, niet voor het eerst die dag, een mooi moment om de politie te bellen, maar BMT wilde daar niets van weten. De voorzitter was natuurlijk bang dat zijn club ernstig in problemen zou komen. Ze zeiden mijn veiligheid te garanderen en vroegen me te blijven tot de gemoederen minder verhit waren.’

Rond zeven uur gaat Van Zweden, andermaal onder begeleiding van officials en collega-scheidsrechters, naar buiten. ‘Ik had een rode Mercedes-bus met reclame erop, mijn eerste nieuwe auto. Bij de parkeerplaats aangekomen bleek dat de koplampen eruit lagen, mijn spiegels waren eraf, de antenne was gebroken en hij zat vol krassen. Ik ben direct omgekeerd om verhaal te halen bij BMT en de politie te bellen. En wat denk je: de voorzitter, die me had gesmeekt de politie overal buiten te houden, die een en al voorkomendheid was geweest en diverse keren zijn excuus had aangeboden, draaide ter plekke om als een blad aan de boom en

begon zijn club te beschermen. Hij zei: “Dit is je eigen schuld. Jij hebt die wedstrijd uit de hand laten gieren”.’

Van Zweden herbeleeft de 22ste april 1995 tot in het diepst van zijn vezels: ‘Toen ging mij bij het licht uit. Ik heb het weleens vaker dat ik, laten we zeggen, redeneer vanuit het principe actie-reactie. Dat is niet altijd goed, ik weet het. Wie mij een klap geeft, kan eerder een paar stompen terug verwachten dan dat ik de politie bel. In dit geval ging ik volledig door het lint. Behalve de voorzitter waren er negen Turkse mannen in de kantine. Geen van hen heeft het gewaagd in te grijpen. Ik heb met een barkruk eerst een ruit eruit geslagen en nadat ik eenmaal de smaak te pakken had, heb ik ze alle veertien ingebeukt. Vervolgens heb ik de flipperkast en daarna de bar en de drankvoorraad onder handen genomen. Dat vond ik achteraf wel vervelend voor twee jongens die daar met hun handen over hun hoofd dekking zochten. Zij konden er ook niks aan doen dat ze daar toevallig zaten.’

Omdat het die dag prachtig weer is, wordt vanaf het naburige VCS – nota bene sinds jaar en dag de club van de familie Van Zweden – opgemerkt dat er aan de overkant iets mis is en de politie wordt ingeseind. Van Zweden belt ondertussen naar zijn Wendy en geeft een nieuwe tussenstand door. ‘Ik zei: *Ik heb nou een bak ellende, ik kom nu geloof ik helemaal niet meer thuis*. Terwijl Wendy zich verheugde op het etentje en me al een paar keer had gevraagd op te schieten.’

‘Het viel me op dat de voorzitter na die woede-uitbarsting van mij in één klap nuchter was. Ter plekke is besloten van beide kanten geen aangifte te doen. De politie ging niet over tot een aanhouding. We zouden elk de schade voor onze rekening nemen. Ik had de hoop dat de kwestie in de doofpot zou belanden. Eenmaal thuis was ik natuurlijk niet meer in de stemming voor het etentje.’

De volgende dag is al snel duidelijk dat het verhaal als een lopend vuurtje door Den Haag gaat. Zondagmorgen om half acht gaat de telefoon in huize Van Zweden. ‘Het was mijn kameraad Peter, hij speelde cricket bij HBS. De cricketers ontbijten altijd gezamenlijk en van Peter begreep ik dat ik inmiddels het gesprek van de dag was. “John, wat heb je nou gedaan?”, riep hij steeds door de telefoon.’

De uren en dagen erna staat de Hagenees in het middelpunt van het nieuws. De man die een jaar eerder publicitair al in opspraak is geraakt na de verkoop van tegen Ruud Gullit gerichte T-shirts, groeit andermaal uit tot een publiek figuur. ‘*Scheidsrechter slaat door*’, koppen de kranten, tot in Curaçao aan toe. Hij doet zijn verhaal bij Barend en Van Dorp, Jack Spijkerman en nog veel meer vertegenwoordigers van de media.

De KNVB schorst Van Zweden hangende het onderzoek met directe ingang. Gezien de zomerstop is dat een papieren maatregel. Van Zweden licht in de pers zijn standpunt uitvoerig toe, krijgt van velen de sympathie, maar voelt met name in Den Haag de weerstand. ‘Ik werd uit het Haagse trainersteam gezet, waarin ik al een tijdje keepte. De officials van de scheidsrechterscommissie lieten me als een baksteen vallen. Vanuit het land kreeg ik wel veel steunbetuigingen van scheidsrechters die het goed vonden dat ik van me af had geslagen. Bij

de Haagse scheidsrechters was dat een stuk minder, die bedachten vooral dat ze weer een concurrent kwijt waren.'

Ergens in de zomer van dat jaar krijgt Van Zweden in zijn winkel bezoek van een uiterst voorkomende heer, die hem aan zijn opa doet denken. 'Hartstikke sympathieke man. Ik had zijn huis behangen en hij bedankte me na een leuk gesprekje bij het afrekenen uitvoerig voor de service. En sloot af met: "Tot maandag!" Ik begreep 'm niet direct, maar wat bleek: die man was de voorzitter van de tuchtcommissie die mijn zaak zou behandelen. Ik was helemaal in jubelstemming en dacht dat het allemaal goed zou komen omdat ik de voorzitter van de tuchtcommissie nu kende. Voor de zekerheid had ik meteen advocaat Ad Westendorp ingeschakeld, die al eens eerder wat dingetjes voor me had gedaan. Toen ik hem belde zei Ad: "Ik heb het in de krant gelezen en wist dat je me zou gaan bellen, John. Ik ga die zaak voor jou winnen".'

Een paar dagen later blijkt de aardige klant in zijn rol van voorzitter van de tuchtcommissie een geheel ander persoon. Hij geeft de advocaat geen enkele ruimte en wikkelt de zaken kordaat en zakelijk af. 'Hij veroordeelde me voor vijf jaar. Ik mocht al die tijd geen functie uitoefenen, niet als scheidsrechter, niet als speler en niet als trainer. Mijn wereld stortte volledig in.'

'Ad, die ik als een topadvocaat beschouwde, adviseerde me in hoger beroep te gaan. Dus wij naar Zeist. Nou, dat heb ik geweten. Ik kreeg levenslang! Ik mocht nooit meer fluiten, de straffen voor de andere functies werden teruggebracht tot een jaar. Heb ik een jaar lang achter de dug-out staan coachen.'

De net vader geworden Van Zweden houdt zich netjes aan de levenslange schorsing als scheidsrechter tot de periode dat zijn zoon gaat voetballen. Hij is al een paar keer gevraagd om bij toerbeurt te fluiten en waagt het er op een zekere dag op als in alle vroegte in de regen, op het derde veld van VCS, ouders van de E3 opnieuw een beroep op hem doen. 'Wat denk je: krijg ik drie dagen later een brief van de KNVB. Dat bij controle was gebleken dat ik een wedstrijd had gefloten. De voetbalbond liet het er trouwens verder bij zitten, want strenger dan levenslang konden ze me toch niet straffen.'

Even heeft hij de ijdele hoop dat hij nog één keer in zijn leven een wedstrijd mag fluiten. De familie Blankenstein maakt al jaren deel uit van de VCS-familie en toparbiter John ziet Van Zweden in die dagen regelmatig in zijn nabijheid in vak C op de tribune bij FC Den Haag. 'Ik vond levenslang niet echt lekker klinken. Stel dat je negentig jaar bent en dan tegen leeftijdgenoten moet zeggen dat je levenslang geschorst bent, dan ben je daar niet blij mee. John Blankenstein zegde mij toe dat hij bij de KNVB aan het eind van het seizoen een lans voor me zou breken. Ik zou nog één wedstrijd fluiten en daarna definitief afscheid nemen, dat leek ons een mooie oplossing voor beide partijen. Helaas is het zover niet gekomen. John werd ernstig ziek en kwam te overlijden. Ik heb het er daarna bij laten zitten. Ik ben dus nog steeds levenslang geschorst, het doet me niets meer. Al begint in de winkel elke week wel iemand erover.'

'Terugkijkend heb ik nergens spijt van. De zaken zijn gelopen zoals ze zijn gelopen. Ik denk dat ik het in me had om een heel goede scheidsrechter te worden. Een scheidsrechter moet

autoritair kunnen zijn, over een goede conditie beschikken en gevoel voor het spelletje hebben. Dat had ik allemaal in huis. Ik wil niet arrogant doen, maar ik was zo Dick Jol achterna gegaan, daar ben ik van overtuigd. Vergeet niet: de beste scheidsrechters kwamen al jaren uit Den Haag. Het heeft niet zo mogen zijn, zo loopt het soms in het leven. Misschien was ik dan wel nooit bij Swansea betrokken geraakt en had ik al die mooie wedstrijden in Engeland moeten missen.'

Met BMT is het nooit helemaal goed gekomen. Er is gedoe over de afwikkeling van de schade. Over en weer zijn er verwijten. Van Zweden beschouwt deze kwestie als een zwarte bladzijde in zijn voetballevens. Een verzoeningspoging met de voormalige voorzitter mislukt tot tweemaal toe. Van Zweden wil eerst de vrede tekenen, krijgt geen gehoor en op zijn beurt weigert hij later de hand van de bestuurder. 'Met de toenmalige aanvoerder van BMT, die ik destijds als eerste een kaart gaf, heb ik al jaren een uitstekende relatie. Deze Menderes Imeci kwam ik een aantal jaren later tegen toen ik als trainer aan de slag ging bij GSC ESDO. Menderes was daar assistent-trainer, we hebben heel prettig samengewerkt en zijn nu dikke vrienden.'

Nooit meer trainer

'TERUGKIJKEND KOM IK TOT DE CONCLUSIE DAT DRIEMAAL ONTSLAG BIJ EEN CLUB WEL WAT VEEL IS'

Omdat hij zich realiseert dat hij als doelman niet het eeuwige voetballeven heeft en per se niet in een zwart gat wil vallen, besluit John van Zweden in de jaren negentig zijn trainers-diploma te halen. 'Van onze groep met twintig cursisten slaagden er uiteindelijk twee voor de opleiding Oefenmeester III. Ik was er één van en dat viel me mee. Eigenlijk had ik verwacht dat het makkelijker zou zijn om het trainersdiploma te halen, maar je moest er behoorlijk wat voor doen. Het was spannend voor mij, want het was lang geleden dat ik ergens examen voor deed.'

'Vrij snel kwam ik tot een akkoord met een club, SV Bohemen. Een nette vereniging, maar met het eerste elftal verliep het niet helemaal goed. We hadden in het seizoen 1994/95 drie keer kort achter elkaar een akkefietje. Ik was er speler/trainer en stond wekelijks in het doel. Er werd van ons al snel een wedstrijd gestaakt, er werd er nog een gestaakt en halverwege het seizoen haalden we nóg een keer het einde niet. Na het derde incident haalde de KNVB ons uit de competitie, waardoor ik als trainer geen elftal meer had en de club me op staande voet ontsloeg. Daar had ik weinig tegenin te brengen, ik was tenslotte eindverantwoordelijk. Het was een nekschot voor mij, een vernedering, want dat was geen mooi begin van mijn trainersloopbaan. Bovendien floot ik in die tijd nog, dus het kwam allemaal slecht uit.'

'Voor het volgende seizoen had ik alweer snel een nieuwe vereniging. ADS, de club waar mijn schoonvader in het bestuur zat. We beleefden een rustig eerste jaar in de Vierde Klasse, een leuk tweede seizoen en ik zat me te verheugen op het derde jaar. Al na de eerste verloren wedstrijd werd ik ontslagen, omdat het bestuur het mij kwalijk nam dat ik vlak voor het begin van het seizoen een slopende 48-uurs voetbalmarathon had georganiseerd. Mijn schoonvader werd in deze overal buiten gelaten en heeft daarop zijn conclusies getrokken.'

'Mijn volgende werkgever was GSC ESDO, een echte volksclub. GSC telde veel jongens van het woonwagenkamp, ESDO was een oer-Haagse club. Ik voelde me er helemaal thuis, maar voor het zover was moesten we nog iets gladstrijken. Want toen ze mij wilden contracteren, begon assistent-trainer Menderes Imeci tegen te sputteren. Hij zei dat hij niet met mij wilde samenwerken en dat ik een racist was, omdat onder mijn arbitrale leiding een paar jaar eerder de wedstrijd op het terrein van BMT zo heftig was verlopen. Ik had in die wedstrijd Menderes blijkbaar een gele kaart gegeven. Dat wist ik echt niet meer toen ik dat gesprek met hem voerde, ik kende die hele *brochum* niet. Aan het eind van de avond gaf hij mij een hand en vervolgens werden we de beste vrienden, tot op de dag van vandaag.'

'Samen met Menderes beleefde ik een heel leuk eerste seizoen. Hij bleek een topgozer, we gingen voor elkaar door het vuur. De selectie telde een aantal Turken die via Menderes waren gekomen. Ik had mijn eigen groep van jongens die eerder bij Bohemen en vervolgens bij ADS

voetbalden en met mij overstapten naar mijn derde club. In ons tweede jaar riep voorzitter Rob Kosterman ons in november naar binnen en kregen we te horen dat hij ons contract wilde verlengen. We hadden het prima naar ons zin, we vonden het leuk dat de club het in ons zag zitten, we hadden inmiddels een dartvereniging opgericht bij de club en er waren nooit problemen, dus we tekenden dezelfde avond. Ik verdiende in die tijd ongeveer zeventuizend gulden per seizoen, maar dat geld interesseerde me geen bal.'

'Een paar weken later was er een algemene ledenvergadering. Ik kreeg het verzoek of ik de training eerder kon laten beginnen zodat we er als trainers bij konden zijn. De vergadering was net begonnen toen een van de aanwezigen onze penningmeester begon aan te vallen over zijn beleid. Het ging om een lid van de opgeheven vereniging Paraat, dat met een veteranenteam en een zak geld van enkele tienduizenden guldens zojuist naar GSC ESDO was overgestapt. Die man begon het bestuur ervan te beschuldigen dat ze mooi weer speelden met het geld van Paraat. "En dan verlengen jullie ook nog eens de contracten met een stelletje koekenbakkers die niet eens een bal tegen een lantaarnpaal kunnen plaatsen", schreeuwde hij. Dat ging dus duidelijk over Menderes en mij. Toen heb ik die idioot natuurlijk even gevraagd of hij wel helemaal goed bij zijn paasei was en of hij wel wist dat we voor een footje werkten. Het werd een tumultueuze avond, waarin het bestuur binnen een uur in zijn geheel opstapte en die kerel en zijn maten de macht grepen. Het verliep volgens de reglementen. Ze konden de vergadering niet schorsen, want die gasten van dat geile Paraat waren met zovelen gekomen dat er volgens de regels genoeg mensen aanwezig waren om dit af te dwingen.'

'In het daaropvolgende weekend speelden we 's ochtends eerst thuis met ons tweede tegen VIOS 2. De doelman, die bij mij werkte, was op de vrijdag van een ladder gevallen en kon niet spelen. Ik benaderde telefonisch twee andere keepers uit de club die voor de eer bedankten, ik kon zelf door een blessure niet in het doel staan en uiteindelijk heb ik via mijn leider John Hermans een jeugdkeeper van LENS geleend, John Hermans junior. Dat was tegen de regels en tegen mijn eigen principes, maar we hadden op die zondag gewoon iemand in het doel nodig. Vervolgens stapte dat nieuwe bestuurslid in de rust de kleedkamer in om zich te beklagen over de inzet van een onreglementaire speler. "En jullie trainer", schreeuwde hij in de volle kleedkamer, "staat volgende week niet meer voor de groep". Dat kwam hem ter plekke op een oorvijg van mijn aanvoerder te staan. Hij ging volledig gestrekt en stapte groggy de kleedkamer uit.'

'In de middag speelden we met het eerste elftal uit tegen TAC '90 en alsof alles die dag bij elkaar kwam: het liep daar behoorlijk uit de hand. We kregen twee rode kaarten en voor de wedstrijd kwam weer dat bestuurslid de kleedkamer in. Hij wilde een tirade afsteken, maar dat heeft niet lang geduurd. Kamal, een monster van een vent die bekendstond als een jongen met wie niet viel te spotten, die altijd in het zwart was gekleed, om de paar weken een andere auto en andere telefoon had en afkomstig was uit Azerbeidzjan, zei alleen: "Meneer, even wegwezen nu, John is onze trainer".'

'De volgende dinsdag reed ik extra vroeg naar het terrein. Het viel direct op dat het licht al brandde en dat er iemand met pionnetjes op het veld liep. In de kantine stond dat nieuwe bestuurslid me al op te wachten. "Wat kom je doen? Ik heb je toch ontslagen lamlul", bromde hij. Hij had echt maling aan me. Toen heb ik hem verteld dat hem dat dan wel geld zou gaan

kosten en dat ik de zaak zou overdragen aan de trainersvakbond VVON. De eerste twee keer interesseerde dat geld me niet, maar dit vond ik zo onterecht dat ik er een zaak van maakte. De jongens zaten voor de training allemaal in zak en as in de kleedkamer en wilden als groep stoppen. Dat heb ik ze uit hun hoofd gepraat en bovendien stond toen mijn opvolger Richard Gras al in de kleedkamer. Richard was een boom van een vent en profbokser van beroep. “Er gaat hier helemaal niemand weg”, zei hij. Ik zag er geen overwinning in hem tegen te spreken, want dan had hij mij misschien over het hele complex geslagen.’

‘Kamal deed wel zijn mond open. Hij zei tegen Richard Gras dat hij moest oprotten, dus ik dacht: *Nu breekt hier de hel los*. Maar dat viel uiteindelijk mee. Kamal besloot met een aantal Turkse jongens, ook uit solidariteit met Menderes, direct op te stappen. De week erop heeft hij nog wel even die bestuurder helemaal total loss geslagen. Een paar weken later stond Kamal bij mij in de winkel en vroeg of hij duizend gulden kon lenen. Ik had net de kas afgesloten en dat geld niet in huis, maar kon hem toch een paar honderd gulden lenen. Hij zou het de volgende dag terugbetalen. Zo ver is het nooit gekomen, want terwijl ik de volgende morgen in mijn auto op weg was naar Swansea kreeg ik een telefoontje van Menderes: “John zet je auto langs de kant, ik heb slecht nieuws: Kamal is doodgeschoten op het Kaapseplein”. Dan stort je wereld in. Het ging geloof ik om een ruzie over geld. Een week later stond ik op begraafplaats Ockenburgh. Ik was er doodziek van, in de grond van de zaak was Kamal een heel aardige, sympathieke gozer.’

‘Weer een paar weken later kreeg ik op een maandagmorgen bezoek van het nieuwe bestuurslid, die aankondigde de winkel niet te verlaten voordat wij elkaar een hand gaven in het kader van de afwikkeling van mijn contract. Voor de zekerheid had hij een bodyguard meegenomen, waardoor het voor mij duidelijk werd dat het verstandig was om tot een akkoord te komen. Ik meldde hem dat ik alleen een hand wilde geven waar geld inzat. Een beetje water heb ik wel bij de wijn gedaan, want zin in herrie in mijn winkel had ik niet. Die vent zit nu trouwens niet meer bij zijn club, die tegenwoordig alleen uit Marokkanen bestaat. Ik las in de krant dat hij is vertrokken nadat er volgens hem een coupe was gepleegd.’

‘Terugkijkend kom ik tot de conclusie dat driemaal ontslag bij een club wel wat veel is. Ik ben ervan overtuigd dat ik als scheidsrechter de top had kunnen halen, als trainer had ik te weinig in huis. Ik stond tussen de jongens, kon goed met de groep opschieten, ze accepteerden het als ik ze passeerde. Bij mij gebeurt veel op het laatste moment en dat is niet goed, het zit bij mij allemaal in mijn hoofd, maar een trainer moet goed kunnen organiseren. Bovendien vond ik mijn eigen vaardigheid onvoldoende, dus meer zat er gewoon niet in. Ik kon ook niet goed tegen dat ontslagen worden. Juist toen ik daar allemaal over zat na te denken, alsof het zo moest zijn, belde mijn penvriend David. Of ik Swansea kon helpen. Dat telefoontje was het einde van mijn trainersloopbaan.’

Met ADO Europa in

'KEES JANSMA MOET DAT BIERTJE NOG KOMEN BRENGEN'

Aan de vliegreis die hij op 10-10-10 naar Warschau maakt, denkt Van Zweden met plezier terug. De wedstrijd in Polen staat in het teken van een benefiet voor Wojtek Wisinski, een supporter van Legia Warschau die door een zeldzame spierziekte in een rolstoel is beland en een operatie nodig heeft in de Verenigde Staten. 'Wojtek leerde ik in de jaren tachtig kennen toen hij tijdens een training in het Zuiderpark rondliep met een vlag van zijn club. Dat vond ik mooi, dat een Pool naar een training van mijn club kwam kijken. Ik wilde met hem praten, maar hij sprak geen woord Engels, dus dat was een korte kennismaking. Ruim een jaar later vroeg Wojtek via een ingezonden brief in *Voetbal International* of er Haagse voetbalfans waren die hem wat programmaboekjes konden sturen. Toen heb ik contact met hem gezocht en sindsdien is er een band ontstaan met Legia Warschau. Wojtek was een van de leiders van de supportersclan van die club. Sommige voetbalfans uit Den Haag gaan nog steeds een aantal keren per jaar naar Warschau toe en onderhouden de contacten. Ik stuur met de kerst altijd een kaart en laatst kreeg ik weer een brief van Wojtek.'

Van Zweden weet op de benefietavond – met een opbrengst van tachtigduizend euro – niet wat hij ziet als hij wel vijfhonderd Hagenaars in het stadion van Legia ontwaart. 'Het was zeer indrukwekkend. Haagse supporters die de hele wedstrijd juichten voor de tegenpartij en fans van Legia die ADO steeds bleven aanmoedigen. Ik vond het een van de gaafste wedstrijden uit mijn leven. In de rust werd mijn naam omgeroepen. Ik moest naar de middenstip komen en werd met een tv-camera erbij geïnterviewd over mijn relatie met Wojtek. Samen met hem heb ik toen een deel van de tweede helft langs de lijn bekeken. Later ontving ik een speciale vaan, waarvan er slechts tien zijn gemaakt. Prachtig ingeweven, een dierbare herinnering.'

'Na afloop van de wedstrijd wisten we helemaal niet wat we meemaakten. Overal in de stad waren feesten. De Polen vonden het geweldig dat er zoveel Hagenaars in hun stad waren. We werden ontvangen alsof we goden waren. Ik heb zelden zoveel drank bij elkaar gezien. Het was voor de meeste jongens van ons een soort van reünie, er waren er veel bij van de eerste generatie. We zaten in het Intercontinental, zelden ben ik in zo'n chique hotel geweest.'

'Een van de mooiste momenten in mijn leven beleefde ik in 2008, toen ADO voor een trainingskamp naar Wales kwam. Ik was zo trots als een fucking pauw. Mijn twee favoriete clubs speelden in het nieuwe Liberty Stadium van Swansea City een oefenwedstrijd tegen elkaar en allebei mijn kinderen mochten mascotte zijn. Britt liep mee met doelman Robert Zwinkels van ADO en Kay kwam met keeper Dorus de Vries van Swansea het veld op. Ik vond het prachtig om mee te maken. Toen kwamen de tranen. Ik moest denken aan mijn overleden vader en dat het zo mooi was geweest als hij er bij had kunnen zijn. Hij, die me voor het eerst naar een wedstrijd van ADO bracht, die me met Swansea liet kennismaken, was er geen getuige van dat zijn kleinkinderen daar liepen. Dat vond ik op dat moment moeilijk te verteren.'

Van Zweden houdt het nu nog met moeite droog als hij aan deze momenten terugdenkt. ‘Voor mij was het bijzonder dat ADO bijna een week in Swansea verbleef. Ik ben er alle dagen bij geweest, omdat ik ook het een en ander had geregeld, zoals het hotel en de trainingsaccommodatie.’

Naast deze vriendschappelijke ontmoetingen speelt de Haagse club een aantal Europese bekerwedstrijden. Dat gebeurt in 1975 na een 1-0 winst op FC Twente in de KNVB-bekerfinale in De Kuip. Velje BK uit Denemarken, het Franse LENS en West Ham United uit Engeland zijn de tegenstanders. Tegen de Britten redden de Hagensers het in de kwartfinale net niet, nadat eerst door drie doelpunten van Aad Mansveld en een treffer van Lex Schoenmaker in de thuiswedstrijd bij rust een riante voorsprong is bereikt. ‘Ik stond met mijn vader achter het doel, helaas aan de verkeerde kant. Het was een topwedstrijd, ik heb de videobeelden vele tientallen keren bekeken. Het werd uiteindelijk 4-2 en in Engeland gingen we onderuit met 3-1. In die wedstrijd zijn we genaaid door de Hongaarse scheidsrechter Palotai, een thuisfluitter van jewelste.’

Het duurt twaalf jaar voordat de Hagensers zich weer plaatsen voor Europees voetbal. De bekerfinale tegen Ajax gaat in het eigen Zuiderpark na verlenging weliswaar met 4-2 verloren, maar FC Den Haag mag alsnog meedoen aan de strijd om de Europa Cup II omdat de Amsterdammers kampioen worden. Er komt, na het ooievaartje, een tweede tattoo op het lijf van John van Zweden: *European Cup 1987*. FC Den Haag gaat eerst naar Hongarije voor een wedstrijd tegen Ujpest Dozsa en speelt later tegen het Zwitserse Young Boys. De trouwe supporter is er beide keren bij en geniet met volle teugen.

‘Naar Boedapest zat ik in het vliegtuig met de hele ploeg, het bestuur, de pers en een aantal sponsors. Bij de eerste training op het veld van Ujpest Dozsa spraken we Kees Jansma, die ons vroeg wat we ervan verwachten. Kees dacht dat ADO dik zou verliezen. Toen ik zei dat het hooguit met één doelpunt verschil zou gebeuren, zei die kale plaat dat hij dan hoogstpersoonlijk iedereen een biertje zou komen brengen op onze supportersavond van Hague City. Nou, het werd 1-0, en Kees moet ze nog komen brengen. Terwijl ik hem daar in de loop der jaren toch echt een paar keer aan herinnerd heb. Een paar jaar geleden nog, toen Swansea oefende tegen zijn club Alphen Boys. Geen idee waarom hij die schuld niet heeft ingelost, want Kees is geen arme sloeber.’

‘Als ik in het buitenland ben, wil ik zoveel mogelijk stadions zien. We bezochten in Hongarije het stadion van Ferencváros en gingen naar het Nep, het nationale stadion. Boedapest is een schitterende stad. We hebben er enorm gelachen en de stemming zat er door het resultaat goed in. Ik weet nog dat we op de terugreis in polonaise door het vliegtuig liepen. Onze voorzitter Dé Stoop had een borreltje gedronken en was in een vrolijke stemming. Voor een van onze jongens reden om een lied in te zetten: “Twee violen, een trommel en een fluit, Stoop die geeft een rondje, want zijn piemel hangt eruit”. Stoop vond het prachtig, zong mee en pas na een half uur ontdekte hij dat zijn gulp open stond.’

‘Stoop was de meest sympathieke Amsterdammer die ik in mijn leven heb gekend. Ik wist niet dat een Amsterdammer zo aardig kon zijn. Wat een wereldman, wat een humor. Hij loste alles met een glimlach op en zocht als bestuurder bewust het contact met de supporters. Ook

in Boedapest, waar direct na aankomst van de bus met supporters schade werd aangericht in een hotel. Stoop ging er zelf heen om de schade te betalen. Ik heb later weleens mensen negatief horen praten over het door Stoop gevoerde financiële beleid, maar als ik dat hoor krijg je echt ruzie met me. Dankzij hem werden we ooit ongeslagen kampioen in de Eerste Divisie en bereikten we Europees voetbal. In zijn tijd kwamen toppers als Martin Jol, Heini Otto, Remco Boere en Karel Bouwens naar Den Haag. Dat gebeurde allemaal dankzij Stoop.'

'De reis van Den Haag naar Bern zal ik nooit vergeten. We reden er met twintig groene busjes van het verhuurbedrijf Helm heen. Eenmaal in Bern deed zich gelijk een akkefietje voor, want na het parkeren van de auto's gingen we in colonne richting de stad. Helemaal gekleed in het groengeel en zingend en springend door de straten. Op een gegeven moment passeerde ons een oud baasje, die voor de grap bij mijn neefje Armando de pet van zijn hoofd tikte. Armando kletste daarop die man gelijk neer. Ik hoor Silvio, een van onze leiders, nog tekeer gaan tegen Armando: "Hoe kun je dat nou doen? Je gaat toch geen vent van tachtig jaar neerslaan". Armando wilde blijkbaar indruk op ons maken, en dat was geen goede zet. Een paar dagen later redde hij mij. Ik werd na afloop in een park achterna gezeten door een stelletje Zwitsers en gleed door de gladheid uit. Armando heeft me toen met een groepje in veiligheid gebracht.'

'We maakten er in Bern een fantastisch voetbalfeest van. We hadden een gigantische vlag bij ons, van wel dertig meter. Ook in de stad hebben we enorm gelachen. Een van ons besloot in een café via de gang naar boven te gaan en bereikte door de woonkamer een balkon waar hij allemaal Haagse vlaggen neerzette. Er was een geweldige sfeer. Tom Egbers deed voor het eerst verslag van een Europese wedstrijd, we hebben hem in het centrum helemaal volgehangen met sjaals. Prachtig.'

'De afloop was minder vrolijk. We hadden thuis met 2-1 gewonnen en verloren uit door een penalty met 1-0. Na de wedstrijd kreeg ik in Bern de keeperstrui van René Stam. Op weg naar huis raakte ik mijn sleutelbos kwijt. We zaten in een wegrestaurant te eten, waren moe en helemaal vertieft toen een serveerster op eigen initiatief onze tafel ging schoonmaken. Dat was inclusief mijn dienblad met daarop mijn autosleutels. Terwijl ik verhaal ging halen bij haar, en ze zei dat ze van niets wist, werd ik helemaal gek. In een hoek zag ik een enorme stapel van wel twintig vuilniszakken liggen. In blinde woede pakte ik de eerste zak die voor mijn voeten kwam, schopte hem open en wonder boven wonder rolden mijn sleutels zo voor mijn voeten. Wat een mazzel hadden we toen. We zijn direct vertrokken en lieten een gillende serveerster achter.'

Pas in het seizoen 2011/12 plaatst ADO Den Haag zich weer voor een Europees toernooi. In de Europa League staan eerst twee groepsduels op het programma. ADO verslaat Taurus Taurage, maar struikelt over Omonia Nicosia. In afwezigheid van John van Zweden. 'Ik rekende er helemaal op dat ADO de groepsfase zou bereiken. Ik was op vakantie en kon moeilijk tegen Wendy zeggen dat ik even een paar wedstrijden van ADO wilde bezoeken. Ik ben al vaak genoeg weg door Swansea, dat kon ik echt niet maken tegenover mijn gezin.'

Op sportschoenen naar het Kurhaus

'TOEN WENDY OVER HAAR TROUWJURK BEGON HEB IK NOG EVEN DE OPMERKING GEMAAKT DAT HET VOOR MIJ DAN WEL TIJD WERD VOOR EEN NIEUW TRAININGSPAK'

'Ik loop vanaf mijn zestiende dagelijks in een trainingsbroek. Eerst droeg ik jarenlang een compleet trainingspak, dus met jack, maar daar zie je mij nu niet meer mee. Ik combineer de trainingsbroek met een T-shirt of een sweater, meestal van Swansea. Ik voel me er prettig bij en ik krijg er eigenlijk niet vaak commentaar op. Het hoort inmiddels een beetje bij mij.' 'Eén keer per jaar koop ik zeven zwarte trainingsbroeken van het merk Australian, met aan de rechterkant een rits. En nog een grijze en een blauwe; die zijn voor netjes, zeg ik dan tegen Wendy. Trainingspakken van Australian zijn in Nederland niet meer te verkrijgen, volgens mijn zoon is dat merk al jaren volledig uit de mode. Maar dat kan me geen bal schelen. Sport 2000 in Naaldwijk bestelt ze jaarlijks voor me in Italië. In de zomer van 2013 kreeg ik ineens een aardige aanbieding van Quick, dat me graag wilde sponsoren. Dus je ziet mij nu ook in kleding van Quick.'

'Het merk Australian was in mijn jeugd enorm in de mode. Heel Den Haag liep erin, die pakken kostten toen wel vierhonderd gulden. Met mijn neefje Armando heb ik er zelfs nog een tijdje in gehandeld. Dan reden we om de paar maanden met een auto naar Italië en kochten we bij vier, vijf sportwinkels de meest gangbare maten op. We kregen geen toegang tot de fabriek, maar bedongen bij die winkels wel korting. Er was in feite niets illegaals aan, behalve dan de invoer. Ik herinner me niet dat we ons ooit hebben gemeld bij de douane, haha. Het was interessante handel. Ze kwamen van heinde en ver naar ons toe. Per pak verdienden we honderd gulden, dus dat was serieus geld. En we hielden er per man nog een paar mooie trainingspakken aan over.'

'In Engeland stelde het merk Australian niets voor, dat had ik al snel in de gaten. Als ik me daarin vertoonde werd ik nog net niet uitgelachen, maar ik voelde wel dat je daarmee niet helemaal serieus werd genomen. Speciaal voor Engeland kocht ik het daar populaire merk Sergio Tacchini of La Costa. De laatste jaren trek ik me van die modetrends helemaal niets meer aan, ze kennen me in Swansea niet anders dan in een zwarte trainingsbroek. Ik vind dat iedereen gewoon iets moet dragen wat-ie prettig vind. Ik doe dit echt niet om een beetje op te vallen of te choqueren. Veel mensen vinden het leuk. Als ik eens wat anders draag, vragen ze meestal of er iets aan de hand is. Je ziet mij ook niet in een jas, ik heb het nooit koud. De afgelopen winter heeft mijn vrouw een jas voor me gekocht, nadat ik even ziek was geworden. Dat ding heb ik een paar keer aangedaan, maar hij hangt weer in de kast.'

'Mijn vrouw vindt het helemaal niets, dat gedoe met die trainingsbroeken. Ze vraagt me weleens of ik verwacht dat ik op m'n tachtigste nog steeds in zo'n broek loop. *Ik denk het wel*, zeg ik dan. Ik ben er op m'n zestiende mee begonnen, ik ben nu de vijftig gepasseerd, dus ik zou niet weten waarom niet. In mijn kledingkast hangen alleen voetbalshirts, T-shirts en sweaters, als je er goed over nadenkt is het eigenlijk te ziek voor woorden. Wendy koopt weleens een polo voor me en die draag ik op haar verzoek als we bijvoorbeeld naar een

restaurant gaan.’

‘Ze is er honderdduizend keer over begonnen, maar heeft de handdoek in de ring gegooid. Ik zeg altijd dat ik de makkelijkste vrouw ter wereld heb. Ze is een lot uit de loterij, laat me volledig vrij. Toen we gingen trouwen heb ik, toen Wendy over haar trouwjurk begon, nog even de opmerking gemaakt dat het voor mij dan wel tijd werd voor een nieuw trainingspak. Zelfs als grap viel dit niet in goede aarde. Ik ben dus gewoon in een pak getrouwd. Ik zeg weleens tegen mijn vrouw: *Als jij elke dag in een trainingsbroek zou lopen, zou ik dat niet erg vinden.* Daar begrijpt ze helemaal niets van.’

‘Als het per se nodig is, pas ik me aan. Bij Swansea mag ik de hele dag in sportkleding lopen, maar niet in de uren rondom de wedstrijd. In de bestuursvergadering kan ik gewoon sportief gekleed gaan, niemand kijkt daar vreemd van op, de meeste bestuursleden zijn niet van die modieuze types.

Ik begrijp heel goed dat ik in een pak met stropdas moet verschijnen als ik met het bestuur van Swansea in een bestuurskamer sta.’

‘Sinds eind 2012 heb ik bij ADO Den Haag ook geen trainingsbroek meer aan. Ik werd vanuit de Businessclub geüpgrade naar de Residentieclub en toen heeft directeur Cees Dribergen aan me gevraagd of ik voortaan anders gekleed wilde gaan. Ik heb er niet moeilijk over gedaan en heb een zwarte spijkerbroek aangeschaft. In mijn sponsorcontract met ADO heeft al die jaren gestaan dat ik er recht op had om in een trainingspak te verschijnen. Sterker nog, er is zelfs nog even een relletje over geweest. Er waren leden van de Businessclub die aanstoot namen aan mijn kledinggedrag. Op een dag, ergens in de jaren negentig – we speelden nog in het Zuiderpark – moest ik daarvoor bij de toenmalige directeur Robert Langenbach komen. Hij confronteerde me met het commentaar, maar zelf vond hij het onzin. Langenbach vroeg me in dat gesprek wat de meest opvallende kleur voor een trainingsbroek was, dus ik zei: *Rood*. Vervolgens heeft hij voor mij een rode trainingsbroek besteld en ben ik de volgende thuiswedstrijd, bij wijze van statement, in deze kleur de businessruimte in gestapt. Diezelfde Langenbach vroeg me een paar jaar later, toen het honderdjarig bestaan werd gevierd, of ik me voor deze gelegenheid netjes wilde kleden. Heb ik speciaal voor hem een zwart pak met stropdas aangedaan. Ik leek wel een ober.’

‘In Den Haag weten de mensen inmiddels wel dat ik er altijd zo uitzie. Ook in de winkel. Het zal wel niet horen dat je in een behangzaak in een trainingsbroek loopt, maar ik heb er maling aan. Laatst moest ik voor een afspraak van John van Zweden Reclame naar het Kurhaus voor een gesprek met een van de directeuren en ben ik gewoon zo met mijn sportschoenen naar binnen gestapt. Mogelijk vond hij het een tikje vreemd, dat hoor je soms weleens achteraf. Ik werd een aantal jaren geleden door een mevrouw met een Limburgs accent gebeld voor een zakelijke afspraak. Het ging om een reclame-opdracht voor de Gemeentelijke Krediet Bank. Ik dacht dat ze de secretaresse was en dat ze belde voor een afspraak met de directeur, maar ze bleek de baas te zijn. Kom ik daar uit de lift, staat er een prachtige blonde vrouw op me te wachten. Dat had ik niet verwacht. Dus dat vertelde ik haar later toen we met ons reclamebedrijf nog veel meer voor de GKB gingen doen. “Nee”, zei ze toen, “maar ik had niet gedacht dat er een man in een trainingspak bij me zou aankloppen.

Meestal doe ik zaken met mannen in driedelige pakken”.’

‘Laatst kreeg ik in mijn winkel hoog bezoek van directie-leden van Amvest, een van de grootste projectontwikkelaars van Nederland. Omdat er de laatste jaren steeds vaker facturen van John van Zweden Behangparadijs op hun bureau belandden, wilden ze me weleens zien en spreken. Via de tussen-persoon die me ooit in contact bracht met Amvest kreeg ik het advies om geen trainingsbroek te dragen. Daar heb ik me natuurlijk aan gehouden, ik ben niet gek. Ik ben op die dag in trainingsbroek naar de zaak gegaan, heb me op kantoor vlak voor de afspraak even verkleed en tot hilariteit van mijn personeel de heren keurig te woord gestaan. Toen ze weg waren, heb ik uiteraard weer direct mijn trainingsbroek aangedaan.’

‘Ik ben geen man van uiterlijk vertoon. Ik draag twee plastic polsbandjes, een groengele van ADO en een zwartwitte van Swansea. Die vervang ik direct als ze kapot zijn. En ik heb vier gouden ringen aan mijn vingers. Niet omdat ze mooi zijn, maar vanwege de herinnering. Het gaat om mijn trouwring, de ring van mijn opa en twee ringen van mijn overleden vader. Ik heb alles aan mijn familie te danken. Dat houden we in ere.’

‘Ik heb een stuk of twaalf tatoeages op mijn lijf. Je ziet ze niet als ik een T-shirt draag. De eerste was een vogeltje, daar liep in mijn jeugd iedereen mee in Den Haag. De laatste betreft de naam van mijn overleden neefje Milo, volgens zijn eigen handschrift aangebracht. Laatst vroeg iemand of het na de overwinning in de League Cupfinal niet tijd werd voor een tattoo, maar ik ben er klaar mee. Op 7 november 2011, de dag dat ADO met 1-0 won bij Ajax en Swansea met dezelfde cijfers Cardiff versloeg, heb ik nog een tattoo laten plaatsen met de begeleidende tekst: *We beat the scum 1-0*. Met een plaatje van een ooievaar en een zwaan. Het was ongelooflijk dat op één dag mijn favoriete clubs hun aartsvijand in een uitwedstrijd met 1-0 versloegen. Dat is één keer leuk geweest, ik blijf niet aan de gang.’

‘Mijn zoon Kay is niet het type voor tatoeages, hij heeft er eentje na het overlijden van zijn neefje Milo laten aanbrengen. Verder is hij geen tattoo-jongen. Hij draagt wel regelmatig een trainingspak, naar school en als we naar Swansea gaan. Als hij ’s avonds ergens naartoe gaat, kleedt hij zich meestal wel netjes aan. Wat dat betreft heeft hij meer van zijn moeder.’

Een leven lang in de media

'WENDY EN KAY BEGRIJPEN NIET DAT MENSEN HET INTERESSANT VINDEN OM MET MIJ TE PRATEN'

De eerste keer dat zijn naam in de krant staat, heet hij Johnnie van Z. De dan twintigjarige voetbalfan moet zich bij de rechtbank verantwoorden voor betrokkenheid bij een voetbalrel en alleen ingewijden weten dat het om hem gaat. Dertig jaar later kijkt John van Zweden er niet meer van op als na weer een belangrijke voetbalwedstrijd van Swansea om tien voor half zes de telefoon gaat. De Hagenees weet bijna zeker dat het een journalist is. Het voetbalsprookje van Swansea City is in de afgelopen jaren door de pers breed belicht. In diverse documentaires is Van Zweden de trotse hoofdpersoon.

Na de promotie naar de Premier League schuift hij in trainingspak zelfs aan bij Mathijs van Nieuwkerk in *De Wereld Draait Door*. 'Hartstikke leuk. Ik was er, samen met Kay, ruim van tevoren. We kregen wat te eten, de andere gasten waren ook op tijd. Jan Marijnissen van de SP was er, vond ik trouwens een enorm aardige gast, al is hij zo links als de pleuris. En een jongen van 21 jaar die over jazzmuziek kwam praten. Maar daar had Jan Mulder weinig belangstelling voor. Hij ging aan die eettafel zitten, zette zijn handen onder zijn kin, keek me strak aan en zei: "John, wij gaan tot de uitzending lekker alleen over voetbal praten. Ik volg jou al enkele jaren. Ik vind het schitterend wat jij allemaal meemaakt".

Dat vindt de hoofdpersoon in kwestie eveneens en er ontwikkelt zich in het Hilversumse een geanimeerd gesprek tussen Jan Mulder en de behangkoning uit Den Haag, dat zich voortzet tot in de uitzending. Op YouTube zijn de beelden van de uitzending voor eeuwig bewaard. Van Zweden kijkt er nadien nog een aantal keren naar en is er niet ontevreden over. 'Ik vond het gaaf om Jan Mulder te ontmoeten. Hij is toch een grote naam in de televisiewereld en heeft op het voetbalveld wat gepresteerd.'

'De eerste keer dat ik uitgebreid op de landelijke televisie kwam, was in een reportage van presentator Rob Kamphues. Hij is met een cameraploeg een paar dagen in huis geweest. Ik vond het wel leuk. Mijn vrouw wat minder, want zij houdt niet van die poppenkast. Rob is daarna meegeweest naar Swansea. Een topvent.'

Na Kamphues volgt Fons de Poel van de KRO. 'Met hem heb ik regelmatig contact. Heel aardige man. Hij heeft me op het gebied van publiciteit wat tips gegeven waar ik echt wat aan had. Dat het niet slecht is om op de televisie te komen, en dat je soms nee moet zeggen als je er geen goed gevoel bij hebt. Dat heb ik een paar maal gedaan. Ze wilden bij de NCRV een programma over mij maken met de titel "Van de afgrond naar de top". *Welke afgrond?*, denk ik dan. *En welke top?* Daar had ik even geen zin in. Jort Kelder wilde een programma maken. Ik had al ingestemd, maar na familieberaad heb ik afgezegd. In dat programma hadden ze me waarschijnlijk een beetje voor aap willen zetten.'

'Ik kon nadat Swansea City de League Cup had gewonnen naar *Pauw & Witteman*. Dat heb ik niet gedaan omdat het gewoon te laat op de avond was. Ik was volledig gesloopt, had

overdag al interviews gedaan op Radio 1 en 2 en met *Voetbal International*. Dan is het gewoon onverstandig daar te gaan zitten, je moet toch geconcentreerd zijn in zo'n goed bekeken programma. Bovendien vind ik het daar een beetje chagrijnig gedoe met die twee, er kan nooit een lachje vanaf. De familie van die piloot uit Argentinië zou komen. Nou, dat zou een lekker gezellige uitzending worden.'

Van Zweden bouwt diverse banden op met verslaggevers die zijn geïnteresseerd in zijn verhaal. 'Ik zeg altijd: *Als je één keer meegaat naar Swansea, kom je er privé terug*. Sieb Oostindie van De Telegraaf schreef twee keer een hele pagina over me en ging later voor de lol mee naar Swansea. Dat gold ook voor een aantal verslaggevers van Voetbal International. Halverwege het seizoen 2012/13 maakte Frank Evenblij, één van de Jakhalzen van de VARA, een reportage en een paar maanden later kwam hij met een vriend privé naar Swansea voor de thuiswedstrijd tegen Manchester City. Ze vinden het allemaal mooi om mee te maken. Aan Swansea kun je echt verslaafd raken.'

'Mijn vrouw en zoon vinden het zwaar overdreven, die aandacht voor mij. Soms vragen mensen een handtekening, of ze willen met je op de foto. Ik vind het allemaal prima, Wendy en Kay generen zich enorm als dat gebeurt. Ze begrijpen niet dat mensen het interessant vinden om met mij te praten. Of je wordt getagd op een foto. Zit Wendy thuis en ziet ze mij op Facebook ineens op een foto staan. Ik moet daar om lachen.'

'Een paar jaar geleden kocht ik op Schiphol bij de AKO een setje tijdschriften, wat ik eigenlijk nooit doe, en sloeg ik in het vliegtuig de Panorama open. Zag ik tot mijn verbijstering mijn eigen kop. Stond ik als 83ste genoteerd in de Top 100 van echte mannen. Een jaar later was ik zelfs 61ste. Ik zeg weleens voor de grap tegen Wendy: *Jij boft met een man als ik, er zijn niet zo heel veel vrouwen die kunnen zeggen dat ze een man uit de Top 100 van Panorama hebben. Het zijn er hooguit 99*.'

'De publiciteit is met de successen van Swansea enorm toegenomen. Toen ik ergens in 2003 de aandelen kocht, wist in het begin niemand het in Nederland. Ik koos er bewust voor om buiten de schijnwerpers te blijven, want het was een enorm heftige tijd, er kon van alles misgaan. Totdat ik het een keer op mijn club VCS vertelde tegen Rob Blankenstein, de broer van scheidsrechter John. Hij is in zijn vrije tijd verslaggever en schreef erover op de teletekstpagina van InfoThuis. Daarna is het balletje gaan rollen. Omroep West heeft twee uitvoerige reportages gemaakt. Het verhaal werd door de successen van Swansea steeds mooier. Sky Sports en BBC Wales zijn naar Den Haag gekomen met een cameraploeg. Zelfs de Duitse, de Belgische en Deense pers hebben me in de loop der jaren gevonden. Ik bewaar alles. Ik vind het prachtig allemaal.'

De Haagse zakenman neemt voor iedereen de tijd. Er hoeft maar een verslaggever te bellen van een voor hem volslagen onbekende website en hij hangt anderhalf uur aan de telefoon om zijn verhaal te vertellen. Een voormalig ploeggenoot van Westerkwartier bedient hem op een zeker moment van goedbedoelde en kundige media adviezen. De Haagse behangkoning slaat ze dagelijks in de wind. Hij is een en al openheid, zegt wat hij denkt en krijgt er daarom

regelmatig van langs van de perschef van Swansea. ‘Ik ben nooit zenuwachtig. Ik zeg altijd: *Dit is mijn verhaal, ik verzin er niets bij, dus hoef ik niet op te letten wat ik steeds zeg.*’

‘Eind 2011 werd ik, terwijl ik in Swansea zat, gebeld door mijn bedrijfsleider met de vraag of hij voortaan *meneer* tegen me moest zeggen nu ik in de *Quote* zou komen. Een journalist van dat blad had naar de winkel gebeld met de vraag of ze een foto van me konden nemen. Ik wist nergens van, legde contact en wat bleek: ze hadden een verhaal geschreven over voetbal en geld en daarin was ik als succesvol belegger een van de hoofdpersonen. Ik had die journalist helemaal nooit gesproken, maar dat was volgens die man helemaal geen probleem, want hij had al heel veel over mij gelezen, zei hij.

Ik vond dat een beetje vreemde manier van journalistiek bedrijven en bovendien zat ik er helemaal niet op te wachten om in de *Quote* te komen. Wendy vindt dat een gevaarlijk blad met alleen maar miljonairs erin. Om een lang verhaal kort te maken: die journalist zei over de telefoon dat hij het verhaal gewoon ging publiceren. Hij wilde dat ik direct op maandag naar hun studio zou komen voor de fotoreportage. Omdat hij zich zo hard opstelde, deed ik dat ook en vertelde ik hem dat ik daar helemaal geen tijd voor had. Waarop hij, als tegemoetkoming, voorstelde dat ik er vijfhonderd euro voor zou krijgen. Hiermee ben ik akkoord gegaan en op maandagmorgen reed ik richting dat dorp ergens boven Schiphol, met de belofte aan Wendy dat ze dan voor al dat geld mooie spullen mocht kopen in dat dorp.’

‘Op de A4 meldde Wendy dat ze eigenlijk nodig moest plassen, maar ze vond onderweg stoppen niet nodig. Aangekomen bij het bedrijfspand van *Quote* kon ik nergens dichtbij parkeren en zette ik Wendy voor de deur af, zodat zij eerst even naar de wc kon en daarna van mij de auto kon over-nemen. Nadat ze aanbelde en zich voorstelde als “de vrouw van John van Zweden”, ging de deur voor haar neus dicht. Ze wilden haar vreemd genoeg niet binnenlaten, want ze hadden een afspraak met John en niet met haar. Hierop ben ik woedend uitgestapt, ook ik kreeg het niet voor elkaar: ze hadden richtlijnen en het gebouw van *Quote* was volgens hen geen adres waar buitenstaanders konden plassen. Ik was in staat om direct op te stappen, maar dacht nog steeds aan die vijfhonderd euro en de belofte aan Wendy dat we dat dorp in zouden gaan. Dus nadat Wendy eerst bij een snackbar in de buurt had geplast, ging ik alsnog een beetje heetgebakerd naar binnen. Daar was een fotostudio van drie bij anderhalve meter en de foto kon niet onmiddellijk gemaakt worden, want het wachten was volgens de fotograaf op een bal waarmee ik moest jongleren. Even later kwam er een meisje hijgend binnenlopen met een plastic zak met daarin een roodwitte bal van Derby Star met het logo van die ene club. Dus ik leg die fotograaf uit dat ik ooit keeper ben geweest, moeilijk in zo’n kleine studio de Lionel Messi kon uithangen, zeker niet met een roodwitte bal en dat hij de pleuris kon krijgen. Ik vertelde hem dat ik sterk de indruk had dat ik een of ander Banana Split-achtig programma was terechtgekomen: eerst dat gedoe met dat plassen en daarna die toestand met die bal. Ik was het inmiddels helemaal zat, was qua stemming als een vulkaan die op uitbarsten stond, maar zat ook aan die vijf meier te denken die ik even makkelijk kon verdienen. De fotograaf beloofde dat hij door te fotoshoppen met de computer iets met de kleuren kon doen, waarop ik hem vroeg om de hele boel groengeel te maken want anders ging het alsnog allemaal niet door. En inderdaad, de daaropvolgende vrijdag kocht ik op weg naar Swansea op Schiphol de *Quote* en daar stond ik levensgroot in: jonglerend met de bal op een

groengele pagina. Na de fotoshoot vroeg ik in mijn naïviteit die fotograaf om die vijfhonderd euro, maar die had hij niet cash in huis. Kon ik de inkopen voor Wendy eerst voorschieten, een week later stond het keurig op mijn rekening.'

'Ik vind de media in Nederland soms een beetje negatief. Met Swansea hebben we de afgelopen jaren natuurlijk niet te klagen. Na het winnen van de League Cup werden er toch weer wat kritische opmerkingen gemaakt: we hadden met 5-0 gewonnen, dus die League Cup stelde volgens sommige Nederlandse journalisten niet zo veel voor. Dat vind ik dan een negatieve benadering. Zul je in Engeland nooit meemaken, die spreken alleen over een wereldprestatie van Swansea. Het is de reden waarom ik op de televisie regelmatig overschakel naar Engelse verslaggevers, die leven veel meer mee. Er is meer respect. Een tijdje geleden was er bij *Studio Sport* een verslaggever die Willem II helemaal naar beneden haalde. Ik heb niks met die club, maar dat vind ik dan toch zielig en helemaal nergens op slaan. *Heb respect*, denk ik dan.'

In zijn voetbalmuseum bewaart de verzamelaar John van Zweden alles wat over hem is gepubliceerd. De artikelen zijn geordend in knipselmappen, de beelden opgeslagen op dvd's. Er is sprake van een steeds positievere teneur. 'Eigenlijk sta ik al heel mijn leven in de krant. Het begon met een paar voetbalrellen, daarna heb ik wat incidenten meegemaakt. Dat akkefietje met die shovel stond natuurlijk uitgebreid in de media. Voor die actie konden mensen begrip opbrengen als ze de achtergronden hoorden. En dat geintje met Gullit had iets ludieks. Op die toestand bij BMT kreeg ik trouwens niet alleen negatieve reacties. Als nu een grensrechter zou terugslaan, kunnen veel mensen er denk ik begrip voor opbrengen.'

Als kind is John vaak bij zijn geliefde opa Henk Moes.

Drie generaties Van Zweden: grootvader Jan, vader Cees en John.

Onder: De oproep voor een penvriend in het programmablاد van Swansea City.

Pen Pal Wanted

It would seem that the attraction of Swansea City knows no bounds, a fan from Holland being the latest to write and tell us of his interest. John Van Zweden who is 18 and lives in Den Haag would like a young Swans regular as pen pal with a view to swapping autographs, badges, programmes etc., so come on you young Swans fans, put pen to paper and get yourself a Swansea-mad pen pal in Holland write to:

John Van Zweden, Zuiderparklaan,
25746K Den Haag, Holland.

John van Zweden kan erom lachen als hij van het veld van Roda JC wordt gehaald.

John van Zweden (staand met sjaal) viert de promotie in 1986. Op de achtergrond onder meer trainer Rob Baan (geheel rechts), vedette Karel Bouwens (naast Baan) en keeper René Stam.

Met FC Den Haag-voorzitter
Dé Stoop, naar de mening van
John van Zweden een van
de weinige sympathieke
Amsterdammers die hij kent.

John en John als zangduo op
het veld van FC Den Haag.

Voetbalscheidsrechter ruïneert sportkantine

door Dominique Weesie

DEN HAAG, dinsdag

De Haagse voetbalscheidsrechter John van Zweden blijkt dit weekend eigenhandig een complete sportkantine met de grond te hebben gelijk gemaakt.

Haagse arbiter slaat kantine van voetbalclub aan diggelen

Door onze sportredactie
DEN HAAG, 25 APRIL. Een absolute ramp, alsof er een bom was ontploft. Zo omschrijft voorzitter Gerard Tesselaar van de Haagse afdelingsclub BMT de puinhoop die voetbalscheidsrechter John van Zweden afgelopen week in de kantine van de voetbalclub heeft veroorzaakt. De arbiter sloeg met een barkruk alle spullen van het clubhuis kapot. Ook sloeg hij aan lampen hangen en trussards van de muren. De arbiter koelde zijn woede op het clubhuis omdat hij veronderstelde dat portiers van BMT zijn auto vernield.

of de BMT-spelers elkaar ongeoorloofde aanwijzingen geven.

Omdat de gemoederen in en buiten het veld na de rode kaarten hoog opliepen, laste de scheidsrechter een afkoelingsperiode in. Van Zweden: „Mijn grensrechter werd door de politie naar huis. In het bijzijn van de politie zegde hij toe de op 7.000 gulden geraamde schade te vergoeden. Later kwam hij daarop terug. „Ik betaal alleen als de club de schade aanvaardt.“

rechter naar huis. In het bijzijn van de politie zegde hij toe de op 7.000 gulden geraamde schade te vergoeden. Later kwam hij daarop terug. „Ik betaal alleen als de club de schade aanvaardt.“

Scheidsrechter

VERVOLG VAN PAGINA 1

De scheidsrechter zegt inmiddels spijt te hebben van zijn actie, maar weigert de schade te vergoeden. „Want”, hij nu, „wie betaalt de schade van bijna 5000 gulden? Ik ben nu vier maanden scheidsrechter maar het komt mij echt mijn schuld. Ik heb mijn fluit dan niet ingeleverd.“

Scheidsrechter slaat door

DEN HAAG (ANP) - Voetbalscheidsrechter

overleg”, liet een woordvoerder van BMT weten. Een bestuursde

kelde de politie in, die echter laat kwam om de veertien grammen van vijf millimeter dik te redderen. De dader mocht, na opmaken van een proces-verbaal, naar huis. In het bijzijn van de politie zegde hij toe alle schade te vergoeden, maar later kwam hij daarop terug. De Haagse scheidsrechter, in aan zijn vierde seizoen in de Haagse Voetbal Bond, heeft zijn loopbaan met onmiddellijk

John van Zweden mag nooit meer arbitreren

Den Haag - De beroepscommissie van de afdeling Den Haag van de KNVB heeft de uitspraken van de tuchtcommissie in de geruchte zaak van Zweden niet zo dat de voetballer daar blij mee naar namelijk de bevoegdheid nog als scheidsrechter zijn.

Haagse arbiter voor het leven geschorst

DEN HAAG - Scheidsrechter John van Zweden is door de commissie van beroep van de KNVB afdeling Den Haag voor het leven geschorst. Hij was

Haagse arbiter sloopt kantine

Van een onzer verslaggevers

DEN HAAG - John van Zweden heeft een voetbalrelatie met naam geschreven. De Haagse heeft zaterdag de kantine van de Haagse voetbalclub BMT vernield. Nadat de arbiter had dreigde van de club te graafmaken, sloeg hij geen genade toe. Hij leverde een verslag in waarop moesten verschijnen. De arbiter werd tusschen op T-shirt geschorst. Zweden was afdeling Postalia in de Haagse bond. Het beladen duel van zijn auto vernield.

John van Zweden vijf jaar geschorst

Den Haag - De tuchtcommissie van de afdeling Den Haag van de KNVB (HVB) heeft scheidsrechter John van Zweden de zwaarst mogelijke straf opgelegd. De 33-jarige Haagenaar werd voor vijf jaar het recht ontzegd enige functie binnen de voetballerij te bekleden. Van Zweden gaat in beroep. Hij kreeg de straf opgelegd omdat hij na afloop van de door hem geleide wedstrijd BMT(za)-Postalia in het clubgebouw van de thuisclub voor duizenden gulden schade aanrichtte nadat hij aan zijn auto beschadigingen had ontdekt.

In de deuropening van zijn winkel
aan de Paul Krugerlaan.

John en John zingen niet in De Kuip

'IN DE STUDIO MAKEN ZE VAN EEN SCHREEUWENDE MEEUW EEN ZINGENDE NACHTEGAAL'

Hoewel John van Zweden absoluut niet kan zingen, laat hij zich door zijn goede vriend John Hermans overhalen om samen een grammofoonplaat te maken. Over de naam hoeven ze niet lang na te denken: het duo *John en John* is geboren.

'John Hermans – hij is helaas inmiddels overleden – kwam bijna elke dag langs in de winkel. Hij had geen werk en deed weleens een klusje voor me. John was mijn bloedgabbler. Hij zat vol ideeën en op een gegeven moment kwam hij met het plan een plaat op te nemen. John zat een beetje in de muziek, kon best aardig zingen, maar wilde het niet alleen doen. Vandaar dat hij bij mij uitkwam. Hij dacht aan iets tegen het voetbalvandalisme. Er waren weer wat rellen geweest in Nederland, dus dat leek hem een aardig item. In eerste instantie dacht ik dat hij een grappie maakte, maar toen we er een tijdje over zaten te ouwehoeren vonden we het allebei een leuk idee.'

'Ik moet zeggen: alles wat John bedacht voor dit project kreeg hij voor elkaar. Hij vond al snel een platenmaatschappij: Dureco gaf de single uit. Zijn vader schreef de tekst en bedacht de titel: *Voetballen kan in Nederland*. We hebben de plaat opgenomen in een studio in Den Haag. Daar kunnen ze veel, van een schreeuwende meeuw maken ze daar een zingende nachtegaal. Goh, wat hebben we gelachen daar. John was heel serieus, ik wat minder. We hadden slechts één nummer, dus op de ene kant stond de gezongen versie en op de andere een instrumentale.'

'Bij mij in de winkel hebben we nagedacht over de commercie, contacten gelegd met de clubs, de reclame en promotie opgezet. Directeur Spetter van het Atlantic Hotel stelde twee keer een zaal gratis beschikbaar. De eerste keer was voor de fotosessie. We vroegen aan alle Eredivisieclubs – uitgezonderd Ajax, omdat we dat shirt niet op de hoes wilden – een speler af te vaardigen, in het kader van het goede doel. Maar dat waren wij in feite, haha. De spelers dachten dat ze waren gekomen om in een achtergrondkoor mee te zingen, maar het ging echt alleen om een foto voor de hoes, dus dat was een misverstandje. Vanuit het hele land reisden ze naar Den Haag en binnen een half uur stond iedereen weer buiten. Dat viel ze een beetje tegen. Martin Jol was er, Ton Pattinama, Henk Duut, Stan Valckx, Jacques Storm kwam helemaal uit Groningen. Ik weet nog dat Foeke Booy boos was dat hij geen reiskosten kreeg, daar hadden wij helemaal niet bij stilgestaan. Het was in feite een grote chaos.'

'Een paar maanden later waren we weer in het Atlantic te gast, voor de presentatie. Het was perfect geregeld, koud buffetje erbij, onze families waren er ook. Over belangstelling van de pers hadden we niet te klagen. Er waren heel wat genodigden, alleen de spelers kwamen niet meer massaal opdagen, die dachten waarschijnlijk: Krijg de pleuris. Wij moesten ter plekke live optreden, ik kon eigenlijk helemaal niet zingen. Dus sprak ik af met John dat hij de delen met hoge tonen alleen zong, dan leek het net alsof dat zijn tekst was. Het was een zootje ongeregeld van jewelste.'

‘Leo van der Kroft, de baas van de scheidsrechters, hield een toespraak. Dat hij er trots op was dat twee Haagse jongens een dergelijk initiatief hadden genomen. De wethouder, ome Piet Vink, complimenteerde ons. Voorzitter Dé Stoop van FC Den Haag bestelde gelijk duizend singles, die hij de weken daarop overal weggaf. Er zijn er uiteindelijk redelijk wat van verkocht, zeker nadat de volgende dag om vijf over zes het nummer werd gedraaid bij Frits Spits. Hoorde ik, terwijl ik in de auto zat, ineens mezelf in dat razendpopulaire radioprogramma waar je echt niet makkelijk inkwam met een nieuw plaatje. En de clubs pakten het goed op, het nummer was regelmatig te horen in de stadions. De plaat was helemaal niet zo slecht, moet ik eerlijk zeggen.’

John en John zijn zeer vereerd als FC Den Haag hen vraagt op te treden voor aanvang van de thuiswedstrijd tegen Ajax.

John van Zweden, in die dagen niet een geheel onbekende verschijning op het beruchte Midden-Noord, krijgt samen met zijn maat op de middenstip de microfoon. ‘Het was een groot fiasco. We stonden amper op het veld toen de Ajax-supporters binnenstormden. Ze gooiden gelijk een aantal kratten cola het veld op in de richting van onze keeper René Stam. En de supporters van Midden-Noord, onze maatjes, reageerden woedend. Dus daar stonden John en John te playbacken, we kwamen niet eens boven de herrie in stadion uit. Het was een afgang van jewelste, we stonden volledig voor lul met ons lied. In het Zuiderpark braken die dag de grootste rellen ooit uit, de wedstrijd haalde het einde niet, het gerucht ging dat er naast de gewonden doden waren gevallen. In *Voetbal International* stond de volgende woensdag een enorm verhaal met de kop: “Voetballen kan in Nederland, maar ook in Den Haag?”

‘Die avond moesten wij naar Houtrust voor ons eerste betaalde klusje, bij een feest van carnavalsvereniging Ons Brabant. John Hermans had helemaal geen zin, hij was volledig van slag door het optreden die middag en de rellen in het Zuiderpark. Ik wilde er wel heen, we hadden dat nu eenmaal afgesproken, en haalde uiteindelijk na lang praten John thuis op. Tegen het eind van de avond, iedereen in Houtrust had inmiddels een aardige slok op, moesten wij het podium op. Dat was een daverend succes. We hebben die avond het nummer drie keer gezongen. En zo hebben we deze dag toch nog gelachen. Ook omdat we inmiddels wisten dat er geen doden waren gevallen.’

Voetballen kan in Nederland.

Als we het maar met z’n allen doen.

Alle supporters hand in hand.

Voor een goed sportief seizoen.

Waarom zijn er toch mensen die het voor ons verknallen.

En elke keer opnieuw ons kijkplezier vergallen.

Vechtpartijen, nee, nee, nee.

Stop er toch mee.

John en John brengen het refrein graag nogmaals in een voetbalstadion ten gehore. Ze zijn geboekt in De Kuip, op 25 maart 1987 voor de EK-kwalificatiewedstrijd van Oranje tegen Griekenland. 'Een week van tevoren kregen we een afmelding. Met een verwijzing naar onze niet zo succesvolle voorstelling in Den Haag zag de organisatie er toch liever vanaf. We waren er doodziek van, want daar ging ons optreden voor 55 duizend mensen.'

Van Zweden spreekt, terugkijkend, van een kortstondige carrière. Die eindigt met een beperkt aantal voorstellingen in het land en uiteraard in de eigen regio. De plaat is nu alleen nog voor een grijpstuiver via Marktplaats verkrijgbaar.

Op het podium van Speakers Academy

'IK HAD JE WELEENS OP DE FOTO GEZIEN, MAAR IK WIST NIET DAT JE OOK IN DEZE OUTFIT OP HET PODIUM GAAT STAAN'

John van Zweden stuurt op deze dinsdag zijn zojuist na langdurig onderhandelen aangeschafte zwarte Jaguar richting Friesland. Evenementencoördinator Nicole van SC Heerenveen, met wie hij in de voorbereiding op de lezing voor de businessclub van de Eredivisionist regelmatig contact heeft, belt hem in de ochtend om te checken of alles in orde is. Het valt niet geheel uit te sluiten dat zij in het voortraject de indruk heeft gekregen dat de geboekte spreker denkt dat alles wel los zal lopen. 'Zal ik Nicole voor de gein straks eens even bellen dat ik in Heerlen in plaats van Heerenveen zit en dat ik het stadion niet kan vinden?' De Haagse zakenman moet zelf erg lachen om zijn grap, maar besluit hem toch maar achterwege te laten. Bijna twee uur te vroeg arriveert de man die in zijn leven zo min mogelijk plant, veel op het laatste moment doet, maar bij voor hem belangrijke afspraken altijd ruim op tijd is, in Heerenveen. Alle gelegenheid voor een verkenning van het centrum van de Friese plaats en een bezoek aan een grand café. Van Zweden geniet ervan dat hij hier zit, wie heeft dit ooit kunnen denken? 'Ik werd twee jaar geleden, een dag na de uitzending bij *De Wereld Draait Door*, gebeld door de Speakers Academy. Of ik een keer wilde komen praten. Ik had nog nooit van die gasten gehoord en totaal geen idee wat me te wachten stond. Toevallig had ik een paar dagen voor de afspraak contact met Fons de Poel en tegen hem zei ik dat ik twijfelde of ik er wel heen moest gaan. Ik zei hem dat ik er met mijn volle agenda niet veel voor voelde om voor een paar meier een hele avond op pad te gaan. Volgens Fons moest ik dat niet zo zien. Het zou om hele andere bedragen gaan.'

'Dus ik een paar dagen later naar Rotterdam. Kom ik daar in een schitterend kantoor. Met diverse bekende Nederlanders. Balkenende liep er rond, Bart Chabot zat er met iemand te praten. Ik kreeg een rondleiding van een paar meisjes en op een gegeven moment kwam ik tegenover een directeur te zitten. Hij keek me ernstig aan en zei: "Meneer Van Zweden, wij verwachten dat u een alleraardigst verhaal heeft te vertellen, ik denk alleen niet dat ik u in de hoogste categorie kan indelen. Heeft u bezwaar tegen één niveautje lager". Maar dat was eerlijk gezegd ook niet misselijk.'

Van Zweden prikt zijn vork in een malse biefstuk, neemt een slok bier, complimenteert de serveerster in de sfeervolle zaak en vervolgt: 'Ik dacht: Die vent is niet goed bij zijn paasei. Hij voegde eraan toe dat ze een betalingstermijn van 24 uur hanteren. Het was alles bij elkaar niet slecht betaald voor een lul-de-behanger als ik. Dat schijnt normaal te zijn in Nederland. Ik wist eerlijk gezegd niet hoe snel ik moest tekenen en contracten lees ik toch nooit.'

De Hagenees doet vrij snel na de ondertekening goede zaken. Hij is geboekt door ABN, voor liefst een zestal sessies. Hij zet zijn scrupules richting de prominente sponsor van de club waar hij liever niet over praat voor deze gelegenheid soepeltjes opzij. 'Eerlijk gezegd schaam ik me wel een beetje onder dat soort omstandigheden, maar het was kassa. En leuk om te doen, elke sessie was weer anders. Dat kwam door de vragen in de zaal, dan gaat het lekker heen en

weer.'

Voor deze sponsoravond in Heerenveen geldt een ander scenario. Er wachten honderden Friese zakenlieden in het Abe Lenstra Stadion en waar Van Zweden zich bij voorkeur laat interviewen door een presentator en zich met zijn Haagse bluf meestal volledig onvoorbereid wel redt, moet hij deze avond op het podium de kar alleen trekken. Het is een opdracht die hij niet eerder voor zoveel publiek heeft volbracht en dat maakt hem een tikje nerveus, naarmate de uren vorderen. De hoogste tijd om zijn vrouw te bellen, want dat doet hij altijd op moeilijke momenten. Op veel medeleven hoeft hij echter niet te rekenen, want zijn Wendy proest het uit als ze hoort dat haar man een beetje zenuwachtig is. Dat heeft ze niet eerder meegemaakt.

Met zwager Berry, verantwoordelijk voor beeld en geluid, arriveert Van Zweden op het afgesproken tijdstip in het stadion. Bij het uitstappen checkt hij alles, de laptop, zijn telefoon, zijn visitekaartjes, het slot van zijn auto. Er is geen weg meer terug. Nicole heet hem namens Heerenveen hartelijk welkom, de in kostuum gestoken directeur Robert Veenstra kan zijn ogen niet geloven als hij ziet dat de Haagse zakenman tamelijk sportief gekleed tegenover hem staat. 'Ik had je weleens op de foto gezien, maar ik wist niet dat je ook in deze outfit op het podium gaat staan.' Van Zweden geeft geen krimp, brengt hem de groeten over van de inmiddels eveneens vertrokken ADO-directeur Cees Driebergen, en merkt terloops op dat deze zich 's ochtends bij een ontmoeting in Den Haag ook al heeft afgevraagd of de spreker van de avond zich wellicht gaat verkleden voordat hij naar Friesland afreist. 'Wat ben je toch een zwerver', zegt Driebergen na het ontkennende antwoord.

Hoe dan ook, Robert Veenstra verheugt zich en kondigt de gast van deze avond met de nodige tamtam aan. De suggestie uit het Heerenveen-kamp om het publiek in het Fries welkom te heten, neemt Van Zweden niet over. Hij spreekt in Nederland één taal, en begroet de zaal dus in plat Haags. Met de spotlights boven zich sterft hij een paar seconden duizend doden, maar laat zijn schroom al snel varen. Aan de hand van een door zijn zwager gemaakte PowerPoint met veel juichfoto's van de hoofdpersoon in kwestie vertelt hij zijn verhaal. Hoe hij zonder overleg met zijn echtgenote vijftigduizend pond in Swansea pompt, over de huidige geschatte waarde van de club, over de ongekende opmars, over de manier waarop de club met haar sponsors omgaat en tevens heeft hij een wijze raad. In de afgelopen jaren verdient Swansea steeds aan het vertrek van trainers en dat zou Heerenveen ook moeten doen. 'Je moet Marco van Basten dus nooit ontslaan. Er komt een dag dat je hem kunt verkopen.'

De zaal heeft de openingszin – dat hij verwacht vijftig minuten aan het woord te zijn – al lang verwerkt en ontdooit volledig als de spreker zijn bravoure toont. Hier staat geen driedelig kostuum een glad praatje te verkopen, maar een trainingspak dat vol passie en trots zijn gehoor weet te boeien. Waar dit soort verhalen weleens als een nachtkaaars wil uitgaan, is hier sprake van het omgekeerde effect. Met een welgemeend applaus en bloemen verlaat de selfmade man het podium, aan de voet ervan wachten mensen die hem persoonlijk willen spreken of om een visitekaartje vragen. 'Er zat één brutale tussen', zegt hij later bij de uitgang. 'Die wilde met me op de foto en stelde toen de vraag of hij mijn trainingsjasje kon krijgen. Het ging uitgerekend om het jack dat ik vorige week ergens op een vliegveld heb laten liggen en waarvoor ik nogal wat moeite heb gedaan om het weer terug te krijgen. Dus deze meneer

heb ik het bos in gestuurd.’

Op de terugweg neemt Van Zweden in de auto plaats ter rechterzijde van zijn zwager. Hij is blij dat de klus erop zit, heeft een paar glazen bier gedronken en is alweer met andere dingen bezig. Ziet op zijn mobiel dat Wigan Athletic heeft verloren en degradeert uit de Premier League en is er doodziek van. Om later op te veren als hij hoort dat Anouk (uit Den Haag) én Bonny Tyler (uit Swansea) de finale van het Eurovisie Songfestival bereiken. Onderweg doet hij administratie, verwerkt e-mails, sms'jes en checkt reacties op Facebook en Twitter. Hij hoopt dat de mensen het naar hun zin hebben gehad, er moet gelachen worden. Hij herinnert zich een lezing van voormalig Feyenoord-trainer Rob Jacobs, die vertelde over de tijd dat hij bij een club in Beiroet werkte en enthousiast reageerde op de uitnodiging van de voorzitter mee te gaan naar een 'excursie'. Bleek het bij nader inzien om een executie te gaan. De bulderende lach van de behangkoning sterft in de nacht en in huize Van Zweden zijn inmiddels de luiken dicht.

De volgende dag ontvangt hij een hartelijke mail van Robert Veenstra, die hem een gesigneerd Heerenveen-shirt toezegt en aankondigt graag een keer in Swansea te komen kijken. 'Een goed idee', bromt Van Zweden, hij heeft zijn eigen club ADO Den Haag deze suggestie inmiddels

al 583 keer gedaan. Beheerder Chris Snijder van www.johnvanzweden.eu belt later op de dag. Wat John gisteravond heeft uitgespookt? Er liggen op de vroege morgen al twee nieuwe aanvragen voor een lezing, aldus meldt de Nederlandse zakenman in ruste. Snijder heeft een tweede huis in Portugal dat naast een villa van Swansea-bestuurder Martin Morgan ligt. Zo kwam hij in het leven van Van Zweden. De Hagenees zet de nieuwe afspraken in zijn agenda tussen die van opmetingen, gesprekken met zakenpartners, bestuursvergaderingen en privé zaken en realiseert zich dat hij veel rollen behang moet verkopen om dezelfde inkomsten te verwerven als met zijn komende spreekbeurten.

Alles voor het goede doel

'KIKI WEIGERDE EERST DE CHEQUE IN ONTVANGST TE NEMEN, OMDAT ZE DAAR GEEN TIJD VOOR HADDEN'

'Mijn nichtje Tamara vertelde een keer op een verjaardag dat het niet goed ging bij Sandhaghe, een instelling voor verstandelijk gehandicapten. Er was bijna geen geld voor iets extra's. Mijn nichtje wilde in haar vestiging voor volwassen geestelijk gehandicapten graag een schommel voor volwassenen, maar dat kostte duizend gulden en daar was geen poen voor. Ik vond het een vreselijk verhaal en besloot dat er iets moest gebeuren. In mijn jeugdjaren hadden we bij mijn eerste club VCS elk jaar een sportief evenement voor verstandelijk gehandicapten. Toen ik een keer met mijn ouders bij de Chinees zat, sprong er ineens een mongooltje op mijn schoot, die mij blijkbaar nog kende van zo'n sportdag. Dit maakte zo'n indruk, dat ik me voornam ooit iets te doen voor deze mensen.'

'Samen met mijn schoonvader Ben Jongmans en mijn helaas overleden kameraad John Hermans heb ik een voetbamarathon van 48 uur georganiseerd. De selectie van ADS, waar ik speler/trainer was, speelde elk uur tegen een andere tegenstander, die via sponsoring dan duizend gulden op tafel moest leggen. Daarnaast nodigden we een paar teams uit die voor publiciteit zorgden: het nationale artiestenelftal, oud-ADO en oud-Holland Sport. Manon Thomas was er om de cheque in ontvangst te nemen en SBS6 besteedde er aandacht aan. Milika Peterzon zou de aftrap verrichten na een parachutesprong, maar door het weer kon dat helaas niet doorgaan. Het werd een enorme happening. Artiesten zetten zich belangeloos in, mijn hele familie liep er rond om te helpen en uiteindelijk was de opbrengst 30.500 gulden.'

'Vooraf voerde ik een pittig gesprek met de directrice van Sandhaghe. Die vond dat ik het geld in één keer naar Sandhaghe moest sturen. Daar zag ik geen brood in. Ik wilde niet dat de opbrengst gebruikt werd om gaten in de begroting te dichten. Ze kregen dus geen geld, maar spullen. Dat vond de directrice maar een vreemde gang van zaken, maar uiteindelijk ging ze akkoord.'

'Ik maakte een rondgang langs de diverse vestigingen en het personeel daar mocht, net als bij Sinterklaas, een verlanglijstje opstellen. Er was een vrouw die jaarlijks voor haar vestiging aan de Loevesteinlaan, met zeer zwaar gehandicapte kinderen, nooit meer dan vijfhonderd gulden kreeg als budget en ineens voor meer dan vijfduizend gulden voor haar bewoners mocht uitzoeken. Prachtig is het als je dan met een grote vrachtwagen uiteindelijk een heleboel spullen mag afleveren. Ik had intussen contact gelegd met een leverancier van materialen, legde de zaak uit en vroeg hem voor de kostprijs te leveren. Dat deed hij, een schitterende vent. Daarmee was de opbrengst ook nog eens verdubbeld: in plaats van één schommel kwamen er twee schommels en die staan er nu nog. Als ik langs de Zilvermeeuwlaan in Leidschendam kom, zie ik ze staan. Hartstikke leuk als je ziet dat ze in gebruik zijn.'

Van Zweden staat in het betreffende weekend 36 van de 48 uur op het veld. Als keeper, als speler, als scheidsrechter. Even dreigt er iets mis te gaan als de politie arriveert. 'In verband

met de regen hadden we voor de nacht legertenten. Ik had voor mezelf als organisator de scheidsrechterskamer gereserveerd, maar daar waren anderen het niet zo mee eens. Vanaf het moment dat ik op zaterdagavond wilde gaan slapen hoorde ik constant gebonk op de deur. Hierop ben ik naar huis gegaan. Ik stapte in bad, daarna in bed en lag nog geen half uur toen de telefoon ging en er grote ellende op het complex was. De politie vond dat de muziek te hard stond en dreigde het evenement af te blazen omdat er geen vergunning was aangevraagd. Dus ik sprong als een speer uit mijn bed, scheurde richting het veld en maakte met de agent de afspraak dat we toch door konden gaan als we de muziek op standje 1 zouden zetten.'

Een paar weken na de happening krijgt de speler/trainer zijn ontslag na een nederlaag in de eerste competitiewedstrijd. Van Zweden hoort onder meer het verwijt dat hij deze energievretende actie slecht heeft gepland. Hij is er doodziek van en meldt zijn vrouw 'dat papa nooit meer iets dergelijks gaat doen'.

In 2010 gaat hij niettemin samen met anderen op herhaling. Zijn neefje Milo is ernstig ziek en John van Zweden richt zich tot de stichting KIKA. Hij neemt contact op met het bestuur van VCS, de voetbalclub waar hij is grootgebracht en af en toe nog in de veteranen speelt. Het idee voor een 24-uurs marathon is snel geboren. De behangkoning boort zijn zakelijke contacten aan voor de sponsoring, vele vrijwilligers van VCS steken de handen uit de mouwen, onder wie andermaal de familieleden van de initiator. Artiesten als Leidse Leen en de Zingende Slager treden belangeloos op.

Het betreft opnieuw een slijtageslag vol emoties. 'Ik vond Leo de Caluwé, een oud-voetballer van ADO, bereid om als gastspeler na dik twintig jaar weer een balletje te trappen. Leo stond twintig seconden op het veld en hij scheurde een achillespees af. Dezelfde avond lag hij op de operatietafel. Zelf heb ik weer een groot deel van het etmaal op het veld gestaan. Ik was na afloop gesloopt en dan heb ik het geluk dat ik thuis in mijn tuin in mijn jacuzzi kon stappen. Ik denk dat ik wel twee maanden last heb gehad van mijn spieren.'

'Het kostte wel moeite om KIKA enthousiast te krijgen. Ze begonnen daar ook over coördinatie en bankrekeningen en weet ik veel. Ik vroeg om een vlag, die konden we alleen kopen voor een meier. Hebben we natuurlijk betaald en die honderd euro van de opbrengst afgetrokken. Dus KIKA heeft die vlag zelf betaald; wat een waanzin allemaal. En toen iemand van ons informeerde wie namens KIKA de cheque in ontvangst kon nemen, kreeg hij te horen dat ze daar geen tijd voor hadden. Dat we het geld gewoon konden storten op een bepaald rekeningnummer. Daarop heb ik zelf gebeld met KIKA. De mevrouw aan de telefoon bevestigde het verhaal. Ik vertelde haar dat ik het gesprek zou beëindigen en binnen een uur een telefoontje verwachtte met daarbij de naam van degene die de cheque in ontvangst zou nemen. Anders zou ik dezelfde dag een ander goed doel benaderen, zei ik erbij. Binnen een half uur belde een andere mevrouw terug, met duizend excuses. Ze is keurig langs geweest, nam voor mijn neefje en mij een mooie KIKA-beer in het tenue van ADO mee en heeft de cheque met meer dan tienduizend euro in ontvangst genomen.'

Akcefietje met Ruud Gullit

'IK ZAG MEZELF HELEMAAL NAAR DE KLOTEN GAAN'

'Op een woensdagavond in 1994 maakte Ruud Gullit bekend dat hij niet mee wilde naar Amerika. Hij was het oneens met Dick Advocaat. Ik had zwaar de pest in, zeker omdat het ging om de *Hagenaar* Dick Advocaat. Thuis op de bank bedacht ik dat er een T-shirtje over Gullit moest komen, gewoon als grappie. Ik belde de man van de drukkerij direct op en vroeg hem mee te denken. De volgende dag hebben we de tekening en de tekst gemaakt en liet ik vijftig shirts drukken voor een braderie in het weekend.'

'We kozen voor een ontwerp met Gullit en een banaan. Met op de banaan de tekst: Dick is de pisang. En op het shirt: Gullit, lafaard, eet je banaan en rot op naar Milaan. Zoals altijd signeert rechts in het hoekje de artiest, dus daar stond keurig netjes: John van Zweden Reclame. Ik was, zeg ik achteraf, zo naïef als de pest, zag er geen enkel kwaad in.' Op vrijdag ruimt Van Zwedens zus Claudia een kraam in met Oranje-spullen voor een braderie aan de Haagse Thomsonlaan. Het betreft een activiteit van het reclamebedrijf, dat behalve reclameborden allerlei producten verkoopt, met name rondom grote evenementen. Tussen het materiaal hangt het T-shirt van Ruud Gullit met Dick Advocaat. De Van Zwedens verkopen er een handvol op de vrijdagavond.

'Op zaterdagmorgen ging de verkoop ineens hard. In het eerste uur had ik er al meer dan tien verkocht. De mensen vroegen er echt naar, dat vond ik op een gegeven moment wel vreemd. Ik zeg tegen Claudia: *Als er nou nóg een leip komt voor dat shirtje van die Gullit, ga ik toch eens vragen hoe dat zit.* De volgende koper had het antwoord: "Je staat op de voorpagina van de krant, achterlijke". Dus ik stapte bij de sigarenboer achter mijn kraam naar binnen en zag inderdaad op de voorpagina van de Haagsche Courant dat iemand bij de politie aangifte had gedaan in verband met racistisch getinte T-shirts over Ruud Gullit. Dat was natuurlijk een of andere linkse rakker. Ik schrok me wild en zei tegen mijn zus: *Dit is niet goed, dit is ellende. We halen met een noodgang die shirts uit de kraam.* Ik heb ze direct naar de behangwinkel aan de Paul Krugerlaan gebracht.'

'Dat was net op tijd, want ik was amper terug bij mijn kraam toen de politie zich meldde. Een man en een vrouw, namens de recherche. Ik kon natuurlijk niet ontkennen dat de T-shirts waren gemaakt. Maar ik beweerde dat ik ze alleen op vrijdag had verkocht en dat de rest inmiddels was vernietigd. En dat ik het gewoon als een grappie beschouwde. De politie maakte proces verbaal op en vertrok weer. In het weekend ben ik nog door een paar journalisten gebeld. De reacties vielen niet eens tegen, want de publieke opinie was in die dagen erg gekeerd tegen Gullit. Voor veel mensen was ik op dat moment ook een beetje een volksheld.'

'De zaak escaleerde een paar dagen later toen ik 's avonds telefoon kreeg van een vriend die me opgewonden aanraadde direct de televisie aan te zetten: "John, je komt bij de TROS". We zaten gezellig met de familie bij elkaar en ik schakelde naar het programma Deadline van Jaap

Jongbloed. Wat ik toen zag, zal ik nooit meer vergeten. Het item duurde wel tien minuten. Eerst was mijn winkel vol in beeld, toen kreeg je Gullit te zien, dan weer een shot van de Thomsonlaan, een foto van mij waarop ik net een misdadiger leek, en een interview met Michael van Praag, de voorzitter van Ajax. Die zei: “Deze meneer Van Zweden moet maar eens een paar maanden naar de gevangenis, kan hij lekker T-shirtjes tekenen. En ik ben benieuwd of hij het dan nog steeds zo leuk vindt”. Ik wist werkelijk niet wat ik hoorde en zag. Op de achtergrond hoorde je telkens muziek van de Dodenmars. We waren bij mij thuis allemaal van slag. Dus ik zei tegen mijn moeder: *Mam, ik heb nou een bak ellende.*’

Ruud Gullit neemt de kwestie hoog op, doet aangifte en dient een strafklacht in wegens belediging, smaad en discriminatie. Gullits advocaat, Ella Adriaanse, roept Van Zweden op voor een kort geding, waarin ze vraagt om vernietiging van de T-shirts en excuses. ‘In haar eerste brief vlogen de claims me om de oren. Toen was Johnnie ineens niet meer zo blij. Ik schrok me wild, ik zag mezelf helemaal naar de kloten gaan. Van Gullit zou ik nooit winnen en ik dacht dat ik de rest van mijn leven moest bloeden voor twintig van die kutshirts. Ik heb onmiddellijk mr. Ad Westendorp gebeld, die weleens vaker wat voor me had betekend. Volgens Ad moest ik me niet zo’n zorgen maken en zou alles wel op z’n pootjes terechtkomen.’

Voor de zekerheid besluit Van Zweden alle sporen te wissen. De films waarmee de T-shirts zijn vervaardigd laat hij vernietigen en de voorraad T-shirts verhuist van zijn vader naar zijn neef Armando. Daar krijgt hij geen spijt van. Een paar dagen later doet de politie, in de aanloop naar de rechtszaak, huiszoekingen. Nergens zijn de T-shirts meer te bekennen. “Advocaat Adriaanse eiste dat ik de dertig overige T-shirts terug zou geven, maar ik beweerde dat ik ze niet meer had. Ze bleef daarover doorzeuren, dus op een gegeven moment zei ik: *U dwingt mij bijna om er dertig extra te laten drukken.*’

De civiele zaak leidt niet tot een uitspraak, omdat John van Zweden openlijk zijn excuses aanbiedt en deze publiceert in een advertentie in de Haagsche Courant. Justitie doet nog wel nader onderzoek en legt de dan 32-jarige Haagse zakenman een schikkingsvoorstel van 750 gulden voor. Hij laat de kwestie voorkomen, omdat hij in de rechtszaal zelf duidelijk wil maken dat zijn actie niets met racisme te maken heeft. De rechter veroordeelt hem in oktober uiteindelijk tot het betalen van die 750 gulden. Westendorp benadrukt in zijn pleidooi dat Van Zweden al vaker spotprenten en karikaturen heeft laten drukken, noemt hem de Opland (een bekend politiek cartoonist) onder de voetbalfans en verwijst naar de vele spotprenten in kranten. ‘Ik had weleens iets gedaan met Saddam Hoessein, liggend op de grond met een wit vlaggetje, met een zeer gespierde Bush boven hem. En met Gorbatsjov met die enorme wijnvlek van hem. Of T-shirts die waren gericht tegen Amsterdam of Rotterdam. Mijn advocaat stelde dat het allemaal nogal was overtrokken, en daar was ik het wel mee eens.

‘Ik herinner mij dat de rechter het wel een beetje begreep, in die zin dat hij wel vond dat ik me schuldig had gemaakt aan een strafbaar feit. Maar hij kon zich ook voorstellen dat een type als ik, zonder er goed over na te denken, tot zoiets was gekomen. En zo was het in feite. Als ik eraan terugdenk, dan begrijp ik het wel. Als ze mij met een banaan in mijn ster afbeelden ben ik eerlijk gezegd ook niet blij. Je zou zoiets in deze tijd niet moeten flikken,

maar het is nu twintig jaar geleden. Ze konden me moeilijk voor racist verslijten, ik had heel veel buitenlandse vrienden. Ik kan er inmiddels wel om lachen. Het begon met een geintje, maar het liep volledig uit de hand. Het breekpunt was die banaan. Ik zat echt in mijn piepzak. De media doken er bovenop. Ik was zelfs de rechtszaak van de week bij *Nieuwe Revu*.’

Toch weerhoudt de kwestie Van Zweden er niet van volgende T-shirts te maken. Hij is dan alleen wat voorzichtiger. ‘Het is een kwestie van ergens handel in zien en creatief zijn. Ik heb voor iemand een keer duizend shirts gemaakt van die ontsnapte aap, Bokito. Altijd leuk, in feite ben ik een gigant in het bedenken van dat soort dingen. De laatste jaren doe ik er niet veel meer mee, ik heb gewoon geen tijd meer om er over na te denken.’

De zaak-Gullit sluit hij later voor zichzelf af met een korte ontmoeting. ‘Ik was in Londen, onder meer om een wedstrijd van Chelsea te bezoeken. Ruud Gullit speelde daar inmiddels en vlakbij het stadion liep hij over straat. Hij was omringd door handtekeningenjagers en ik ging erop af. Ik vroeg om een handtekening, bromde iets over T-shirts en drukte mijn visitekaartje in zijn handen. Dat vond ik zoveel jaar later wel een kick, haha. Hij keek amper op, wist er misschien niet eens meer van en zal vermoedelijk gedacht hebben dat hij met een volslagen malloot te maken had. Tja, het is wel apart als zo’n man vanuit het niets ineens je leven binnenkomt.’

Van Zweden wil overigens bijna twintig jaar na dato bevestigen noch ontkennen dat hij een enkel T-shirt van Ruud Gullit in zijn bezit heeft. De verzamelaar sluit niet helemaal uit dat in zijn eigen museum, niet toegankelijk voor het publiek, ergens tussen de vele voetbalshirts, iets stoffigs is terug te vinden dat herinnert aan de affaire.

Met de shovel naar het Zuiderpark

'ZE VERANDERDEN HET LOGO MET DE OOIEVAAR IN EEN MISVORMDE PELIKAAN MET EEN KROON OP Z'N KNARS'

'Niet dagelijks, maar toch wel zeer regelmatig herinneren anderen mij aan dat akkefietje met die shovel. Ik kan er inmiddels de lol van inzien, maar dat heeft even geduurd. Mijn zoon informeerde er laatst naar: "Papa, wat is dat toch met jou en die shovel?" Ik heb er uitvoerig over verteld en nog steeds geen moment spijt van. In de winkel komen weleens mannen die oude verhalen ophalen, dan beginnen ze er meestal over. En kijken ze om zich heen: "Wat leuk dat je toch zo ver gekomen bent". Dan zeg ik altijd dat het me nooit gelukt was als ik destijds over me heen had laten lopen.'

'Het ging begin jaren negentig slecht met FC Den Haag. De club stond er sportief en financieel beroerd voor. Het bestuur had ervoor gekozen een exploitant binnen te halen: Alrecon, een bedrijf in buitenreclame en honderd procent dochter van de Nederlandse Spoorwegen. Het waren snelle reclamejongens, die dachten dat ze een voetbalclub net zo konden runnen als een bedrijf. Het beviel mij voor geen meter, want in no time veranderden ze de clubkleuren groen/geel in groen/rood, begonnen ze over de clubnaam te zeuren en wijzigden ze het logo met de ooievaar in een misvormde pelikaan met een kroon op z'n knars.'

'Sinds een tijdje leverde ik bij FC Den Haag de reclameborden. Op een zeker moment belde de club of ik een grote partij kofferriemen kon leveren. Ze moesten er binnen tien dagen zijn. Ik moest een paar honderd riemen laten bedrukken met het logo van FC Den Haag en de rest had iets met de NS te maken. Achteraf bekeken had er bij mij toen al een lampje moeten gaan branden, maar ik was erg blij met order. Ik kon er wat aan verdienen en ik zag het als een uitbreiding van mijn zakelijke netwerk. De bestelling was in guldens hoger dan het krediet dat ik had bij de leverancier, dus ik bedong bij FC Den Haag dat ze snel zouden betalen. En ja hoor, binnen twee dagen lag er een enveloppe. Niet van de club, maar van de Gemeentelijke Krediet Bank. Met daarin een voorstel voor finale kwijting van vijf procent voor alle openstaande posten. Mijn vader zei: "Jij hangt eraan, pik". In het kader van een saneringsactie besloot de club alle schuldeisers voor het blok te zetten: ze konden nog een paar rotcenten krijgen, meer zat er door de financiële positie van de club niet in.'

'Ik had al twee keer een bedragje kwijtgescholden. Ook nu stond er een postje open voor de reclameborden, dat was ik gewend. FC Den Haag betaalde in die tijd standaard te laat, meestal schoot mijn vader dan voor. De brief van de kredietbank maakte me zo boos omdat ik me opgelicht voelde. Een paar dagen daarvoor was er om spullen gevraagd die ik nooit eerder had geleverd en die ook nog eens niets met de club te maken hadden. Het ging alles bij elkaar om een bedrag van dertienduizend gulden. Ik lag er wakker van. Ik kon mijn vader niet terugbetalen, ik kon de rekening van de leverancier niet voldoen. Het was een financiële ramp die ik nooit kon opvangen als ondernemer die net was begonnen en elke dag hard moest sappelen. In die tijd verdiende ik geen pepernoot.'

‘Ik heb een paar weken zitten prakkiseren hoe dit op te lossen, en een paar keer contact gehad met penningmeester Jongmans, maar die bleek onvermurwbaar. Er was veel onrust rondom de club, want meer leveranciers waren de dupe. Ik herinner me dat ik zelfs op de televisie ben geweest met een collega-ondernemer die drukwerk had geleverd en eveneens het schip inging, voor een veel kleiner bedrag. Tegen hem vertelde ik als eerste over het plan van de shovel. Dat zag hij niet zitten, hij was een heel ander type dan ik. Een cricketer, een beetje bekakte maar vreselijk aardige gozer.’

‘Op een gegeven moment bestelde ik bij een relatie een shovel. Het was in januari 1994, op de dag dat FC Den Haag ’s avond thuis voor de beker moest spelen tegen MVV. Ze zetten het geval keurig op het parkeerterrein in het Zuiderpark en gaven me ter plekke een instructie. Vervolgens ben ik met dat ding en twee maten opgerukt naar de ingang. In die tijd had je geen tourniquets, dus ik kwam vrij ver. Vervolgens ben ik van de shovel gestapt en naar binnen gestormd. Daar zat Hans Melser, de chef de bureau. Met Hans kon en kan ik goed opschieten, hij kende mij al vanaf de tijd dat ik als handtekeningenjagertje in het Zuiderpark rondliep en voelde de bui hangen toen hij me binnen zag komen. Ik stelde hem gelijk gerust dat ik hem persoonlijk niets zou aandoen en dat we even een kleine actie zouden ondernemen. Dat hij direct de penningmeester moest bellen en de situatie over de telefoon een beetje moest aandikken. Terwijl Hans de penningmeester aan de lijn kreeg, sloeg ik een paar keer keihard op de tafel en Hans riep met overslaande stem tegen de penningmeester: “Ze slaan hier straks met honkbalknuppels de hele boel kort en klein. Ik ken deze jongens, die shovel rijdt straks echt over het veld en dan is er vanavond geen voetbal”.’

‘Even later kreeg ik de penningmeester aan de lijn, de fucking lul. Ik vertelde nog een keer hoe ik over hem dacht, ik noemde hem een oplichter, een grote schoft en weet ik veel wat meer. Het was een hele arrogante kerel, ik hoor het hem nog zeggen: “Meneer Van Zweden, ik laat me niet chanteren”. Hierop heb ik hem nogmaals duidelijk gemaakt dat het mij ernst was. Dat hij binnen een uur de rekening moest voldoen, want dat ik anders rondjes ging rijden op het veld dat dan omgeploegd zou worden. En dat de tijd doortikte, dus dat hij moest opschieten. Dat hij van mijn part de politie mocht bellen, maar dat ik hoe dan ook ging rijden.’

‘Ik heb een tijdje op mijn shovel zitten wachten totdat Hans me naar binnen haalde en me weer de penningmeester gaf, die inmiddels aardig in de stress zat. Binnen een uur zou het geld er zijn. En inderdaad kreeg ik heel snel van mijn vader te horen dat de bank belde over een binnengekomen spoed-betaling. De politie kwam ondertussen even langs, maar die konden niet zo veel. Ze beschouwden het als een civiel conflict tussen twee partijen. Er stond een shovel. Ik had niets vernield. Ik had op een tafel geslagen en Hans verdedigde me tegenover de agenten. Met de aanwezigheid van Hans had ik achteraf gezien geluk, want hij kende me en wist hoe te handelen. Als er iemand anders had gezeten was er wellicht paniek uitgebroken en dan weet je nooit hoe zo’n avontuur afloopt. Ik heb het er later met Hans vaak over gehad, als ik hem tegenkom begint hij erover.’

‘Van de penningmeester, die rare snijboon, weet ik dat hij vrij snel na dat akkefietje met mij de handdoek gooide. En ik stond bij FC Den Haag op een zijspoor met mijn reclameborden. Het bestuur en Alrecon wilden met mij niets meer te maken hebben. Aan het eind van het

jaar vertrok de exploitant en een paar jaar later mocht ik weer leveren. Dat doe ik tot aan de dag van vandaag, we komen er regelmatig. ADO bestelt alles bij me, ze vragen nooit een prijs, ik til de boel niet en we hebben een goede verstandhouding. Dus als ik nou echt zo'n slecht mens zou zijn, zou dat toch niet zijn gebeurd.'

'Op een klein bedrag na kreeg ik mijn geld, dus Johnnie was blij. Ik kon mijn vader terugbetalen. Ik kon de rekening voldoen aan de leverancier, waarmee ik nu nog steeds zaken doe. De hele wereld viel ondertussen over me heen. Maar als ik de gelegenheid kreeg om het hele verhaal uit te leggen, begrepen de mensen het wel. Zo ver kwam het meestal niet. Wat bleef hangen was het beeld van de shovel, waar ik eigenlijk alleen een klein stukje mee gereden had.'

'De meningen over deze kwestie waren verdeeld. Er is in de regio Den Haag wel om gelachen, de supporters van Midden-Noord vonden het prachtig, anderen konden er geen begrip voor opbrengen. De actie kwam fors in de publiciteit, er verschenen allerlei verhalen die hier en daar wat aangedikt waren. Over honkbalknuppels en kapotgeslagen ruiten, over zes mannen die reclameborden aan het inladen waren, maar dat was onwaar. Zelfs bij het honderdjarig bestaan van de club stond er een verhaal in de *Haagsche Courant* als zijnde één van de opmerkelijkste gebeurtenissen in het bestaan van de club. Ik zat daar niet echt op te wachten, het was een voortvloeiende impulsieve daad. Ik stond er destijds niet bij stil dat ik zo in de openbaarheid zou komen.'

John van Zweden loopt dan door zijn flauw verlichte museum vol voetbalattributen, pakt uit de keurig geordende kasten een knipselmap en vindt een oude *Voetbal International* met daarin een ingezonden brief. Het betreft zijn schriftelijke reactie op een eerder verschenen verhaal in de *VI* over zware jongens uit Den Haag. Zin voor zin citeert de Haagse behangkoning hardop de brief van bijna twintig jaar geleden. Hij kan zich er weer over opwinden en is tevreden over het slot van de brief, dat hem in die tijd veel positieve reacties oplevert: '*Secretaris Oostrom kan wel opmerken dat je in Nederland blijkbaar ongehinderd mag intimideren, maar mag je in dit land dan wel ongehinderd kopen zonder te betalen?*'

'Ik kan nu eenmaal slecht tegen onrecht. En in dit geval was er sprake van flessentrekkerij. Een exploitant die iets voor zichzelf bestelt, de rekening bij de club deponeert en weet dat er binnen een paar dagen een voorstel voor schuldsanering ligt. Dat moet je mij niet flikken. Nu ook nog niet. Al gaat het om honderd euro, ik ga er achteraan. Mijn vrouw zegt weleens dat ik in mijn huidige positie daar wat relaxter in moet zitten. Dan zeg ik: *Wendy, dat is bullshit, wat je nu vertelt*. Als iemand een keer met een bedrijf naar de kloten gaat is dat jammer voor mij, vaak heb je er jaren aan verdiend, dat is het risico van zakendoen. Ik laat me alleen niet oplichten.'

'Het afgelopen jaar had ik een conflict met een man over een factuur van 15.700 euro, waarvan 14.000 cash was betaald. De rest wilde hij laten zitten. Dat heb ik uit handen gegeven bij een advocaat en de rechter heeft bepaald dat hij moet betalen. Dus in termijnen komt die 1.700 euro alsnog naar me toe, en terecht. Een tijdje geleden belde een vrouw dat ze een bestelling van enkele duizenden euro's wilde annuleren. Ik had alles al in huis, dus dat was lastig. Haar verhuizing ging niet door, haar man was ervandoor en ze gingen scheiden. Dan

blijf ik met die spullen zitten, maar dat vrouwtje kan daar niets aan doen en dan zeg ik:
Jammer meissie, sterkte en tot de volgende keer.'

Passie voor andere sporten

'IK WAS DE EERSTE SPONSOR VAN RAYMOND VAN BARNEVELD'

'Wielrennen is mijn tweede sport. In de zomervakantie ging ik vanaf mijn achttiende jarenlang naar de Tour de France. Soms een week, dan weer twee keer een aantal dagen naar de bergen, en in Parijs was ik ook regelmatig. Ik ging altijd alleen, met een busje en achterin een matras. In de bergen had ik elke dag hetzelfde ritme. Ik ging van plaats naar plaats, vond een plek voor mijn bus en deed na de finish de boodschappen. Een flesje wijn en een goed stuk vlees voor op mijn barbecue. In Frankrijk is het meestal mooi weer, dus dat was vaste prik. Ik vermaakte me uitstekend in mijn eentje, in de grond van de zaak ben ik een einzelgänger. En 's ochtends zocht ik een beekje op waar ik me kon wassen, om daarna lekker de volgende etappeplaats op te zoeken.' 'De eerste keer ging ik mee met een georganiseerde reis, met een touringcarbus vol met supporters van Panasonic, de ploeg van Peter Post. Het waren de mooiste jaren van het Nederlandse wielrennen. Ik heb ze op de Alpe d'Huez allemaal schitterend zien finishen: Steven Rooks, Gert-Jan Theunisse, Peter Winnen. Mijn grote favoriet was Hennie Kuiper. Ik droeg een speciaal Hennie Kuiper-shirt en kalkte zijn naam op de weg. Met elke keer ernaast het ooievaartje, het symbool van Den Haag. Wat een gekkigheid allemaal. Verf had ik zat, die nam ik vanuit de winkel mee.'

'Ik heb dat een aantal jaren gedaan. Ik parkeerde mijn bus meestal vlak langs de route en zette dan de deur wijd open. Als de karavaan voorbij reed, gooiden ze het reclamemateriaal zo in de wagen en hoefde ik niet te vangen. Stapels van dat spul nam ik elk jaar mee, het mooiste heb ik bewaard. De rustdagen waren top. Dan kon je met alle wielrenners op de foto, met iedereen praten en gewoon aanschuiven voor de lunch, dichtbij Peter Post bijvoorbeeld.'

'Toen ik richting de dertig jaar ging, ben ik gestopt met deze trips. Het wielrennen volg ik nog wel op televisie, ik weet er best veel vanaf. En meestal ga ik wel ergens kijken als het in de buurt is. De Ronde van Wateringen, Olympia's Tour, vorig jaar heb ik een startschot gelost bij een sprintonderdeel van de Zesdaagse. Wielrennen is een prachtige sport, ik heb altijd een aardige racefiets onder mijn ster gehad en hoop ooit eens de Alpe d'Huez te beklimmen. Lance Armstrong blijft mijn held. Ze gebruikten allemaal wel iets in zijn tijd, dus hij was toch de beste. Geweldig zoals hij terugkwam na zijn ziekte.'

'Of je darten een sport mag noemen weet ik niet, maar daar heb ik van alles mee beleefd. Vroeger heette het pijltjesgooien. In Den Haag was het enorm populair. Ik was de eerste sponsor van Raymond van Barneveld. Barney zat samen met Co Stompé in het door mij gesponsorde team. We wonnen eind jaren tachtig alles, we hadden met John van Zweden Reclame veruit het beste team van Nederland. Alle bekens heb ik nog staan. Die Stompé is trouwens een aardige gozer; laatst zat ik nog met hem in het vliegtuig, hij was op weg naar een dardemonstratie en ik ging naar een wedstrijd van Swansea. Barney heb ik in de jaren negentig een beetje op weg geholpen richting de top. Om deel te nemen aan de Embassy Cup moest hij punten scoren op buitenlandse toernooien. Barney werkte bij de PTT en een collega

van hem, Bolle Marcel, vroeg of ik Raymond financieel een beetje kon ondersteunen.'

'Op een zeker moment werd Barney een absolute wereldtopper. Ik zie hem in 1995 nog staan op het podium in Frimley Green, met zijn ADO-sjaaltje. Ik ging er vaak heen, met mijn neef Armando en Bolle Marcel. We kregen kaarten voor de ruimte waarin de spelers verbleven, het was een schitterende tijd. Op een gegeven moment had ik een akkefietje met zijn manager, over geld. Die vent deed op een toernooi zo vervelend dat ik 'm een paar petsen om z'n oren gaf. Prompt verloor Barney zijn wedstrijd en kreeg ik de schuld. Co Stompé was er getuige van dat ik alleen gezellig op een bankje zat en dat die manager met zijn dronken kop verschrikkelijk vervelend deed. Het deed de verstandhouding geen goed, maar inmiddels kan ik weer met Barney door één deur. En hij speelt nog steeds top. Als hij op donderdagavond moet gooien voor de Premier League Darts zit ik voor de buis op het puntje van mijn stoel.'

'Ik kon best een aardig pijltje gooien en heb een aantal keren meegedaan aan de Open Nederlandse Kampioenschappen in Delden. Iedereen mocht zich daarvoor inschrijven, ik lag er meestal in de eerste ronde uit. Op één jaar na, toen haalde ik de derde ronde en schakelde Ronnie Baxter, een Engelse topspeler, me uit. De grote namen moesten het hele toernooi afwerken, dus daar kon je tegenover staan. Top om mee te maken natuurlijk.'

'In café Lijn 12 in de Edisonstraat kwamen we bij elkaar. Jarenlang heb ik competitie gespeeld, met mijn vader, mijn schoonvader, mijn zwager, mijn neven Armando en Jimmy en later Ricky Hoogendorp van ADO. Mijn vader leek wel een speerwerper als hij gooide, mijn schoonvader was ook geen kampioen. We gingen er elke maandagavond heen, puur voor de gezelligheid. We speelden onder de naam Swansea DC. Een paar jaar geleden ben ik ermee gestopt. Dan was ik net terug uit Swansea, had ik de hele dag gewerkt en ging ik weer op weg naar het dartcafé. Dat werd een beetje te gek. Ik heb in mijn zaak, bij de bar, een dartbord hangen, daar gooi ik af en toe tegen de stoffeerdere of mijn bedrijfsleider.'

'Ijshockey is ook een sport waarmee ik me verbonden voel. Ik heb honderden wedstrijden gezien, soms wel drie in een weekend. HYS was als club populair bij de supporters van FC Den Haag. Dan zat de tribune vol met groen-gele sjaaltjes, ik kan zo nog de eerste lijn opnoemen van twintig, dertig jaar geleden. Ik was een fanatieke supporter, ben zelfs nog een keer gearresteerd toen het tegen Amsterdam een beetje uit de hand liep en ik als één van de aanstichters werd aangewezen. HYS heb ik altijd een heel sympathieke club gevonden, ik heb ze zelfs op een zeker moment financieel gered toen de club er slecht voorstond. Gelukkig is er daarna een grote geldschieter gekomen die de club weer verder heeft gebracht. Ik kom er nu nog een paar keer per jaar, door tijdgebrek lukt het gewoon niet om vaker naar De Uithof te gaan. Andere sporten ben ik ook uit het oog verloren. Ik zat vroeger regelmatig bij de handballers van Hellas of het korfbal van Die Haghe, dat was van echt hoog niveau. Het is altijd leuk om Haagse sporters te volgen die op niveau spelen. Alleen het hockey heb ik links laten liggen, dat ging me te ver.' 'Dankzij de sport ben ik met de politiek in aanraking gekomen. Richard de Mos komt op voor de sport in Den Haag, en ik steun hem door op zijn lijst te gaan staan voor de gemeenteraadsverkiezingen in 2014. De Mos heeft vroeger bij Wilders gezeten en is intussen voor zichzelf begonnen. Hem hoor je niet over de islam, hij

richt zich op andere punten. Bijvoorbeeld de zorg voor ouderen, maar dus ook de sport. Ik sluit niet uit dat Richard de Mos met een aantal mensen om zich heen straks bij de gemeenteraadsverkiezingen een behoorlijk aantal zetels gaat halen. In de raadszaal zal je mij trouwens niet zien, ik heb daar geen tijd voor.'

'Met mijn reclameborden kom ik natuurlijk bij veel clubs. Maar ik sponsor bijna niets, want dat schiet niet op. Dan heb je net een paar centen verdiend en kun je het als sponsor weer net zo hard weggeven. Ik sponsor ADO, ik sta op het shirt van mijn club VCS en bij VUC hangt een bord, die club was een van mijn eerste klanten. Je ziet op veel plekken bij de ingang trouwens borden waar mijn naam op staat. Reclameborden waren in die tijd allemaal tachtig centimeter hoog. Ik gebruikte watervast multiplex van 2,5 bij 1,22 meter, dus ik hield steeds 42 centimeter over. Bij mijn club Westerkwartier heb ik van het restant een bord gemaakt met de tekst: *Welkom bij Westerkwartier, John van Zweden Reclame*. Eén van de bestuursleden had iets met LENS te maken en vroeg of ik dat daar ook kon regelen. Iedereen was er blij mee. Op een gegeven moment heb ik alle amateurvoetbalclubs aangeschreven en ze gratis een bord bij de ingang aangeboden. Daar reageerde bijna iedereen positief op, want als het niets kost, staan ze in de rij. En daarna volgden vaak de orders. Al vrij snel kwam ik in heel Zuid-Holland. Het was mijn mooiste reclamecampagne ooit.'

'Door toeval sta ik op het shirt van het nationale korfbalteam van Schotland. Mijn goede vriend Arjan van Sliedregt is getrouwd met een Schotse vrouw, waardoor zijn dochter ook de Schotse nationaliteit heeft. Zij korfbalt bij Dubbel Zes '66, een gezelligheidsvereniging in Den Haag. Twee jaar geleden werd ze ineens gevraagd om in het Schotse team te gaan spelen. Ter gelegenheid van een trainingskamp in Nederland besloot Arjan die ploeg als sponsor een beetje leuk aan te kleden. Ik heb de belettering gratis voor hem verzorgd en nu staat Arjan voorop en ik achterop het shirt. Schitterend toch?'

Matchday in huize Van Zweden

'IK VIND DE COMMENTATOREN VAN DE ENGELSE ZENDERS BETER. BOVENDIEN WETEN ZE ER MEER VANAF'

Het komt zelden voor dat John van Zweden in het weekend niet op een voetbaltribune plaatsneemt. Hij verblijft als bestuurder van Swansea City veelvuldig op Britse bodem en volgt zo vaak als mogelijk in levende lijve de wedstrijden van ADO Den Haag. Tussendoor is het soms Matchday in huize Van Zweden, zoals op deze zondag in april. De vinex-wijk Ypenburg, vanaf 2002 geheel behorend tot Den Haag, telt met Bosweide een buurt waar het gemiddelde huis een hoop vierkante meters beslaat. John van Zweden woont er sinds 2004 met zijn gezin. Aanvankelijk kiest hij voor Wateringse Veld, maar tijdens de bouw heeft er een schietincident plaats bij zijn op dat moment al gekochte huis. Vanaf dat moment hebben John en Wendy van Zweden, onafhankelijk van elkaar, geen goed gevoel meer bij deze locatie.

Terwijl Wendy een paar weken later bezig is kerstpakketten te bezorgen, stuit ze op een woning die haar een aardig alternatief lijkt. Ze belt haar man, die het huis ongezien koopt voor 1.050.000 gulden. Omdat zijn woning aan de Laan van Meerdervoort eveneens te koop staat, neemt de Haagse zakenman in een paar maanden tijd een paar ton verlies op zijn onroerend goed, maar dat noemt hij 'korte pijn'. Van Zweden: 'Het is belangrijk dat Wendy naar haar zin woont. Ik had een blind vertrouwen in haar toen ze zei dat ze een prachtig huis had gezien en heb de onderhandeling via de telefoon met de makelaar gevoerd. Die man zei later dat hij dat eigenlijk nog niet eerder had meegemaakt met een huis in deze prijsklasse.'

Op zijn auto en de voordeur verwijzen enkele kleine aanduidingen naar de club uit Wales, in de voortuin wappert aan de vlaggenstok een Swansea-vlag, maar verder zijn er geen sporen van de 24-uurs hobby van de man des huizes. De woning is ingericht door Wendy, daar bestaat geen twijfel over. Hier geen vaantjes en voetbalshirtjes van ADO of Swansea, John van Zweden weet dat hij daar bij zijn vrouw in de huiselijke omgeving niet over hoeft te beginnen. Alleen de kleur rood kom je bij hem thuis niet tegen en Wendy weet dat ze dat ene schoonmaakmiddel ook niet hoeft te gebruiken.

De woonkamer is ruim, in de keuken met kookeiland hangt na de promotie naar de Premier League een foto van de trotse Swansea-bestuurder en Sir Bobby Charlton, beiden in pak. Twee eettafels maken het smakvolle interieur compleet. Een Haagse ooievaar waakt buiten in een eeuwige stand over de veertien koikarpers die in de ruim bemeten vijver leven.

Een aantal jaren geleden vertelde Johan Derksen op televisie dat John van Zweden het plan had om een van de lichtmasten van het in Swansea gesloopte voetbalstadion in zijn achtertuin te plaatsen, wat echter een halve waarheid is. 'De hele wijk stond na de uitzending op haar achterste benen, maar ik heb dat nooit overwogen. Wel heb ik onderzocht of dat ding, een prachtige kromgebogen mast, achter mijn winkel in Den Haag kon komen. Het leek me een aardige herinnering, maar ik begreep al snel dat de gemeente Den Haag er minder enthousiast

over was en bovendien hoorde ik van een vervoerder dat het logistiek een lastige klus zou worden. De lichtmast is uiteindelijk vernietigd, daar ben ik nog steeds ziek van.'

Onder het kopje 'historie' vermeldt de website www.johnvanzweden.nl dat zijn behangparadijs op zondag gesloten is. 'Wij doen niet aan koopavonden en koopzondagen. Blijven we lekker thuis en gaan we voetballen kijken', aldus de boodschap aan de klanten. Zo ook deze zondag. Maar voordat Swansea het 's middags om vier uur opneemt tegen Liverpool, pikt de Hagenees in het Kyocera Stadion nog even de eerste helft van ADO mee. In de rust verlaat hij razendsnel de tribune om in de auto te stappen en naar huis te rijden voor een tv-verslag van de tweede helft op Eredivisie Live.

Thuis is er dan eerst een vlugge verkleedpartij. Van Zweden neemt liggend op de grond in trainingsbroek en het shirt van Swansea's middenvelder Leon Britton plaats voor de enorme Samsung die de halve wand beslaat. Deze haarscherpe televisie slaat bij wijze van spreken al groen uit als Van Zweden de oprit oploopt, alle denkbare betaalzenders zijn ermee verbonden. Hij weerspreekt de stelling van zijn schoonmoeder dat er in huize Van Zweden immer voetbal aanstaat. 'Overdag ben ik zelden thuis, dus dat is niet waar. Verder ben ik het meestal met haar eens. Wat ze altijd over schoonmoeders zeggen geldt niet voor haar: ik heb de liefste van de hele wereld.'

Vanuit zijn huiskamer moedigt hij ADO Den Haag aan, ontwaart hij op Midden-Noord een Swansea-vlag en checkt hij bij zoon Kay of hij de overschakeling naar Sport1 juist heeft ingesteld. Van Zweden junior heeft zijn werk goed gedaan, want exact een minuut voor de aftrap komt de competitie-wedstrijd van Swansea in beeld en moeten de voetballers van ADO het zonder het meelevende commentaar van hun sponsor doen. Twee neefjes houden vanaf de bank hun oom dankzij een mobieltje keurig op de hoogte van de verrichtingen van de Haagse Eredivisieclub. John van Zweden ziet een belangrijke wedstrijd zelden alleen. 'Voetbal kijken we met de familie vaak gezamenlijk.'

Sinds de enorme opmars van de club uit Wales kiest de Hagenees voor Swansea City als zijn beide favoriete ploegen toevallig tegelijkertijd moeten voetballen. Bij Swansea is hij zakelijk nauw betrokken, van ADO Den Haag is hij 'slechts' sponsor en supporter. Thuis voor de bank realiseert Van Zweden zich weer eens hoeveel overeenkomsten er zijn tussen beide volksclubs. Ze voetballen in een stad aan zee, dragen een vogel in het clublogo, hebben een achterban met een stevige reputatie en beleven bijna tegelijkertijd goede en slechte tijden. 'Als de één afscheid neemt van een trainer, volgt de ander. Belangrijke wedstrijden zijn vaak in hetzelfde weekend. Het is soms gewoon eng.'

Zoon Kay draagt thuis op wedstrijddagen een trainingspak van de club uit Wales, dochter Britt een Swansea-shirtje, Wendy doet als enige van het gezin niet mee aan deze rituelen. Ze kijkt wel naar de wedstrijden van Swansea, maar verzorgt tegelijkertijd de inwendige mens van de voetballiefhebbers. 'Ik zit net om me heen te kijken, je bent werkelijk de leukste vrouw in deze ruimte', maakt John van Zweden half grappend zijn vrouw een compliment.

Hij houdt ervan zijn echtgenote af en toe op stang te jagen en haalt in dat kader tussen de bedrijven door een anekdote naar voren over zijn tijdens haar tweede zwangerschap door de papegaaienziekte getroffen vrouw. 'Ze lag even op het randje van de dood. Dat is natuurlijk

niet om te lachen, maar wat er een keer in het ziekenhuis gebeurde is achteraf best grappig. De familie was in die periode constant in het ziekenhuis. Op een gegeven moment stond ik aan Wendy's bed en omdat ze kokend heet was, legde ik een koud washandje op haar hoofd.

Daar knapte ze van op en ik haalde het doekje weer weg. Daarna maakte ik plaats voor haar lievelingsoom Jan, die ook een bloedhete Wendy in bed trof en ineens voelde dat ze op haar voorhoofd ijskoud was. Helemaal in paniek kwam hij de gang op rennen, hij dacht dat Wendy van boven langzaam aan het doodgaan was. Hij schrok zich de pleuris en schreeuwde het hele ziekenhuis bij elkaar. Hahahaha.' De ex-patiënte heeft daar ook deze middag nog altijd een ietwat andere beleving bij.

Wendy serveert ondertussen bitterballen en verschuift om ruimte te maken op de tafel een mini-replica van het beeld van Aad Mansveld. John van Zweden blijft alert. 'Niet te ver, Aad moet mee blijven kijken.' ADO wint deze dag met 2-1 van SC Heerenveen. Het humeur van de Hagenees daalt met de minuut als Swansea ondertussen op Anfield Road de ene na de andere treffer incasseert. Het is de afgelopen tien jaar nooit voorgekomen dat Swansea zo kansloos is. Scheidsrechter Howard Webb is dan een koekenbakker, Liverpool-spits Luis Suarez een misbaksel en co-commentator Wim Kieft een negatieveling. Als ook verslaggever John van Vliet in de ogen van Van Zweden onzin begint uit te kramen is hij het zat en schakelt hij over naar Sky. Helaas heeft dit Engelse station geen beelden. 'Niets ten nadele van de Nederlandse pers, maar ik vind de commentatoren van de Engelse zenders beter. Ze leven lekker mee en zijn zelden negatief. Bovendien weten ze er meer vanaf.'

De dag eindigt met drie punten, Swansea verliest met 5-0. Het is een afknapper voor dat moment, maar de volgende wedstrijd is binnen een paar dagen alweer aanstaande. En er moet gegeten worden. Het gezin Van Zweden gaat richting de Chinees, maar niet nadat de behangkoning in de buurt eerst nog even een kamertje opmeet.

Bezeten van kick and rush

'IK WAS 27 JAAR TOEN IK ALLE 96 CLUBS BEZOCHT HAD'

De zaterdagavond staat voor de puber Johnnie van Zweden in het teken van *Match of the Day*, sinds jaar en dag door de BBC uitgezonden. Hij is gek op voetbal en kan enorm genieten van het kick and rush dat ze op het Britse eiland spelen: de bal hard naar voren trappen en er vervolgens achteraan rennen.

Wanneer de Hagenees zestien jaar wordt, komt zijn moeder Riet op het idee hem voor zijn verjaardag een voetbalreis aan te bieden. Vader Kees boekt bij *Voetbal International* een driedaagse trip voor twee personen. 'We gingen naar Arsenal-Manchester United. Het was mijn eerste partij in Engeland, in 1978, het staat me bij als de dag van gisteren. Ik kan nu nog de opstelling van Manchester United opdreunen, met Joe Jordan in de spits, een geweldige speler zonder voortanden en met lang haar. Het was een enorme belevenis. We zaten aan de lange zijde, er hing een enorm goede sfeer in het stadion. Ik keek dan ook raar op toen die ouwe van me vijf minuten voor tijd opstond en zei dat we moesten vertrekken. Bleek dat hij een tweede wedstrijd in petto had: Fulham-Swansea City, eveneens in Londen. Het was de eerste keer dat ik *The Swans* zag spelen. We kochten bewust kaartjes voor het uitvak, daar had je meer sfeer. Mijn vader was altijd voor de underdog, en dat was toen Swansea. Ik had echt een wereldweekend.'

Na dit tripje naar Londen is de jeugdige Van Zweden verkocht. De passie voor het Engelse voetbal is onvoorwaardelijk en hij raakt al snel verslaafd aan het bezoeken van wedstrijden. Hij geniet van de volle stadions, de entourage rondom de oude klassieke accommodaties met hun houten tribunes en de toewijding van de fans. Een favoriete club heeft hij aanvankelijk niet. 'Na een slecht proefwerk adviseerde mijn leraar Engels mij om een penvriend te zoeken. Deze man, meneer Brebde, heeft achteraf gezien een enorme invloed op mijn leven gehad, meer dan iedere andere leraar ook. Ik vond het een goed idee en bedacht me dat ik zo op een makkelijke manier in contact kon komen met Engelse voetbalfans. Dus ik besloot met de post een oproepje te versturen naar de redactie van een programmabladd van een voetbalclub en koos voor Swansea. Een niet al te grote club, dus de kans dat ze mijn tekst zouden plaatsen in het programmaboekje was aanwezig.'

Na enkele weken krijgt Johnnie van Zweden twee reacties. Eén van Carol en één van David, beiden uit Swansea. 'Met dat meisjes was ik na een tijdje uitgeschreven, dat ging helemaal nergens over. David Morgan werd mijn beste vriend in Swansea en dat is hij nog steeds. We hebben twee, drie keer per week contact. We hadden gelijk een klik, zaten volledig op één lijn. David was in die tijd een boefje van de North Bank, vergelijkbaar met het Midden-Noord van FC Den Haag. We stuurden elkaar van alles op. Programmaboekjes, krantenknipsels en allerlei voetbalsouvenirs. In het begin was mijn Engels rampzalig, David heeft het er nog weleens over. Inmiddels spreek ik het vloeiend.'

Na een paar reisjes naar de overkant ontdekt de ras-Hagenees dat hij niet als enige idolaat

van het Engelse voetbal is. Er zijn Nederlanders die zich hebben georganiseerd in de Dutch Continentals, een gezelschap dat zeer regelmatig Engelse voetbalduels bezoekt. Van Zweden gaat een paar keer mee. ‘Het was niet mijn slag mensen. Geen figuren met wie ik graag in de pub zat.’ Via de Dutch Continentals komt de fanatieke voetbalfan erachter dat in Engeland de zogeheten ‘96’ bestaat, een organisatie die op verzoek bezoeken aan wedstrijden in het betaalde voetbal administreert. ‘Toen ik dat hoorde wilde ik graag alle 96 stadions van de profclubs bezoeken. Het leek me een enorme kick. Als ik mezelf een target stel dan bijt ik me daarin vast, daar ben ik een rare snijboon in. Het is me uiteindelijk gelukt. Ik was de eerste Nederlander. Zes of zeven Engelsen gingen mij voor.’

Van Zweden reist eerst regelmatig met zijn Haagse vriend Ruud Wollrabe naar Engeland. ‘Bij de verfgroothandel in Haarlem verdiende ik zo’n achthonderd gulden. Om de reizen naar Engeland te betalen en wat te sparen werkte ik op donderdagavond bij vishandel Keus, tegenover station Hollands Spoor. Het waren lange dagen, want ik ging vroeg naar Haarlem, kwam iets voor zes uur terug op het station, verkleedde me snel en stond dan tot twaalf uur ’s nachts in de vistent. Dan fietste ik naar huis en stapte onder de douche. De volgende morgen ging om zes uur weer de wekker.’

Zeer regelmatig boekt de bezeten voetbalfan op vrijdag een bootreisje met een ticket dat 52 uur geldig is. ‘We pakten eerst de trein naar Vlissingen. De boot voer naar Sheerness en dan ging de reis per trein richting Londen. Die boot kostte me zestig gulden, ik kan me niet herinneren dat ik ooit voor de trein heb betaald. Dat was een kwestie van goed opletten waar de conducteur zich ophield en regelmatig van treinstel wisselen. We waren zuinig in die tijd. We overnachtten altijd op de boot, maar namen geen hut. Dat scheelde weer vier tientjes. En bij goed weer sliepen we in Engeland in de open lucht, in een park, bij een station. Of als het niet anders kon in een heel goedkoop guesthouse.’

Eenmaal in Engeland bezoekt Van Zweden steeds zo veel mogelijk duels. Soms wel drie of vier in een weekend. ‘Het was vaak echt stressen, een race tegen de klok. Dan had je er eentje om twaalf uur, een om drie uur en dan nog een avondwedstrijd. Je rende van stadion naar stadion. Snel even voor een paar pond een kaartje kopen voor het uitvak en vervolgens erin en eruit. Ter plekke ging je op de foto als je weer in een stadion kwam waar je nog niet was geweest. Met het kaartje of het wedstrijdboekje als bewijs dat je er was geweest. Op zondagmorgen gingen we dan weer terug, zodat we ’s middags naar FC Den Haag konden kijken.’

‘Op een gegeven moment combineerde ik de 96 met mijn bezoeken aan Swansea, want ik had de behoefte vaker naar mijn favoriete club te gaan. In 1979 kwam ik voor het eerst in Swansea. Het was een partij tegen West Ham United. En een paar dagen later was de uitwedstrijd tegen Cardiff, in het Paasweekend waren meestal de local derby’s. Na mijn eerste bezoek aan Swansea was ik definitief verkocht. Om de zes, zeven weken ging ik erheen. Dan probeerde ik het een en ander te combineren. Thuis zat ik met de landkaart en de competitieprogramma’s op tafel alles uit te zoeken, om zo slim en goedkoop mogelijk combinaties te maken. Ik was 27 jaar toen ik mijn speld van 96 te pakken had en beretrots. Het was enorm genieten van alles: de wedstrijden, de stadions, de sfeer, voor mij was hiermee een opdracht volbracht.’

‘Eén keer keurde 96 een duel van mij af. Dat gaf een heel gedoe, want ik dacht eerst dat er sprake was van kinnesinne, omdat ik niet uit Engeland kom. Het Nederlands elftal speelde in 1989 tegen Wales, in Wrexham. Ik ging daarheen met een aantal supporters van Swansea. We stonden in het Oranje-vak, want die Swansea-fans hadden helemaal niets met hun nationale team. Deze wedstrijd werd niet goedgekeurd, omdat het geen Engelse partij betrof. Moest ik nog een keer terug naar Wrexham. Daar was ik helemaal niet blij mee, want het was een pleuriseind vanaf Swansea.’

Vaak reist Van Zweden op zijn Engeland-trips alleen. Soms neemt hij een week vrij. Koopt hij in Londen een *Go as you please*-kaart, waarmee je vier of zeven dagen tegen een goedkoop tarief door heel Engeland kunt reizen. ‘Meer dan de helft van de wedstrijden voor 96 heb ik alleen gedaan, met name naar het westen en noorden. In de beginjaren had ik natuurlijk nog helemaal geen verplichtingen. Geen relatie, een aardig inkomen, geen kosten en mijn ouders vonden het prima. Het was lekker relaxed. Ik kan mezelf uitstekend vermaken. En onderweg lul ik tegen iedereen, daar ben ik makkelijk in.’

Zijn vriend Ruud verliest hij langzaam uit het oog. Van Zweden kiest voor Swansea, Ruud is een fan van Manchester United. ‘Op zeker moment zouden we met een groepje van twintig jongens uit Den Haag naar Londen gaan. Iedereen haakte af en Ruud wilde daarom niet meer mee, tenzij ik met hem naar Arsenal-Manchester United zou gaan. Hij was echt een man van foto’s en wilde in het stadion graag in alle standen gefotografeerd worden. Ik had mijn zinnen gezet op Chelsea-Norwich City, maar besloot toch met Ruud mee te gaan en gooide mijn schema om. En wat denk je: komen wij eerst te laat bij Arsenal, waar de kaartjes inmiddels uitverkocht waren. In de rust zijn we over een hek geklommen, zodat we de tweede helft konden zien. Het werd een bloedeloze 0-0. En Chelsea-Norwich eindigde in 6-3. Ik miste negen goals en had zwaar de pest in. En toen riep die Ruud na afloop: “We hebben een punt”! Daar was ik zo kwaad over dat ik ’m door heel Londen achterna heb gezeten. Hij rende voor zijn leven.’

‘Inmiddels heb ik de oversteek wel duizend keer gemaakt. Van het aantal wedstrijden dat ik in mijn leven heb bezocht is geen logboek bijgehouden, maar ik zou me vermoedelijk helemaal kapot schrikken. In de beginjaren volgde ik de Engelse clubs ook zo vaak mogelijk als ze een beetje in de buurt speelden. In Nederland, België, Duitsland of Frankrijk. Zo zag ik wedstrijden van Liverpool, Arsenal en Ipswich Town.’

‘In de loop der jaren zijn er in Engeland weer nieuwe stadions bijgekomen. De charme is er een beetje vanaf, want de oude stadions waren natuurlijk het mooist. De organisatie 96 bestaat niet meer, die mensen zullen nu wel gewoon vrouw en kinderen hebben. Ik ken een jongen uit Utrecht – René van Gelderen, toevallig een supporter van Swansea – die nu bezig is om alle stadions te bezoeken. Het is allemaal een stuk duurder: hij betaalt zestien pond voor een kaartje achter het doel bij een club uit League Two. Dat kostte vroeger twee, drie pond. Ik heb thuis een lijstje met openstaande namen van stadions liggen. De afgelopen jaren heb ik een aantal nieuwe stadions bezocht, met name de clubs uit het Championship en de Premier League. Er zijn in de loop der jaren weer clubs in het betaalde voetbal bijgekomen die voorheen bij de amateurs speelden.’

‘Op een gegeven moment kon ik Swansea via de televisie volgen. Er is een tijd geweest, in de jaren tachtig, dat Swansea in de First Division speelde. In de jaren negentig degradeerde de club een paar keer en waren er geen tv-beelden meer. Dan ging ik op maandag naar het Centraal Station in Den Haag om de *Daily Mirror* en de *Daily Mail* te kopen voor het wedstrijdverslag. En ik belde met David, die me de verslagen uit de *South Wales Evening Post* stuurde.’

‘Het stadion Vetch Field had een van de bekendste *banks* van Engeland. Bijna nergens was het gezang van de fans zo goed hoorbaar als bij ons. Het gaf een enorme sfeer. In 1968 speelde Swansea thuis tegen Arsenal voor 32.800 toeschouwers, terwijl het stadion een officiële capaciteit had van twintigduizend. Dat was eigenlijk gekkenwerk, maar zo ging het in die dagen. Na grote voetbalincidenten – de brand in Bradford, het Hillsborough-drama – zijn er ook in Swansea bouwkundige maatregelen genomen waardoor dat niet meer kon.’

‘De club heeft me gegrepen. Ik kan me geen leven voorstellen zonder Swansea. De mensen daar vinden het prachtig dat een Nederlander zo’n fanatieke fan is geworden. Ik ken er enorm veel mensen van mijn leeftijd. Je bouwt steeds meer relaties op. Swansea is een club van het volk. Iemand heeft eens opgeschreven wat het verschil is met onze grote rivaal Cardiff City. Prachtige tegenstellingen zijn het. Swansea is een schuldenloze club, met besef voor historie, met de fans als mede-eigenaar. Cardiff draait met verlies, heeft een buitenlandse eigenaar, die doet wat hij wil en zich niets van de fans aantrekt.’

‘Logistiek bekeken had ik geen slechtere club kunnen uitkiezen. Het is puur door toeval, doordat ik met mijn vader bij Fulham-Swansea terecht kwam en daarna het advies kreeg van die leraar om een pen vriend te zoeken, dat ik bij Swansea belandde. Helemaal in het westen van Wales. Het is met de auto tien uur rijden vanaf mijn huis. Dus er zijn clubs dichterbij te bedenken, maar zo is het nu eenmaal niet gelopen.’

Een gok van vijftigduizend pond

'DE OUDE EIGENAAR GELOOFDEN ZE OP ZIJN VRIENDELIJKE GEZICHT, TERWIJL HIJ - VOND IK - IN FEITE EEN KOP HAD OM OP TE STOMPEN'

'Op 24 januari 2002 zat ik thuis met Wendy naar een film te kijken. Dat kwam zelden voor, want ik houd helemaal niet van films. Wendy baalde er stevig van dat ik midden in de film de telefoon opnam, maar ik zag dat het om een Engels nummer ging. Het was David. Een potentiële geldschietter om de club uit een crisis te helpen was afgehaakt. Of ik de volgende dag met een cheque van vijftigduizend pond naar Swansea wilde komen... Het zou de redding van de club betekenen, want er diende een allesbepalende rechtszaak. Ik wist dat David al een tijdje met allerlei zaken bezig was. Het ging hartstikke slecht met Swansea, maar dat het zo uit de hand zou lopen dat hij mij er bij zou betrekken kon ik niet vermoeden.'

De Hagenees bedenkt zich thuis op de bank dat elke vorm van overleg met zijn vrouw op dat moment geen enkele zin heeft. 'Wendy twijfelt bij wijze van spreken al over de kleur van een koffiekopje. In deze kwestie was het later dan vijf voor twaalf. Er moest een besluit worden genomen. En dan nog: ook na wikken en wegen zou Wendy het geen goed idee hebben gevonden. Dus ik kon dit absoluut niet met haar bespreken.'

Van Zweden besluit daarom na de film de hond uit te laten en belt op de late avond op straat met zijn mobiele telefoon naar David Morgan, de penvriend met wie hij zij-aan-zij al zoveel wedstrijden van Swansea City heeft gezien. Hij geeft na kort overleg zijn ja-woord en belooft de volgende dag in Swansea te zullen arriveren. Hij gaat de andere morgen naar de bank, staat na een kwartier weer buiten met een cheque van vijftigduizend pond en vliegt even later naar Londen, waar iemand van de club hem opwacht en per auto naar Wales rijdt.

Daar aangekomen blijkt voor het paleis van justitie van Swansea een menigte van duizenden mensen te staan. Heel Swansea is al weken woest op de nieuwe eigenaar Tony Petty, die de club in een paar maanden tijd richting de afgrond laat afglijden. De Australische ondernemer zet spelers in de uitverkoop. 'Petty kocht de club voor een pond, zonder dat iemand de moeite had genomen hem na te trekken. Ze geloofden hem op zijn vriendelijke gezicht, terwijl hij – vond ik – in feite een kop had om op te stompen. Deze man dacht alleen aan de lusten en niet aan de lasten. De ene na de andere speler vertrok en er kwam niets voor terug. De mensen waren laaiend. Die Petty hoeft zich nooit meer in Wales, laat staan in Swansea, te vertonen. Ze maken hem ter plekke af.'

De bevolking van Swansea heeft in die dagen totaal geen geloof meer in de voetbalclub. Bij de thuiswedstrijden in de Third Division – het vierde niveau – zijn nog slechts 2.500 toeschouwers, onder wie om de zoveel weken John van Zweden. Zijn vriend David Morgan organiseert daarop met een aantal mensen, onder wie de prominente oud-speler Mel Nurse, een reddingsoperatie. Hij overlegt met de gemeente, die Swansea City A.F.C. wil steunen als er een breder draagvlak onder de club komt dan één enkele eigenaar van een ander continent.

Voor David Morgan telt vanaf die dagen nog maar één ding: de club, en niets anders. Mel

Nurse, alias Mister Swansea, is dan al bezig de supporters te mobiliseren. Petty wordt onder druk gezet om zijn aandeel van één pond te verkopen, maar hij eist enkele tienduizenden ponden als toegift. De gemeente wil pas werkelijk iets voor de club betekenen als er vanuit de particuliere hoek een bedrag van 250 duizend pond op tafel komt om minimaal het seizoen uit te kunnen spelen. Nurse legt een ton bij. De huidige vice-voorzitter Leigh Dineen hoest met een supportersgroep vijftigduizend pond op. David Morgan spoort in Londen een rijke Amerikaan op die graag wil investeren in een Engelse voetbalclub; deze Brian Katzen zit nog steeds in het bestuur. David Morgan en John van Zweden richten samen Swansea Jacks limited op, een Engelse bv waarvan de Nederlander op dat moment 95 procent van de aandelen voor zijn rekening neemt. Aan de zijlijn in die eerste fase van de reddingsoperatie zitten de huidige grootaandeelhouder Martin Morgan en de huidige voorzitter Huw Jenkins. Deze mannen, voor Van Zweden bekende gezichten van de beruchte North Bank, stapten later financieel in.

In de rechtszaal krijgt Van Zweden op een zeker moment de vraag naar voren te treden en zijn cheque te tonen. ‘Het was een enorm emotionele zitting, die zelfs geschorst werd omdat het allemaal uit de hand dreigde te lopen. Ik zat pal achter Petty, die eerst helemaal niet wist wie ik was. Hij zat steeds te wijzen naar David, die hij voor alles en nog wat uitmaakte. Die *fucking bastard*, die grafbak, zat daar hoorbaar voor iedereen om hem heen de hele tijd mijn kameraad David te beledigen. Het kostte me de grootste moeite me te beheersen. Maar ik zat daar in een behoorlijk deftige omgeving met allemaal van die rechters met pijpenkrullen.’

De Hagenees blijft in het bewuste weekend in Wales, omdat op maandag allerlei juridische zaken geregeld moeten worden, maar weet zich vanaf die week mede-eigenaar van het Swansea City dat hem al jaren zo lief is. Samen met David Morgan en de anderen heeft hij vanaf de North Bank vele wedstrijden gezien van de zwart-witten, die in de jaren tachtig nog op het hoogste niveau spelen en in de jaren negentig afdalen naar de onderste regionen van het betaalde voetbal in Groot-Brittannië. ‘Ik hield er ernstig rekening mee dat ik het geld kwijt zou raken. Maar er kwam met deze investering een droom uit. Het was een enorme kick. Ik wist dat ik definitief in de boeken van de club zou komen, een hele eer. Ik was mede-eigenaar van een profclub, vlak na het moment dat in Den Haag mijn scheidsrechterscarrière voorbij was en ik was ontslagen als trainer bij GSC ESDO. Qua timing was het geweldig.’

Daar denkt mevrouw Van Zweden overigens een tikkeltje anders over, blijkt de kersverse aandeelhouder bij thuiskomst op maandagavond. ‘Het nieuws was via de Engelse pers en daarna via haar vader tot haar doorgedrongen. Toen ik thuiskwam stond Wendy bij de deur en riep: “Wat heb je nou weer gedaan?!” Toch hebben we er in mijn herinnering niet heel lang over nagepraat. Ik vertelde haar dat ze er in het dagelijks leven niets van zou merken en dat er niet in plaats van biefstuk ineens een karbonade op tafel moest komen. Ze was een paar dagen minder blij met me. Wendy kent mij als vrij impulsief. Ze weet dat ik soms dingen in een opwelling doe en dat het dan meestal wel goedkomt. Ze heeft me later altijd tegenover iedereen verdedigd.’

Met de overname en het vertrek van Petty krijgt Swansea City een enorme opkikker. Het volk gaat weer achter de club staan en de eerste thuiswedstrijd is volledig uitverkocht. ‘Het

was bijna angstaanjagend. Ik zei tegen David: *What the fuck is this?* Er stonden enorme rijen voor de kassa, en we vroegen ons af hoe die mensen allemaal naar binnen konden komen. Bij de eerste uitwedstrijd na de overname, tegen Grimsby Town, gingen er drieduizend mensen mee waar er normaal gesproken nog geen zes aanwezig waren. Dat waren voor de gemeente belangrijke signalen. En voor ons was het ook prettig, want in de voorlopige begroting tot het eind van het seizoen waren veel lagere toeschouwersaantallen opgenomen dan er feitelijk kwamen. Zo ontstond een geweldige atmosfeer rondom de club. En wij waren echte helden in Swansea, je werd door de mensen continu op je schouder geslagen en kreeg overal wat te drinken aangeboden.’

John van Zweden en David Morgan komen overeen dat de Nederlander voorlopig op de achtergrond blijft. ‘Ik sprak aardig Engels, maar juridische termen kende ik niet. Ik voelde me te onzeker om in een bestuur te zitten. Dat kon David allemaal veel beter. Bovendien had ik er ook geen tijd voor om elke twee weken over te komen.’

Toch duurt het enige tijd voordat het bestuur formeel gestalte krijgt. De mannen die elkaar kennen van de staan-tribune aan de lange zijde nemen hun eerste beslissingen in de pub. Het bestuur krijgt in de loop der jaren steeds meer structuur en de rol van Van Zweden wordt zakelijk en bestuurlijk steeds prominenter. Hij is op dit moment voor 8,75 procent mede-eigenaar van wat nu een financieel zeer gezonde miljoenenclub is uit de Premier League.

Het sprookje

'PRINSES ANNE GING UITGEREKEND NAAST MIJ ZITTEN. PRACHTIG. WANNEER ZIT JE NOU MET EEN PRINSES TE LULLEN'

Het verhaal van de opmars van Swansea City in het Britse voetbal is als een sprookje. Alle redenen om een en ander vast te leggen. In Wales verschijnen prachtige boeken over de successen, de BBC komt in 2013 met de documentaire *The Fall and Rise* en met *From Jack to King* is een film in de maak waarvoor Swansea City de wereldwijde rechten heeft. Een schets van een bijzondere club.

Mel Nurse, die samen met David Morgan aan de basis stond van de wederopstanding van Swansea City, kan er zoveel jaar later om glimlachen. De ex-international is eigenaar van een hotel aan zee, waar je voor vijftien pond de nacht kunt doorbrengen. John van Zweden slaapt er in zijn jeugd jaren regelmatig en wordt hartelijk welkom geheten door de levende legende van Swansea als hij tijdens een wandeling door de stad een kop koffie komt drinken. Nurse haalt herinneringen op aan de tijd dat hij zelf honderdduizend pond in de club stak om in elk geval het seizoen te kunnen uitspelen. Hij zal nooit vergeten, zegt hij, dat John van Zweden in die fase met zijn portemonnee klaar staat. *'John put his money where his mouth is'*, zegt Nurse. 'En dat kan niet iedereen zeggen. John is een goede jongen. Hij houdt van de club en is oprecht. Swansea is gered door mensen met clubliefde, die niet alleen met zichzelf bezig zijn.'

Nurse maakt sinds de promotie naar de Premier League geen deel meer uit van de groep aandeelhouders en leden van het bestuur. Hij verkoopt zijn aandelen om zo een aantal dure operaties voor zijn vrouw te bekostigen. 'Voetbal kwam bij mij altijd op de eerste plaats, nu is mijn vrouw het belangrijkste. Een groot deel van mijn leven ligt achter me. Als ik hier elke dag zo'n dertig gasten ontvang, vind ik het prima. Ik heb genoeg geld om in mijn onderhoud te voorzien.'

Ook de andere initiatiefnemer David Morgan zit niet meer aan de bestuurstafel. Als Swansea City opstroomt richting de Premier League wisselt hij van positie met zijn Hollandse kameraad, die aanvankelijk als zogeheten *associate director* aan het bestuur kleefde. De enorme bestuurlijke inspanningen van Morgan trekken een zware wissel. Hij ondervindt zakelijke tegenslag en spreekt zelf van een burn out die hem treft. Een van de belangrijkste redders van de club, een aardige en vergeleken met John van Zweden tikje conservatieve verschijning, voelt zich niet door iedereen gewaardeerd. Formeel is David Morgan nu nog eigenaar van één aandeel, dat hij in 2002 koopt van Tony Petty. 'Petty smeedt dat pond woedend op de grond', zegt de voormalige verzekeringsagent, 'hij voelde zich vernederd. Of hij wilde of niet, het was duidelijk dat hij moest verkopen.'

Na het vertrek van Petty en een enkele trainerswissel begint opnieuw een opzienbarende revival van Swansea City, alias *The Swans*, alias *The Jacks*. De club leeft onmiddellijk op, al kan degradatie naar de Football Conference, de hoogste klasse van de amateurs, pas in de laatste competitiewedstrijd op 3 mei 2002 worden afgewend. Brian Flynn is dan de nieuwe manager en het naburige Exeter City degradeert. Na Flynn komt Kenny Jackett, onder wiens

leiding Swansea met een beetje geluk promoveert in het laatste seizoen op het oude veld.

De gemeente Swansea heeft inmiddels zoveel geloof in de nieuwe structuur, dat ze initiatieven ontplooit voor de bouw van een nieuw stadion. Vetch Field, gelegen in een karakteristieke Britse woonbuurt, past niet meer bij de eisen van de moderne tijd en enkele kilometers verderop verrijst het Liberty Stadium, vernoemd naar sponsor Liberty Properties. Het is een besluit dat veel emoties losmaakt, niet in de laatste plaats bij John van Zweden. Hij krijgt immer een weëig gevoel in zijn buik als hij zich in de omgeving van het voormalige stadion begeeft. 'Hier', zegt de Haagse Welshman, 'heb ik zoveel herinneringen liggen. Natuurlijk hebben we nu een schitterend stadion. Maar vroeger was het ook prachtig.'

'De grote angst bij de overgang was dat het imponerende geluid van de North Bank verloren zou gaan. Door de bijzondere bouw van de tribune was het gezang van de supporters zo goed hoorbaar, dat dit veel indruk maakte op de tegenstander. Het was echt een bloedherrie. De North Bank heeft al jaren een geweldige reputatie, het is een van de meest fanatieke Britse *banks*. Als je het hebt over de twaalfde man, dan is dit de twaalfde man. Het geluid in het Liberty Stadium is niet meer zo heftig als toen, maar het is er nog wel.'

Lopend door de wijk rond Vetch Field wijst Van Zweden op nooit gesloopte toegangspoortjes, op het enige nog bestaande dartcafé, op het celraam van de gevangenis waar de delinquenten jarenlang tegen elkaar opboksen om op wedstrijddagen goed zicht te hebben, op de muur waarop David Morgan met witte letters ten tijde van de sloop de naam van de club kalkt. Die letters zijn nooit verwijderd, zoals ook de middencirkel bewaard is gebleven. Deze is gemarkeerd met stenen en ligt nu in een moestuin annex park waar kinderen spelen en volwassenen hun hond uitlaten. Er is weinig fantasie voor nodig om hier de sfeer van vroeger op te roepen. Arbeiderswoningen zijn bepalend voor dit stukje Swansea, waar gedurende 93 jaar het sociale leven van de stad centraal staat.

De maatschappelijke betekenis van de voetbalclub voor de stad is echter met de verhuizing niet van de aardbodem verdwenen. Ook nu Swansea City inmiddels op het hoogste niveau speelt, zijn nog steeds dezelfde mensen betrokken. Suzan wast jarenlang vrijwillig de shirts van de spelers en is inmiddels een betaalde kracht die leidinggeeft aan facilitaire zaken. Gwynn houdt zich sinds jaar en dag bezig met programmaboekjes en is nu actief in de fanshop. 'Swansea', zegt John van Zweden, 'is de familieclub van vroeger gebleven. Het is allemaal professioneler, maar nog steeds werken binnen de organisatie veel mensen die voorheen vrijwilliger waren. De club is de stad en andersom. De spelers komen en gaan hier op wedstrijddagen via de hoofdingang, vanwege het contact met de fans. Ze gaan in ziekenhuizen op bezoek bij supporters. Dat doen ze niet omdat het van de club moet, omdat er een schema is gemaakt, maar gewoon omdat ze vinden dat het hoort. En als het nodig is, dan slaan ze daarvoor een training over. Iedere manager, ook Michael Laudrup, weet dat de club zo in elkaar steekt.'

Swansea heeft een gelukkige hand met het aantrekken van managers, met name de laatste jaren. Na Jackett komt Roberto Martínez. Hij zorgt in zijn tweede jaar voor het recordaantal punten van 92. Martínez, qua winstpercentage de succesvolste van de 37 managers in de geschiedenis van de club, wordt weggekocht door Wigan Athletic. En opgevolgd door Paolo

Sousa, die op zijn beurt naar Leicester City verkast. De nieuwe manager Brendan Rodgers promoveert met Swansea City naar de Premier League waarin hij met zijn ploeg in het eerste jaar als elfde eindigt. Rodgers staat daardoor eveneens in de schijnwerpers en vertrekt naar Liverpool. Het is dan de derde keer dat Swansea met een forse vergoeding als bonus afscheid neemt van een manager. Reden om bij het contracteren van Michael Laudrup bij voorbaat een vertrek-bonus van miljoenen ponden contractueel vast te leggen. Een succesvolle zet, want de Deen staat met het winnen van de League Cup en de negende plaats in de eindstand van de Premier League in 2013 volop in de belangstelling, maar geïnteresseerde clubs hikken deze keer tegen de afkoopsom aan.

‘De managers mogen zichzelf op de borst slaan’, vindt Van Zweden. ‘Maar zou het succes ook niet een beetje te maken hebben met het beleid en de visie van het bestuur? Of is het toeval dat we elk jaar hier een goed functionerende manager aan het roer hebben? Ik zou liever willen zeggen: zij dragen hun steentje bij. We voeren als bestuur al jaren een gezond beleid. In ons eerste seizoen was de begroting 25 miljoen pond en maakten we 15 miljoen winst. In het tweede jaar in de Premier League gingen we naar 30 miljoen, we creëren een appeltje voor de dorst. Als het de UEFA ernst is met het beleid van Financial Fair Play, dan weet ik al welke club straks de Champions League gaat winnen: Swansea City.’

‘Wij doen geen onverantwoorde aankopen, je kunt er zo door in de problemen komen. Pablo Hernández was met 5,5 miljoen pond de duurste speler voordat we Wilfried Bony kochten voor 12 miljoen pond. Bony is geen koopje, maar het is verantwoord. Je weet dat hij het dubbele waard is als hij er een stuk of vijftien inschopt. En dat kan zomaar gebeuren. Er was geld beschikbaar voor de aankoop van een echte spits, voor Joe Allen vingen we een jaar eerder van Liverpool 15 miljoen pond.’

‘Ik had er een tijdje geleden een discussie over met technisch directeur Martin van Geel van Feyenoord. Hij wilde niet geloven en begrijpen dat onze begroting zo bescheiden was. Die is namelijk lager dan de inkomsten uit televisierechten, maar waar staat geschreven dat je alles uit moet geven? We betalen geen mega-salarissen, er zijn veel voetballers die heel graag in de Premier League spelen. De spelers verdienen allemaal ongeveer evenveel, dus je krijgt geen scheve gezichten. Het extra geld voor de scorende spits en de keeper die zijn doel schoon houdt, komt allemaal in één pot. Zo creëer je teamspirit. Als bestuur dringen wij aan op een bepaald soort voetbal, we zijn daarom voor veel voetbalfans in Engeland hun tweede club, zo bleek vorig jaar uit een poll. We staan bekend om het combinatie-voetbal, we tikken de ballen makkelijk rond. Alleen Paulo Sousa koos voor verdedigend spel. Toen hij vertrok vonden we dat dus helemaal niet erg. We hebben natuurlijk wel een afkoopsom bedongen, haha.’

Commercieel blijft de club groeien, zodanig dat Swansea City het contract met shirtsponsor 32Red afkoopt en GWSX zich in het seizoen 2013/14 voor meer geld op de shirts mag tonen. De supporters profiteren, want Swansea hanteert voor de toeschouwers een opmerkelijk gunstig prijsbeleid. Alle stoelen voor competitiewedstrijden kosten slechts 35 pond. Voor bekerwedstrijden geldt zelfs een lager tarief. De ruimhartige houding ten aanzien van gehandicapten en kinderen levert diverse eervolle vermeldingen op. En hoewel het verlangen naar het oude Vetch Field niet bij iedereen weg is, heeft de stad het nieuwe stadion gevonden. Alle wedstrijden zijn tegenwoordig uitverkocht. De huidige capaciteit is daarmee

onvoldoende, zodat besloten is het aantal stoelen in twee jaar tijd uit te breiden van twintigduizend naar 32 duizend. De club bereikt in de loop der jaren een volwassen status, of zoals John van Zweden en velen in Swansea zeggen: *'Once there was an ugly duckling, but now we are a beautiful swan.'*

Van Zweden herinnert zich de opening van het 27 miljoen kostende stadion als de dag van gisteren. Een jaar na de ingebruikname is prinses Anne eregast in het Liberty Stadium. 'Net als iedereen werd ik vooraf gecheckt. In Den Haag kreeg ik bezoek van mensen van Scotland Yard, al stelde het allemaal niet veel voor. Vóór het bezoek van de prinses hebben we een paar keer geoefend, hoe je moest knikken en buigen bijvoorbeeld. Volgens David deed ik dat helemaal verkeerd en leek het alsof ik een kopstoot wilde uitdelen. Je kreeg een aantal instructies, één ervan was dat je niet zelf mocht beginnen met praten tegen de prinses. Ze zou vanzelf in elk gezelschap wel iemand uitkiezen. Toen ze voor ons als voetbalbestuur stond, hoopte ik dat ze zo snel mogelijk tegen iemand zou gaan praten, maar dat gebeurde niet. Tot ze bij mij kwam. Ze had gehoord dat ik een Dutchman was. Ze vroeg hoelang ik al in Wales woonde, maar ik begreep haar in mijn zenuwen helemaal verkeerd en dacht dat ze bedoelde hoelang ik al in Swansea kwam. Terwijl ik het verkeerde antwoord gaf – want ik had gewoon moeten zeggen dat ik altijd overvloog – ging David zich ermee bemoeien. Dus hij kreeg een blik van de prinses waarmee ze duidelijk maakte dat hij zijn mond moest houden. Daar hebben we achteraf enorm om gelachen, ik trouwens meer dan David. Na deze voorstelronde bleef de prinses langer dan verwacht in het stadion. Tijdens de lunch ontstond er paniek onder het personeel, onze tafel moest verbouwd en er werd een extra bord neergezet. Ging de prinses uitgerkend naast mij zitten. Prachtig om mee te maken natuurlijk. Wanneer zit je nou met een prinses te lullen.'

Swansea is als derde stad van Wales enorm trots dat de club als eerste de Premier League heeft bereikt. Cardiff City speelt vanaf het seizoen 2013/14 eveneens op het hoogste niveau. De aartsrivaal heeft tegenwoordig de steenrijke Maleisiër Vincent Tan als eigenaar. Die vervangt kort na zijn aantreden de clubkleuren (blauw wordt rood) en past ook nog het logo aan, omdat het teken met de draak in zijn filosofie beter aansluit bij de Aziatische markt. Uitgerkend deze draak, het symbool van Wales, siert sinds jaar en dag in getatoeëerde vorm de rug van Van Zweden. 'Het is een schande dat deze vent dit gedaan heeft. Mensen die mij niet kennen, en die even niet letten op de tekst *Swansea, the pride of Wales*, zouden kunnen denken dat ik voor Cardiff ben.'

De derby's tussen Swansea City en Cardiff City staan sinds jaar en dag te boek als de vijandigste op Britse bodem, de duels tussen Ajax en Feyenoord zijn daarbij vergeleken niemendalletjes. 'Vroeger waren het complete veldslagen. Maar ook nu zal de politie moeten opletten. Bij normale wedstrijden zie je een paar agenten rondlopen, tegen Cardiff is dit anders. Ze hebben hier een regeling die *bubble trip* heet: de fans worden in hun eigen stad in bussen gestopt, naar het stadion van de uitclub gereden, daar neergezet in hun vak en ze vertrekken weer als eerste. De derby tussen Swansea en Cardiff komt zeker voor deze regeling in aanmerking.'

‘Ik ben in de loop der jaren Cardiff ook geen leuke club gaan vinden, maar ik heb niet de haat in me die veel inwoners van Swansea wel in zich hebben. Het is echt ongelooflijk. Het zit enorm diep. Zelfs bij oude mensen zie je de agressie in de ogen. Het laat zich met niets vergelijken. De mensen hier vinden het jammer dat er weer derby’s komen, liever zien ze Cardiff in de laagste divisie spelen. Velen zijn er al maanden mee bezig. Twee keer winnen van Cardiff betekent hier voor de mensen meer dan handhaving in de Premier League.’

De krakers staan voor het seizoen 2013/14 voor 2 november (in Cardiff) en 8 februari op het programma.

De North Bank Boys als clubleiding

'IK SCHREEUWDE: HÉ MØLBY, GA EENS ZITTEN, DIKKE PAD'

'Ik was net aandeelhouder toen Jan Mølby hier als trainer met Kidderminster Harriers een wedstrijd speelde. Na zijn periode bij Ajax voetbalde Mølby een tijd bij Swansea en werd hij op een zeker moment trainer/speler. Er is nog een boek over hem gemaakt: *Jan the Man*. Diezelfde Mølby stond zich een paar jaar later bij ons enorm op te winden over een beslissing van de scheidsrechter, hij stormde het veld op en raakte bijna slaags met onze tweede trainer. Het publiek joelde en schreeuwde: "*Jan, you bastard, sit on your fucking ass, you fatboy*". Uit de vrije trap die wij kregen scoorden we ook nog eens, dus toen stak Mølby achter zijn rug een middelvinger omhoog richting de tribune. Daar zat ik, pal achter de dugout. En net, toen het toevallig stil was, schreeuwde ik in het Nederlands: *Hé Mølby, ga eens zitten, dikke pad*. Hij draaide zich om, stond helemaal perplex en ging braaf zitten. Op de tribune lachten ze zich rot: "*John said something to him in dutch*". Het was niets anders dan wat anderen al geroepen hadden, maar iedereen sprak er na afloop over.'

'In de Premier League is het gebruikelijk dat het bestuur de wedstrijden met enige terughoudendheid volgt. Dat gaat bij ons weleens mis. We staan als bestuur regelmatig op de banken na een doelpunt. Niks geen keurig beleefd handjesklappen en strak voor je uitkijken. Dat doet onze voorzitter eigenlijk als enige, maar hij kan weer ongenadig schelden op de scheidsrechter of een van de spelers. We hebben daardoor een beetje een naam opgebouwd bij de besturen van de tegenpartij. Bij Queens Park Rangers ging dat een keer helemaal mis. Eén van ons had tijdens de wedstrijd nogal wat commentaar op een beslissing van de scheidsrechter. Zodanig dat we na afloop niet meer welkom waren in de bestuurskamer. De voorzitter van QPR stuurde ons zo weg.'

'Eén keer, in 2009 toen we nog in het Championship voetbalden, liep het volledig uit de hand. We speelden thuis voor de FA Cup tegen Fulham, kwamen met 1-0 voor, maar vlak voor tijd werd het 1-1. Iedereen was doodziek, maar ik vond het eigenlijk wel een mooie uitslag. Het bood perspectief op een revanchewedstrijd bij een club uit de Premier League en dat betekende een leuk uitje naar Londen. Na een paar dagen waren de meesten er inmiddels ook enthousiast over en we reisden met het complete bestuur, de dames en nog wat familie af. Naast het ereterras zat een vent van een jaar of 55 de hele tijd de vader van onze voorzitter, een verschrikkelijk aardige en lieve man, uit te dagen en ons in feite allemaal uit te maken voor *sheepshaggers*. We kwamen met 1-0 voor, ze scoorden 1-1 en vlak voor tijd werd het 2-1 voor Fulham. Waarop die vent helemaal uit zijn bol ging richting de vader van de voorzitter. Toen was de broer van onze vice-voorzitter het helemaal zat: hij trok zijn jasje uit en gaf die vent een paar knoerten. Nou, toen waren de poppen aan het dansen. Steeds meer mensen begonnen zich ermee te bemoeien en na een tijdje hadden we allemaal onze jasjes uit. Het betekende dat we na afloop werden geweerd uit de bestuurskamer.'

'Het toeval wilde dat ik vlak voor die wedstrijd de hand schudde van Koos Roeg, de supporterscoördinator van ADO Den Haag. Koos was daar toevallig namens ADO en zat vlak

naast het ereterras. Dus hij keek zijn ogen uit toen hij ineens zag hoe het daar volledig uit de hand liep. Steeds als ik Koos tegenkom bij ADO begint hij er weer over. Die gebeurtenis zie ik trouwens als een incident, want verder verloopt het contact met de tegenpartij altijd goed.'

Het bestuur van Swansea City bestaat uit negen mannen. Vijf van hen zijn aandeelhouder, één bestuurder vertegenwoordigt de Swansea City Supporters' Trust die goed is voor twintig procent van de aandelen en drie anderen zijn vanwege hun expertise toegevoegd. Ze worden allen *directors* genoemd. De afspraak is dat twee bestuurders samen nooit meer dan vijftig procent van de aandelen mogen bezitten. 'De meeste bestuursleden stonden jarenlang op de North Bank. Dat geldt onder anderen voor onze voorzitter Huw Jenkins en onze vicevoorzitter Leigh Dineen. Je had dertig jaar geleden allemaal groepjes op de North Bank en ik zat in de vriendengroep van mijn penvriend David Morgan. Ik kende de anderen dus vooral van gezicht en leerde ze tien jaar geleden in het bestuur pas beter kennen. Inmiddels zijn we uitgegroeid tot een tamelijk hechte vriendengroep, die buiten het voetbal goed met elkaar omgaat en na de wedstrijd altijd de uitgaansstraat Wind Street induikt.'

'De eerste jaren was er helemaal geen voorzitter, er was geen enkele structuur. Na ruim drie jaar werd Huw Jenkins aangewezen. Een penningmeester hebben we nog steeds niet, wel zijn er financiële specialisten in het bestuur. Huw Jenkins combineerde het voorzitterschap aanvankelijk met het runnen van zijn bedrijf. Met ingang van 2010, sinds we het ons kunnen permitteren, krijgt hij een salaris. Hij werkt fulltime voor de club, Leigh Dineen is als parttimer aan Swansea verbonden en krijgt ook een salaris. De overige bestuursleden ontvangen een maandelijks vergoeding van veertienhonderd pond. Dat is serieus geld waar veel mensen een maand voor moeten werken. Ik kan er mijn uitjes naar de wedstrijden van betalen. En mijn seizoenkaart, want die betalen we bij Swansea zelf.'

'Een groot deel van ons succes hebben we te danken aan onze voorzitter. Hij heeft in de afgelopen jaren vaak de juiste beslissingen genomen, onder meer met onze managers. Afgelopen seizoen kwam hij ineens met Michael Laudrup aan. Niemand was op die naam gekomen, maar hij wel. En je ziet: het heeft ons succes gebracht. Zo gaat het met spelers ook: Huw kent de markt, legt namen neer bij het bestuur en gaat vervolgens over tot actie. Vaak word ik over transfers pas achteraf geïnformeerd. Dat vind ik meer dan logisch. Je moet in deze wereld soms heel snel handelen en dan kun je niet elke keer het bestuur compleet bij elkaar roepen. Daar zit ik helemaal niet mee. Een ander zal zich wellicht gepasseerd voelen, het maakt mij geen bal uit. Iedereen heeft bij ons zijn verantwoordelijkheden. Ik regel bijvoorbeeld de voorbereiding op het nieuwe seizoen als we in Nederland oefenwedstrijden spelen, daar hoeven anderen zich weer niet mee te bemoeien.'

'Eens in de drie, vier weken hebben we bestuursvergadering. Sinds we in het nieuwe stadion zitten, gaat het allemaal anders. We beginnen vrijdagmiddag om vijf uur, speciaal voor mij, omdat ik moet overkomen. Als ik een enkele keer niet in de gelegenheid ben, vergader ik met de telefoon of de webcam mee. Het gaat tegenwoordig allemaal heel professioneel, met agenda's, stukken en notulen. Dat kan niet anders, we zitten nu in de Premier League. Bij sommige onderwerpen kan ik het soms moeilijk volgen. Mijn Engels is goed, ik ken het dialect van Wales, maar juridisch Engels is ingewikkeld. Als het om bestemmingsplannen en accommodatiezaken gaat, heb ik daar moeite mee. Dan gaan delen van wat ze bespreken langs

me heen, zeker in het geval van een telefonische vergadering.’

‘In de zomer en in de maand januari word ik helemaal gek gebeld door zaakwaarnemers. Soms kan ik in die fase beter de telefoon laten gaan. Het zijn vaak walgelijke types die de meest louche spelers onder de aandacht willen brengen. Ik leg altijd uit dat ik daar niet over ga. Zo is het ook, maar ze geloven me niet, omdat er zoveel Nederlanders bij Swansea voetballen. In het verleden heb ik wel een rolletje gespeeld. Met Dorus de Vries, Ferrie Bodde en Cedric van der Gun speelden er drie Haagse jongens bij Swansea, dan is de link snel gelegd. Ik heb de club destijds inderdaad gewezen op De Vries en Bodde, Van der Gun kwam uit een hele andere hoek aanwaaien.’

‘Met spelershandel wil ik helemaal niets te maken hebben. Je moet als bestuurder zelfs de schijn van belangenverstrengeling vermijden. Ik heb een tijdje over het aantrekken van Jens Toornsta zitten zeuren, puur omdat ik hem veruit de beste speler van ADO vond en met zijn loopvermogen typisch een speler die wat kan toevoegen aan het voetbal in de Premier League. Ik ben er op een gegeven moment over opgehouden. Zo is het voor mij makkelijk om het maken van reclameborden of promotieartikelen te claimen bij Swansea. Maar ik wil geen zakelijke dwarsverbanden met mijn club. Ik heb geen honger, dus ik heb er nooit serieus over na hoeven te denken.’

‘Onze hoofdscout, David Leadbeater, is goed op de hoogte van wat er in Europa rondloopt. Als hij aan een Nederlander denkt, informeert hij natuurlijk wel bij mij. Het zou gek zijn als dat niet het geval was. Ik geef dan alleen aan hoe ik erover denk. Over Jerson Cabral, die toen bij Feyenoord speelde, gaf ik vorig seizoen een negatief advies. Omdat hij helemaal niet zo goed kan voetballen, absoluut geen versterking is voor Swansea en ook nog eens een hoop shit om zich heen heeft hangen, waar een nette club als de onze helemaal niet op zit te wachten. De technische leiding wilde hem toch aantrekken. Uiteindelijk is het niets geworden, maar dat lag meer aan de manier van onderhandelen van Cabral.’

‘Bij ons is de manager in eerste instantie bepalend qua aankopen en Michael Laudrup nam vorig seizoen een aantal spelers uit Spanje mee. Hij haalde Miguel Michu, Chico Flores, Jonathan De Guzman en Pablo Hernández. Je kunt moeilijk zeggen dat hij dit verkeerd heeft gezien. Als zijn voorganger Brendan Rodgers nog bij ons had gezeten, weet ik zeker dat Jens Toornstra naar Swansea was overgekomen, hij was enorm enthousiast over hem. Maar Laudrup dacht alleen: *Toornstra who, ADO who?* En hij heeft een goede zaak gedaan met De Guzman als een van de middenvelders.’

‘We hebben allemaal aparte karakters in het bestuur. Ik kijk er niet gek van op als een andere club onze voorzitter probeert weg te kopen. Zoals ze dat met onze spelers hebben gedaan, met onze managers en wie weet straks ook met Huw Jenkins. Maar onze voorzitter is niet te koop, want hij is een echte supporter. Ik vind hem een gigant, hij kan in het belang van de club echt een klootzak zijn. Dorus de Vries kan erover meepraten, hij wilde net nog wat meer uit zijn nieuwe contract slepen en op een zeker moment was Jenkins het zat en staakte hij de onderhandelingen. Toen kreeg Dorus de deksel op zijn neus. Hij had met zijn 29 jaar een lucratief driejarig contract kunnen tekenen, was hier een levende legende, maar werd derde keeper bij Wolverhampton Wanderers en speelt nu in het Championship bij Nottingham Forest.’

‘Toen we stopten met Dorus kreeg ik van de hoofdsout vier namen door van Nederlandse keepers: Jasper Cillessen, Michel Vorm, Jelle ten Rouwelaar en Andreas Isaksson. Ik gaf de naam van Cillessen als favoriet door, maar omdat Ajax achter hem aanzat was hij veel te duur. Mijn nummer twee, Michel Vorm, is het vervolgens geworden. Dat contract heeft Huw Jenkins afgemaakt met eigenaar Frans van Seumeren van FC Utrecht. We betaalden anderhalf miljoen euro, goed voor de *Bargain of the Year*. Het koopje van het seizoen wordt in Engeland jaarlijks door de managers van de Premier League clubs bepaald. We hebben deze prijs voor de tweede keer achter elkaar gewonnen, want vorig seizoen werd onze topscorer Michu aangewezen.’

‘Leigh Dineen, onze vice-voorzitter, gaat over de commerciële zaken. Hij kwam tien jaar geleden als vertegenwoordiger van de Supporters’ Trust in het bestuur en kocht zich later met 50.000 pond in als aandeelhouder op het moment dat de club geld nodig had. Hij is ook een jongen van de North Bank, een echte *Swansea Jack*. Leigh werkt intensief samen met twee medewerkers van kantoor. Dat zijn twee mensen die al sinds jaar en dag bij de club rondlopen, ze waren ooit vrijwilliger en maken nu als professionals onderdeel uit van onze familieclub. Als er onderhandeld moet worden met bij voorbeeld Adidas dan gaan ze met z’n drieën op pad. Gezamenlijk komen ze tot een besluit en Leigh heeft mandaat van het bestuur. Zo werken wij bij Swansea al jaren. Iedereen heeft een eigen verantwoordelijkheid. We hebben hier geen nepdirecteuren, zoals je die weleens elders in de voetballerij ziet en die altijd weer terug moeten naar hun raad van bestuur of hoe het ook mag heten.’

‘Zo werk ik in het dagelijks leven ook. Ooit heb ik dat van mijn vader geleerd. Toen ik als jonge jongen net in de winkel stond, bestelde ik een in mijn ogen mooie partij behang. Mijn vader schrok zich wild en zei: “Pik, daar kan je de komende twintig jaar mee vooruit”. Het was voor hem eenvoudig geweest om de order terug te draaien, maar hij liet de partij gewoon bezorgen, sprak me erop aan en motiveerde me om dit behang zo snel mogelijk te verkopen. Laatst had ik dat zelf met een bestelling op de zaak. Mijn personeel koos geloof ik paars behang met gele bloemen, zo commercieel als de onderkant van mijn schoenen. Maar ik heb niet ingegrepen, dan zet je je eigen mensen voor aap. En op deze manier leren ze er juist van.’

‘Bij Swansea werken we met korte lijnen. De commercie doen we bijvoorbeeld met drie mensen. Als ik dan kijk naar ADO Den Haag, daar kan ik wel negen namen van commerciële mensen noemen. Leigh werkt super efficiënt. Hij gaat over de boarding, over de merchandising, de sponsoring. Onze hospitality loopt als een trein, ik heb ADO al een paar keer gevraagd dat eens te komen bekijken, want gegarandeerd dat je ons systeem over drie jaar bij alle Eredivisieclubs ziet als het eenmaal is geïntroduceerd. Het loopt als een trein, met zalen en keurig gedekte tafels met betaalbare diners. Bij de ene ingang staat Joe, bij de andere Andrea met haar dames voor de ontvangst en de programmaboekjes. Je voelt je een koning als je bij ons binnen komt.’

‘Martin Morgan – geen familie van mijn penvriend David – is misschien wel de belangrijkste persoon in ons bestuur. Hij heeft met 22,5 procent de meeste aandelen. Hij is vaak in het gezelschap van onze voorzitter, alle belangrijke gesprekken voeren ze samen. Zakelijk is hij een meesterbrein. Hij was jarenlang sponsor van de club, met een van zijn vele

bedrijven. Daarnaast is hij eigenaar van een aantal hotels. Hij behoort tot de rijksten van Wales. Hij is eigenaar van *swansea.com*, een website waarmee hij de stad promoot. Hij is echt een supporter van onze club, in feite nog een kind, een babyfacejongen met grijze haren, die zo fanatiek is als de pest. Als we hier iets verbouwen staat hij gewoon met een kwast in zijn handen. In Swansea heeft hij het Morgan's Hotel. Daar verblijf ik als ik alleen met Wendy ben, dan slapen we iets luxer. Martin bood me in het begin gratis onderdak, maar dat wilde ik niet meer. Hij geeft me nu een leuke korting, gratis iets krijgen stuit me tegen de borst. Ik geef mijn behang ook niet zo mee aan bekenden. Ze kunnen in een enkel geval korting krijgen, maar ik wil er geen verlies op maken.'

'Huw Cooze is binnen het bestuur de afgevaardigde namens de supporters, een echte North Bank Boy. De Supporters' Trust heeft twintig procent van de aandelen en mag daarom een directeur leveren. Dat is al enkele jaren Huw Cooze, een man die supertrots is op zijn club. Hij kijkt er echt als een supporter naar en wil één ding: een zo sterk mogelijk elftal op het veld. In de financiën is hij minder geïnteresseerd. Een prachtkerel met allemaal getatoeëerde zwaantjes op zijn armen. Die laat hij in elke bestuurskamer vol trots zien. Ik heb met hem veel gemeen. Een schitterende vent, hij heeft me Guinness leren drinken.'

'Gwilym Joseph zit met tussenpozen al vijftig jaar in het bestuur. Hij is met zijn 86 jaar veruit de oudste, en voert sinds jaar en dag de onderhandelingen met de gemeente. Gwilym is dus al op leeftijd, maar hij doet een goede job. Hij heeft het volledige vertrouwen van het bestuur en van de gemeente. In Engeland bestaat trouwens veel meer respect voor oudere mensen, voor oud-spelers, voor mensen die iets hebben gepresteerd. Verder gaat hij over de bestuurskamer, dat is zijn terrein. Tijdens de bestuursvergadering houdt hij ons bij de les als we even afdwalen: "*Gentlemen, may i have your attention please*", klinkt het dan.'

'Brian Katzen is tegelijk met mij in het bestuur gekomen. Hij is een zeer bijzonder persoon. Brian heeft geen huis en geen rijbewijs. Hij leeft in hotels en reist per vliegtuig en per taxi. Hij is geboren in Zuid-Afrika, zijn ouders wonen nu in Nieuw-Zeeland, zijn bedrijf is gevestigd in de Verenigde Staten, zijn ex-vrouw woont met zijn dochter in Rusland en hij heeft een nieuwe vriendin in Argentinië. Je kunt stellen dat ik een apart leven heb, dat van hem is helemaal totale chaos. Hij komt vanuit Londen, waar hij kantoor houdt in zijn permanente suite in het Intercontinental, meestal met de trein onze kant op. Als je met hem na de wedstrijd een borrel gaat halen, weet je zeker dat je dronken thuis komt. Meestal drinken we bij Morgans een borrel. Daarna eten we gezamenlijk en gaan we naar de Wind Street.'

'Brian kan enorm doorhalen met drinken. Een keer bleven we met z'n vieren over en viel Brian in slaap. Hebben we hem in die zaak achtergelaten. Lag daar dus een directeur van Swansea z'n roes uit te slapen midden in een restaurant in Wind Street. Echt een topgast, deze Brian. Hij wist tien jaar geleden helemaal niets van Swansea en hoort er nu helemaal bij. Al betrapte ik 'm laatst bij de finale van de League Cup erop dat hij meer zat te sms'en dan te kijken naar de wedstrijd. Hij is een echte zakenman. Hij koopt over heel de wereld bedrijven op waar het slecht mee gaat, voert verbeteringen door en verkoopt ze dan weer. Hij denkt heel anders dan ik. Als ik een huisje heb behangen, krijg ik tweehonderd euro. Hij denkt in bedragen van tweehonderd miljoen. Dat is niet de manier waarop ik zaken doe. Ik heb een gedegen onderneming waaruit ik mijn gezin te eten kan geven, maar ik heb geen doelstelling

om miljoenen op de bank te krijgen.’

‘Steve Penny is onze juridische man. Ook geen aandeelhouder, maar een adviserend director. Hij is jurist, een keurig nette vent die helemaal enthousiast is over Swansea. En Don Keefe is mijn tweede vader, ik noem hem *daddy* als ik in Wales ben. Hij is de zeventig gepasseerd en is met tussenpozen al heel lang bestuurslid. Hij is accountant en heeft geen aandelen in de club, maar zit puur voor advisering in ons bestuur en krijgt de maandelijkse vergoeding die we allemaal ontvangen. Bij sommige uitwedstrijden die ik oversla, regelt hij de programmaboekjes voor me. Hij is er altijd, uit en thuis, met zijn vrouw. Het zijn verschrikkelijk aardige, lieve mensen, die al jaren, jaren en jaren in Swansea rondlopen.’

‘Als aandeelhouders zitten we in feite op een kapitaal. Je kunt ook stellen dat het een grote luchtbel is. Het stadion is van de gemeente. We hebben alleen een naam, een licentie om te spelen in de Premier League. En wat is de club waard? Geen idee. In het bestuur is dit geen terugkerend item. We hebben het er eigenlijk nooit over. Je kunt zeggen dat de club zestig, honderd of tweehonderd miljoen pond waard is. Dan moet er wel iemand langskomen die een bedrag wil betalen. We zitten er volgens mij allemaal ongeveer hetzelfde in. Iedereen geniet van het succes, niemand zit erop te wachten om te verkopen. Sinds we in de Premier League spelen, krijgen we als aandeelhouders jaarlijks dividend uitgekeerd ter hoogte van het bedrag wat we er ooit in hebben gestopt. In mijn geval is dat jaarlijks een bedrag van 50.000 pond. Dat is toch prachtig? Wat moet ik nog meer? Ik heb hier mijn hobby aan, wat zeg ik: het is mijn leven. Wat moet ik verder met dat geld? Gelukkig denkt Wendy er net zo over. Niemand in Swansea wil nog terug naar de periode van Tony Petty, naar een eigenaar die alles in zijn eentje bepaalt. Vraag de inwoners van de stad of ze liever een rijke sjeik willen die in staat is om spelers als Wesley Sneijder of Robin van Persie te kopen om een rol te spelen in de Champions League, of doorgaan met de huidige mensen en zo nog lekker jaren meedraaien in de Premier League. Dan kiezen ze gegarandeerd voor dit bestuur.’

RAYMOND VAN BARNEVELD DE NUMMER 1 IN DARTS

Als trotse sponsor van de
nog jeugdige Barney.

PROUDLY SPONSORED BY:
JOHN VAN ZWEDEN

De resten van Vetch Field.

Met penfriend
David Morgan voor de
kust van Swansea.

Blijdschap na de eerste promotie van Swansea City, op 7 mei 2005 na het uitduel met Bury. Links, grootaandeelhouder Martin Morgan.

Vier Haagse jongens bij Swansea City. Vanaf links: Cedric van der Gun, Dorus de Vries, John van Zweden en Ferrie Bodde.

De promotie naar de Premier League is een feit. John van Zweden en Huw Cooze, die de supporters in het bestuur vertegenwoordigt, zijn blij op het heilige gras van Wembley.

Het voltallige bestuur van Swansea City bijeen voor de promotiewedstrijd op Wembley in 2011. Rechts John van Zweden, naast voorzitter Huw Jenkins.

Swansea City laat zich na de promotie naar de Premier League huldigen in eigen stad.

De namen van zijn kinderen
en de logo's van zijn favoriete
clubs op z'n rug getattoeerd.

Zijn veel te vroeg overleden
neefje Milo, een vriend
voor het leven.

Kicken in de Premier League

'HET COMPLETE BESTUUR WAS LAVELOOS; DAT MAAK JE MET GEEN ANDERE CLUB DAN SWANSEA MEE '

'Het beslissingsduel voor promotie naar de Premier League was op maandag 30 mei 2011 en op de zondag ervoor kon ADO Den Haag zich tegen FC Groningen plaatsen voor Europees voetbal. Thuis had ADO al met 5-1 gewonnen, dus dat leek een fluitje van een cent. We konden zelf niet naar Groningen, omdat ik zondagavond om tien uur Engelse tijd voorafgaand aan de wedstrijd op Wembley een bestuursvergadering had in Londen. We besloten bij het stadion van ADO samen met alle supporters naar een groot scherm te kijken. Direct na afloop zou ik naar huis rijden, waar Wendy in de starthouding stond, maar dat liep even anders. In een waanzinnige wedstrijd ging ADO in Groningen uitgerekend met 5-1 onderuit, waardoor er een verlenging was. Hierin werd niet gescoord en ADO nam daarna de strafschoppen beter, waardoor we alsnog Europa gingen, een ongelooflijke apotheose.'

'Ik was behoorlijk moe, had vrij veel gewerkt en met mijn zwager afgesproken dat we om en om zouden rijden, maar Berry kreeg door de spanning zo de zenuwen dat hij niet meer ophield met drinken. Dus hij kon niet achter het stuur. Na de laatste penalty bij FC Groningen-ADO zijn we als een raket naar huis gereden en gingen we richting Londen. Het was een race tegen de klok, zeker voor mij, want ik ben niet zo'n geweldige rijder. Vijf minuten voor tien reden we de straat van het hotel in. Swansea huurde in Londen twee hotels af. Dat geintje kostte de club een paar ton en ik vond dat eigenlijk een beetje te gek. Maar het was achteraf een goede beslissing van onze voorzitter om dat zo te doen. Het complete personeel met aanhang mocht mee, iedereen die een bijdrage had geleverd, tot aan de ballenjongens toe, werd erbij betrokken. In het geval van verlies hadden we de hele recette van ongeveer vijf miljoen pond gekregen, in Engeland is het een gentlemen's agreement dat de verliezend finalist op Wembley de opbrengst van de kaartverkoop krijgt. Dus we konden ons wel wat permitteren, vond de voorzitter.'

'Terwijl ik incheckte bij de balie, liep Berry naar de bar waar het nodige rumoer was. Lachend kwam hij terug. "Ik denk niet dat de bestuursvergadering doorgaat", zei hij. "Kijk eens om het hoekje". Ik begreep al snel wat hij bedoelde. De voorzitter zat dronken aan de bar, collega-directeur Brian Katzen lag tussen vier flessen wijn op de grond met een microfoon karaoke te doen, het complete bestuur was laveloos. Dat maak je met geen andere club dan Swansea mee. Ze hadden in de bar zitten kijken naar FC Groningen-ADO en waren daar nooit meer weggegaan. Achteraf bekeken had ik dus niet zo'n haast hoeven te maken.'

'Ik was zwaar naar de kloten, ging vrij snel naar bed en na een paar uur slapen werd ik badend in het zweet wakker. Dat had ik nog nooit meegemaakt, het was ongetwijfeld de spanning. Ik ben gaan douchen en naar buiten gelopen. En wie stonden daar? Nog vier mannen van het bestuur, die niet konden slapen. Hebben we met z'n allen een rondje door Londen gelopen. Gelachen dat we hebben. En Wendy maar denken: Waar blijft ie nou.'

'De volgende dag begon voor mij emotioneel. Ik ontmoette Ruud, mijn neef die ik dertig jaar niet had gezien en die in het oosten van Engeland woont. Ik had voor hem een kaartje

geregeld, het was bijzonder om elkaar na zoveel jaar weer eens te spreken. Prachtig vond ik het toen een paar uur later mijn familie, vrienden en het personeel in Londen arriveerden met de bus. Iedereen mocht van mij mee, ik had de spelersbus van ADO Den Haag bij de HTM afgehuurd, inclusief de chauffeur. De winkel ging voor een dag dicht. Ik vond het gaaf dat ze er allemaal waren. Mijn zoon, moeder, schoonouders, zussen, vrienden, de jongens uit de zaak.'

'We gingen als bestuur al vroeg naar het stadion, met een witte bloem op ons pak, en dan kom je ineens in ruimtes waar je nooit bent geweest. Ik was al vaak op Wembley geweest, maar niet in de hospitality rooms. We waren gast van de Engelse voetbalbond en zaten als bestuur aan een aparte tafel, gescheiden van de vrouwen. Na de nodige toespraken, onder meer van een man in een knalrood kostuum dat volhing met medailles, en een uitgebreide lunch gingen we naar de tribunes. Daar zit je dan, voor het eerst van je leven in de Royal Box. Johnnie van Zweden van de Paul Krugerlaan in Den Haag. Recht op de middenlijn, schitterend om mee te maken. Dan vraag je je voor de zoveelste keer af waar dit allemaal eindigt, want we hadden met Swansea al zóveel meegemaakt. Spelen op Wembley is helemaal een gigaspektakel. En ook emotioneel, het zijn voor mij de moeilijkste momenten, er gaat van alles door mij heen, en dan komen de tranen. Dan denk ik aan mijn vader, die dit allemaal niet kan meemaken.'

'We waren enorm blij met Reading als tegenstander, het had heel anders kunnen lopen. Wij stonden in de halve finale van de play-offs tegen Nottingham Forest, dat we na een 0-0 in Nottingham thuis met 2-0 versloegen. In de andere halve finale speelde onze aartsrivaal Cardiff City tegen Reading. Als Cardiff ook zou hebben gewonnen, was er een enorm logistiek probleem ontstaan. Daar was vooraf grote paniek over, want vanuit Wales heb je slechts één weg richting Londen. Het was onverantwoord om bijna honderdduizend mensen op één dag heen en weer over die weg te laten gaan, zeker als je weet dat ze elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Er lagen scenario's klaar dat supporters uit de ene stad met de trein en die uit de andere stad met de auto zouden gaan reizen.'

'De finale was enorm spannend. In de eerste helft maakten we 1-0, 2-0 en 3-0 en in de rust begon ik al te dromen over de Premier League. Eenmaal uit de kleedkamer was Reading onherkenbaar. Het werd 3-1 en 3-2, ze schoten op de lat, de gelijkmaker leek eraan te komen, ik dacht dat ik helemaal gek werd. Totdat de scheidsrechter ons een kwartier voor tijd een terechte strafschoep gaf. Toen was het game, set en match en kwam Reading niet meer aan de bal. Met deze overwinning pakten we vooral dankzij de inkomsten uit televisierechten 96,8 miljoen pond, uit te keren in drie jaar tijd. Dat is alles bij elkaar meer dan een Champions League-finalist krijgt.'

'Het was geweldig om vanuit de Royal Box van Wembley de spelers voor de overhandiging van de beker de tribune te zien opkomen. Op een gegeven moment mochten we als bestuur naar het veld, dus ik rukte gelijk met een bloedgang een stuk gras uit de grond. Ik mocht de Cup daar vasthouden en ging met mijn ogen op zoek naar mijn moeder. Tussen al die mensen kon ik haar niet ontdekken, maar ik wist waar ze ongeveer zat. Aan de rand van het veld stonden Lex Immers en Wesley Verhoek, die waren overgekomen uit Den Haag. Wat was ik trots om Lex even die beker te laten voelen. Ik was zo beretrots, je kunt het je niet

voorstellen. We gingen echt helemaal uit ons dak. Ik zei tegen Wendy: *Nu gaat ons leven veranderen.*'

'Voor de volgende dag stond de huldiging in Swansea gepland. Die maandagavond heb ik besloten dat mijn zoon niet mee terugging met de bus, maar met ons zou doorrijden naar Swansea. Ik bedacht me dat hij dit één keer in zijn leven kon meemaken en wilde hem dat niet afpakken. Vooraf hadden we al wat gedoe met de school, omdat Kay er maandag niet zou zijn. Dat gesprek liep niet helemaal goed. De school wilde hem geen vrijaf geven en adviseerde dat we hem dan ziek moesten melden. Dat wilde ik niet, ik ga mijn jongen niet ziek melden als hij niet ziek is, daar spotten wij niet mee. Hij spijbelt nooit, het is een lief gozertje en omdat Kay het op school goed deed, vond ik het verantwoord. De aangekondigde boete heb ik uiteindelijk nooit hoeven betalen, maar ik had het lachend gedaan. Al kon ik het standpunt van de school achteraf wel begrijpen.'

'Op weg van Londen naar Swansea kwamen alle emoties weer boven. Het was een bizarre rit, ik zat de hele tijd met tranen in mijn ogen, het was vreselijk emotioneel. We waren met z'n vieren. David Morgan reed met ons mee, mijn dochter Britt was in Nederland bij een vriendin van Wendy. Na vier uur kwamen we Swansea binnen en gingen we naar het hotel van ons bestuurslid Martin Morgan. Toen we uitstapten lagen er al dronken spelers in de kots voor de deur, ze hadden zich na het laatste fluitsignaal helemaal klem gezopen. In het hotel was een enorm feest aan de gang. Het is laat geworden die avond, maar niet voor mij. Ik was volledig kapot van alles; het drukke werk, de emoties van de twee wedstrijden, de bizarre ritten met de auto.'

'De huldiging was de zoveelste indrukwekkende ervaring. Ik stond op de voorste bus, met Wendy en Kay. Die jongen had een droomdag en zijn vader natuurlijk ook. Heel de stad was uitgerukt, ik stond twee uur met rillingen op het dak van de bus. We eindigden bij het stadhuis, waar de gemeente ons in het zonnetje zette. Voor de stad was het natuurlijk geweldig om mee te maken. Een club die bijna degradeerde naar het amateurvoetbal, door de supporters was gered, door de gemeente was ondersteund, waarvoor een nieuw stadion was gebouwd, en nu in de Premier League ging spelen. Het was megasuper om mee te maken, voor iedereen in Swansea.'

'Uiteindelijk gingen we pas op donderdag naar huis, want op woensdagavond trad Rod Stewart op in ons stadion. Dat verzin je eigenlijk niet, dat geile concert was een jaar daarvoor besproken, ik had nooit gedacht dat dit voor ons een afsluiting zou worden. We moesten wel ons hotel uit, want de hele stad was volgeboekt. Martin Morgan bood aan dat we bij hem konden slapen. Ik kwam in het grootste huis terecht waar ik ooit ben geweest, met ik weet niet hoeveel vierkante kilometer grond eromheen. En 's avonds zong Rod in het stadion een speciaal lied voor de spelers, die door hem op het podium werden gevraagd. Hartstikke gaaf natuurlijk.'

'De terugreis naar Nederland was geweldig, ik krijg weer kippenvel als ik eraan terugdenk. We hebben met z'n drieën tien uur lang herinneringen opgehaald aan die drie dagen. Dat wij dat mochten meemaken! Je kon het zelf amper geloven. Het ene na het andere hoogtepunt. Mijn zoon begon te praten over wedstrijden tegen Everton, tegen Liverpool, de emoties kwamen telkens weer terug. En in Nederland leefden de mensen enorm met ons mee. Mijn

mailbox stond op springen toen ik thuiskwam. De telefoon ging voortdurend, de pers overviel me, ik heb heel veel interviews gegeven.'

'Drie weken later werd het nieuwe competitieschema bekend. We begonnen het seizoen met een uitwedstrijd tegen Manchester City. Ik had me voorgenomen om zoveel mogelijk uitduels te gaan bezoeken. We waren voor iedereen degradatiekandidaat nummer één en we moesten er ook rekening mee houden dat het verblijf in de Premier League van korte duur zou zijn. Als bestuur hadden we ons voorgenomen geen gekke dingen te doen. Geen dure spelers te kopen, waardoor we financieel in de problemen zouden kunnen komen. Uiteindelijk eindigden we in ons eerste seizoen op de gedeelde tiende plaats, dus dat was boven alle verwachtingen. Ik denk dat ik dat seizoen zes of zeven partijen heb gemist.'

'In Manchester merkte je gelijk dat de Premier League van een andere orde was. Bij de ingang stonden bloedmooie wijven, die je links en rechts van je naar de bestuurskamer begeleidden. Toen we daar binnenkwamen in de bestuurskamer bleken ze alleen champagne te schenken. Ik vroeg om bier, maar dat hadden ze niet. Pas bij de maaltijd kwam er wijn op tafel. In het tapijt zakte je tot je enkels weg. Ik zit in die handel, maar dit had ik nog nooit gezien en ik wist niet eens dat het bestond. De toiletten waren een grote blingbling-bende. Alles was tot in de perfectie geregeld. De eigenaar, een of andere sjeik, is er pas drie keer geweest, de klootvool. Als je dat meemaakt realiseer je je pas hoe overdreven, hoe decadent deze wereld is. Als nuchtere gast kun je je dat eigenlijk niet voorstellen. Ik heb jarenlang tussen de bierdrinkende en *pie*-etende supporters gestaan, zowel op Midden-Noord bij FC Den Haag als de North Bank bij Swansea. Dat bij City is ook wel een leuke ervaring, dat je je eigen club mag vertegenwoordigen op het hoogste niveau. Dat je op de beste plaatsen in het stadion mag zitten. Bij Manchester City hebben ze stoelen waar je met z'n tweeën in kunt, in drie standen verstelbaar en met stoelverwarming. Maar eigenlijk hoort dat niet bij voetbal.'

'Mensen vragen altijd welk stadion ik het mooiste vind. Dat van Arsenal is schitterend. Vanuit de bestuurskamer kijk je zo op het veld. De bestuurskamer van Chelsea is ook bijzonder, met erg veel kitch. Daar is alles van glas en van spiegels. Ze schenken er drie soorten champagne en de sushi's worden vanuit glazen op spiegels geserveerd. Het is allemaal sterrenvoer dat je daar te eten krijgt. Maar ik kan net zo genieten van het stadion van Bradford City. Een grote kolerezooi, oude tribunes en een bagger slecht veld.'

'Vanaf het moment dat we de thuiswedstrijd tegen Manchester City speelden zijn we bij ons in de bestuurskamer ook champagne gaan schenken. Het duel verliep trouwens tumultueus, er was tussen de spelers van Manchester City zelfs een vechtpartijtje in de catacomben. Ik kreeg daar bijna een aanvaring met Mario Balotelli, die na afloop boos keek naar onze wasvrouw. Het bestuur van City liet zich na afloop niet meer zien, toen hebben we die twaalf flessen zelf maar opgezopen, haha.'

'Sinds we in de Premier League spelen, komen we veel bekende mensen tegen. Prachtig is dat. Een aantal Engelse voetballers zijn voor mij helden. Van Bobby Robson heb ik drie plakboeken. Het is mijn droom om met Alex Ferguson een

keer op de foto te gaan, maar tot nu toe is het me niet gelukt. Ik was bij zijn afscheidswedstrijd, we speelden met Swansea in de laatste partij van het afgelopen seizoen bij Manchester United. Het was geweldig om mee te maken. Onbeschrijflijk, zoals ze in Engeland mensen kunnen eren. Sir Alex verdiende dat volledig. Het is geen kwestie van idolaat zijn van iemand, want natuurlijk is iedereen ook maar een mens. Maar er zijn mensen die bekender zijn dan jijzelf, die iets hebben meegemaakt en dat is toch leuk, vind ik.'

'Sir Bobby Charlton heb ik een aantal keren mogen ontmoeten. Eerst bij Swansea, toen ik hem bij toeval tegen het lijf liep. Later kwam ik hem uit tegen Manchester United weer tegen. Had ik een plakboek gemaakt, met Sir Bobby en mij op de voorkant. Dat boek heb ik met hem doorgenomen en op elke pagina heeft hij zijn handtekening geplaatst. Ik schaam me niet voor dat soort dingen. Je zou het vreemd kunnen vinden dat je als directeur van een voetbalclub om handtekeningen vraagt. Wat andere mensen daarvan vinden, interesseert me geen fucking worst. Sommige leden van mijn bestuur lachen er een beetje om. Ik neem altijd de naambordjes *Mr. Van Zweden* mee naar huis, vinden ze geloof ik een beetje vreemd. Als ik een bordje na afloop niet kan vinden, weet ik al dat mededirecteur Brian Katzen 'm stiekem in zijn zak heeft gestoken. Doet hij om mij te pesten. In het jubileumboek van de supporters schreef hij er zelfs een stukje over. Hij lacht zich rot om mij. Hij leeft nu eenmaal anders dan ik, hij heeft niet eens een huis, laat staan fotoboeken om ergens op te bergen.'

'Voor aanvang van de League Cupfinal zag ik Fabrice Muamba lopen. Hij zou later de beker uitreiken. Muamba werd wereldberoemd nadat zijn hart meer dan een half uur had stilgestaan op het veld van Tottenham Hotspur. Hij kreeg een hartaanval toen hij daar met Bolton Wanderers speelde. Hij is er weer bovenop gekomen, al mag hij nooit meer voetballen. De biografie van deze prachtige, zwarte, gelovige man, heb ik in één adem uitgelezen. En dan kom je 'm onverwacht tegen. Na afloop heb ik hem benaderd met de vraag of mijn zoon met hem op de foto mocht. Toen dat plaatje was gemaakt, vroeg ik of mijn zoon een kiekje mocht maken. Dat was natuurlijk precies de bedoeling, want hierdoor kwam ik ook op de foto.'

'Bij dat soort ontmoetingen komt het kinderlijke in mij naar boven. Ik vond dat vroeger al prachtig en nu eigenlijk nog steeds. In het eerste jaar Premier League waren we bij Tottenham en daar liep Jamie Redknapp, de zoon van Harry. Dan vraag ik of Jamie op de foto wil met mijn Kay, die die hele Jamie niet kende. Nu vindt Kay het prachtig, want hij ziet 'm regelmatig op de televisie.'

'Je komt natuurlijk ook Nederlanders tegen. In de Premier League voetballen we met Swansea tegen het Fulham van Martin Jol, een held van mij uit de tijd dat hij bij FC Den Haag speelde. Het toeval wil dat we drie keer achter elkaar van hem wonnen. Daar kreeg hij onderhand wel een beetje de pest over in. De eerste keer was onze ontmoeting warm, de tweede keer kreeg ik alleen een sms'je van zijn broer Cock, de derde keer kwamen ze niet opdagen. En de vierde keer, toen Fulham in de laatste thuiswedstrijd van het afgelopen seizoen bij ons won, stuurde Martin mij een sms. Hij vroeg zich af waar ik was. Ik heb hem toen maar gefeliciteerd en gemeld dat ik druk bezig was met de voorbereidingen voor de loting voor het Europees voetbal. Haha.'

'Bij Arsenal heb ik voor de wedstrijd aan een tafel gezeten met Arsène Wenger. Dat is toch geweldig, dat je naast zo'n grootheid mag zitten. Je komt ze overal tegen, de grote mannen

van het Engelse voetbal. Als ik de kans krijg ga ik met ze op de foto. Dat heb ik dan niet met David Gill, de voorzitter van Manchester United. Die krijgt een hoge functie bij de Engelse voetbalbond, maar hij heeft helemaal niets gepresteerd op een voetbalveld. Dan voel ik geen behoefte om met zo'n man op de foto te gaan, daar krijg ik geen harde plasser van.'

'Ik pik zoveel mogelijk mee, ik voel me als een klein kind in een snoepwinkel. Vorig seizoen was ik met Kay bij Chelsea. Vroegen ze in de bestuurskamer of de Swansea-boys met de Champions League Cup op de foto wilden. Natuurlijk wilde ik dat. En Kay ook. We hebben wel twintig opnamen gemaakt. De volgende dag hebben we drie stadions in Londen bekeken. Die van Fulham, Queens Park Rangers, Brentford en verderop op weg naar de tunnel ook nog Gillingham. De zon scheen, het was een prachtige dag. Dan is het super kicken als je als vader met je zoon zoiets samen kunt beleven. Het is allemaal niet normaal natuurlijk, dat realiseren we ons heel goed.'

Een eigen reisbureautje

'EEN NIESJE WILDE DANSEN. MAAR TON SPRAK AMPER ENGELS EN ZEI DAT HIJ "25 JAAR WAS GEMARRIED MET ZIJN WIJF EN DAT HIJ ZELFS MET HAAR NOG NOOIT HAD GEDANCED"'

John van Zweden ziet om de veertien dagen tientallen Nederlanders richting Wales komen sinds de club in de Premier League speelt. Hij regelt voor een mooie prijs een kaartje, een goed hotel en een rondleiding. Daarmee is hij inmiddels een soort van onbezoldigd eigenaar van een reisbureautje. De veelvuldige overtocht van Den Haag naar Swansea verloopt regelmatig bizar genoeg via Amsterdam en Cardiff, bepaald niet zijn favoriete plaatsen.

Thuiswedstrijden van Swansea City zijn altijd uitverkocht. Liefst 7.500 mensen staan op de wachtlijst voor een seizoenkaart en de club telt een paar duizend zogeheten Jack Army-leden. Zij betalen 25 pond per jaar en mogen dan in de tweewekelijkse wachtrij voor het stadion plaatsnemen; tien procent van de kaarten in de Premier League gaat namelijk reglementair via de losse verkoop weg. Uit deze voorraad put de Hagenees om de Nederlandse fans te bedienen.

'Nederlanders willen heel graag naar Swansea. De club is populair in Den Haag, maar ook daarbuiten. Sinds Michel Vorm bij ons speelt, is er veel belangstelling uit Utrecht. Als mensen eenmaal een tripje hebben meegemaakt, willen ze vaak nóg een keer en nemen ze weer anderen mee, die er vervolgens net zo over denken. Het is een olievlek.'

Iedereen is wat betreft John van Zweden welkom, mits fan van Swansea City. Soms krijgt Van Zweden via zijn e-mailadres swansea@online.nl een aanvraag waarover hij twijfels heeft. 'Ik kan het me niet permitteren om op onze eretribune supporters van de tegenpartij onderdak te bieden. Dat noemen ze in Engeland *plastic fans*, die zijn natuurlijk ongewenst. Dan heb ik in Swansea wat uit te leggen, want ik vertel altijd dat de club enorm populair is in Nederland. Als Nederlanders juichen voor de tegenpartij gaat dit verhaal niet meer op. Bolle Marcel, een goede vriend van me die regelmatig naar Swansea komt, is Arsenal-fan in hart-en-nieren. Om die reden heb ik hem geen kaarten verkocht toen we thuis speelden tegen Arsenal. Want ik weet dat hij zich dan moeilijk kan inhouden.'

John van Zweden regelt voor 150 pond een aantrekkelijk pakket: een kaart op de eretribune, twee overnachtingen in het viersterrenhotel Dragon en een gratis rondleiding indien hij zelf aanwezig is. 'Ik hoef er niets aan te verdienen. Ik weet zeker dat niemand afhaakt als ik 185 pond per persoon zou vragen. Maar ik doe het niet voor het geld. Ik vind het prachtig dat de mensen belangstelling tonen voor mijn club, dat ze hier genieten van een mooie pot voetbal en het naar hun zin hebben. Die ervaring is onbetaalbaar.'

Als Van Zweden een dag voor de wedstrijd in Swansea aanwezig is, leidt hij zijn gasten rond in het stadion. Hij begroet hen bij de hoofdingang en leidt ze langs de kleedkamer van het

team van Michael Laudrup, het veld, de bekens, de bestuurskamer en de verschillende hospitality-ruimtes in het Liberty Stadium, waar ook de rugbys van de Ospreys actief zijn. ‘Als ik een groep heb, begin ik altijd om drie uur. Daarna geef ik even het woord aan Susan. Zij ontvangt iedereen in de kleedkamer waar ze zojuist alle shirts heeft opgehangen. Het is in Engeland uniek dat je dit meemaakt tijdens een Tour. Nadat we de League Cup hadden gewonnen, heb ik met de sleutel van de voorzitter even de beker uit de prijzenkast getrokken en kon iedereen hiermee op de foto. Het poseren met een beker bij Arsenal, maar dan een replica, kost alleen al een geeltje.’

‘Als club vinden wij het mooi om te doen en we weten dat de Nederlanders goed zijn voor de omzet’, zegt Van Zweden. ‘Vooraf gaan de meesten naar de clubshop en daar schaffen ze vaak wat aan. Sterker nog, ik geef vooraf op hoeveel Nederlanders er komen, want het zorgt in de clubshop voor extra omzet. Ik ken een jongen uit Den Haag die al bijna tien keer is geweest, steeds met een lege koffer naar Swansea komt en met een volle vertrekt.’

Het geïmproviseerde reisbureau levert hem soms wat stress op. Dat gebeurt bijvoorbeeld in de week voordat Swansea op Wembley om promotie naar de Premier League tegen Reading speelt. ‘Bij onze voorzitter claimde ik tweehonderd kaarten, maar die waren binnen een dag weg. Ze stonden bij mijn winkel in de rij. Twee keer moest ik bijbestellen, waardoor er uiteindelijk wel vijfhonderd Hagenaars in het stadion zaten. In mijn winkel was een loket ingericht waar mensen kaarten konden bestellen. Ik herinner me niet dat ik in die dagen één rol behang in mijn handen heb gehad, want iedereen wilde even een praatje maken. Dat geintje heeft me honderden ponden gekost, want alleen al het aangetekend versturen kostte telkens geld en ik moest iemand speciaal vrijmaken. Maar aan de kosten denk ik niet meer terug, het was een geweldige week, het was werkelijk fa-bu-leus.’

Het huzarenstukje van de volksverhuizing naar Wembley hoopt John van Zweden in februari 2013 te herhalen, als Swansea City tegen Bradford City de finale van de strijd om de League Cup speelt. Direct na het uitschakelen van Chelsea in de halve finale claimt de Hagenees duizend kaarten bij de administratie van Swansea. In de aanloop naar de wedstrijd op Wembley melden zich bij Van Zweden per mail vijftienhonderd Nederlandse fans die dit voetbalfeest wel willen meemaken, maar het bestuur van Swansea steekt er een stokje voor. ‘Er was een enorme belangstelling voor deze wedstrijd. De mensen lagen per verkoopronde vele uren voor de poort. Het bestuur vond het niet gepast om onder die omstandigheden duizend kaarten richting Nederland te sturen. Eerst wilde de club zelfs helemaal geen kaarten beschikbaar stellen, maar dat kon ik echt niet accepteren. Er zijn jongens uit Den Haag die al twintig jaar naar Swansea gaan, die hebben in mijn ogen meer rechten dan iemand uit Swansea die sinds twee jaar fan is omdat we nu Premier League spelen. Ik heb hierover een pittige discussie gevoerd in het bestuur.’

Uiteindelijk krijgt de behangkoning vijftig kaarten. Ze bezorgen hem buikpijn en stress. Via de sociale media Facebook en Twitter houdt hij alle geïnteresseerden op de hoogte van de voortgang. ‘Allereerst ben je al dolblij als je de kaartjes in je handen hebt. Het gaat bijna altijd goed met de post, maar in december 2012 raakte er van mij eens een pakket zoek en dan hoop je altijd dat dit niet nog eens gebeurt. Ik moest met die vijftig kaarten harde keuzes maken en zelfs mijn eigen familie teleurstellen. Het meisje van mijn zoon mocht niet mee, de

vriendinnen van mijn neefjes ook niet en neef Armando had op veel kaarten gerekend, maar kreeg er maar een paar. Ik ben bewust een dag eerder naar Londen gegaan, ik was het echt helemaal zat. Achteraf heb ik er eigenlijk niet veel meer over gehoord. De meesten begrepen het wel, ze waren ervan overtuigd dat ik mijn best had gedaan. En Nederlanders zijn creatief. Velen hadden al een vliegreis geboekt, en uiteindelijk kwamen ze toch het stadion in.'

'Een aantal jaren geleden, toen Swansea nog niet zo hoog speelde, regelde ik regelmatig kaartjes voor groepjes. Dat was te overzien. Ik krijg nu soms hele gezelschappen. Sinds we in de Premier League spelen gaan er tientallen mensen mee en naar de grote wedstrijden zelfs wel meer dan honderd. Dat regel ik tussen de bedrijven door, maar soms is het zo druk met mijn zaak, het gezin en allerlei andere dingen die op me afkomen dat het bijna niet te doen is. Dan is er amper tijd om een factuurtje te versturen. Mijn vriend David Morgan verricht vanuit Wales hand- en spandiensten, maar dan nog kost het veel tijd. Toch beleef ik er zoveel plezier aan dat we gewoon doorgaan, mijn zwager Berry heeft met www.visitswansea.nl zelfs een super website in de lucht gebracht. Ik maak hiermee natuurlijk hele gave gasten en leuke gezelschappen mee.'

'De mensen moeten zelf hun reis regelen, via easyJet vlieg je voor rond de honderd euro heen en weer naar Bristol en ook de KLM heeft aardige aanbiedingen. Als we met genoeg mensen zijn, bestellen we een bus en regelen we de betaling onderling. Verder houd ik me er buiten. Ik ben in Swansea geen entertainer. Er zijn zat vrijdagavonden dat ik niet de stad inga. Wel geef ik de mensen altijd tips: waar je moet zijn voor een lekker biertje, waar je kunt dansen, waar je de meeste kans maakt op een tafel voor het eten. In Swansea kun je niet vooraf een tafel reserveren. "Only for Christmas", zeggen ze altijd. Dus je kunt nooit met twintig man tegelijk aan tafel, al heb je de hele dag in die tent zitten zuipen.'

Nederlanders die voor het eerst in Swansea komen, worden regelmatig verliefd op de stad, maar soms ook op een meisje. Van Zweden herinnert zich een anekdote met een zekere Ton uit Schipluiden. 'Die Ton kwam in 2004 een keer met mijn goede vriend Bert van Wandelen naar Swansea. Een dag voor de wedstrijd belandden we in de Wind Street, in Chicago Rock, een wereldtent die nu helaas niet meer bestaat. Binnen een paar minuten kwam er een *niesje* naar Ton, dat graag met hem wilde dansen. Maar Ton sprak amper Engels en maakte met een paar woorden duidelijk dat hij "25 jaar was gemarried met zijn wijf en dat hij zelfs met haar nog nooit had gedanced". Later op de avond herhaalde hij dat en daarna vertrokken we naar het hotel, waar hij bij Bert op de kamer lag. Een dag na de wedstrijd kwamen we weer in die zaak terecht en stond weer dat niesje met haar vriendin bij Ton. Hij herhaalde in zijn beste Engels dat hij niet ging dansen. Maar op een gegeven moment waren we Ton toch even kwijt. Zat hij in het raamkozijn druk te gebaren met dat wijffie. We hebben ons gek gelachen, want Ton sprak nog geen drie woorden Engels. Aan het eind van de avond ging Ton gewoon mee naar ons hotel en de volgende dag reisde hij met ons naar Nederland. Blijkbaar had hij zijn telefoonnummer aan dat meisje gegeven, want toen hij thuiskwam ging hij midden in de nacht vanuit de slaapkamer naar beneden. Waarop zijn vrouw zich afvroeg waarom hij in de woonkamer zat te sms'en. En toen zei Ton: "Dat zal ik je vertellen, morgen ga ik de handdoek in het ringetje gooien, ik ga in Swansea wonen".'

‘Het is in feite een ongelooflijk verhaal. Zijn vrouw zal nu nog niet geloven dat er in dat weekend niets is gebeurd, maar het was echt zo. Ze hebben geen seks gehad, ze hebben niet eens gezoend, alleen maar met handgebaren met elkaar gesproken. Ton vertrok naar Swansea en is daar drieënhalve jaar gebleven. Hij was vrachtwagenchauffeur, kreeg er een baan en reed een paar keer per week op en neer naar Nederland, maar nadat hij zijn job was kwijtgeraakt was de liefde over. Ton is vervolgens naar Assen verhuisd. Ik geloof dat hij nu weer samenwoont met een of ander niesje. Laatst ging hij weer een keer mee naar Swansea, met zijn zoon. Die het natuurlijk allemaal niet zo prettig vond dat zijn vader van de ene op de andere dag vertrok. Ton is nog steeds helemaal gek van Swansea, heeft zelfs een tattoo laten plaatsen. Terwijl hij een *huis-tuin-en-keuken brochum* is. Dat kan je zo maar overkomen.’ ‘Een paar jaar later nodigde mijn vriend Bert ons uit voor zijn 12,5-jarig huwelijksfeest. Hij waarschuwde dat de ex-vrouw van Ton ook zou komen en die zou niet zo blij met mij zijn. Waarop ik zei: *Nou is-ie mooi, wat ben jij voor een mafketel? Jij nodigt Ton uit voor een uitje naar Swansea en ik krijg de schuld van zijn scheiding.* Gelukkig is die avond prima verlopen.’

Ergens in 2004 is ene René uit Utrecht van de partij, een dan twintigjarige jongen die zich voorneemt in de voetsporen van John van Zweden alle 96 stadions van Engelse profclubs te bezoeken. De teller staat dan bij hem al op dertig en hij blijkt ondanks zijn jeugdige leeftijd een grote kenner van het Engelse voetbal. ‘Hij is inmiddels een soort van vriend. René komt eens in de zoveel tijd op vrijdag naar me toe en mag in mijn museum. Dan gaat hij boekjes van Swansea zitten lezen, vindt hij prachtig. Toen ik hem voor het eerst ontmoette, wist ik niet wat ik hoorde. Ik zeg weleens dat er in Nederland niemand is die meer weet van het Engelse voetbal dan ik, maar deze jongen imponeerde me. Als ik vragen stelde over een wedstrijd, vertelde hij er ook even bij wie in die tijd de voorzitter was, in welke shirts ze speelden, hoe de mascotte heette en hoeveel toeschouwers er waren. Ongelooflijk. Een totale Anglofiel. Hij is echt in het verkeerde land geboren.’

‘Op een dag belde zijn vriendin. Ze vertelde dat ze graag met René wilde trouwen en dat ze maar niet gevraagd werd. Een paar weken later zouden ze samen naar Swansea gaan en ze vroeg of ik een suggestie had. Dus ik zei: *Ik kan je voor de wedstrijd op de middenstip zetten met een microfoon, schatje.* Maar dat durfde ze niet. Uiteindelijk heb ik het zo kunnen regelen dat ze met een foto in het programmaboekje van de wedstrijd tegen Manchester United stond. Met een bord en de tekst “*René, will you marry me?*” René raakte altijd ontroerd door een bepaald nummer en toen dit in het stadion vlak voor het begin van de wedstrijd was te horen gaf ze hem het programmaboekje. Die jongen werd helemaal gek.’

‘Ik dacht dat ik er daarmee vanaf was, maar het betrof pas fase 1. Een jaar later kwam René weer op een vrijdag naar me toe en zei hij, toen we in het museum zaten, dat hij graag in Swansea wilde trouwen. Ik heb hem toen wat tips gegeven en uiteindelijk is hij er in aanwezigheid van 25 familieleden in het huwelijk getreden. Ik was uitgenodigd, maar omdat mijn neefje Milo die dagen op sterven lag, kon ik onmogelijk zijn kant op. Ik heb via de webcam wat beelden gezien van de plechtigheid in het stadhuis. Daar heeft een mededirecteur van mij een gesigneerd shirt van Swansea namens het bestuur gebracht, want iemand moest toch wat leuks geven aan die jongen. En ik had geregeld dat de kranten van de partij waren. Stond René met zijn Fie op de voorpagina van de *South Wales Evening Post*. Prachtig toch?’

Chelsea te kijk gezet

'ER KOMT EEN DAG DAT WIJ ONTWAKEN UIT ONZE DROOM EN MERKEN DAT WE MET EEN MINDER KNAPPE VROUW ZIJN GETROUWD DAN WE HADDEN GEDACHT'

Als het privé en zakelijk maar even verantwoord is, bezoekt John van Zweden de wedstrijden van Swansea City. Zeker sinds de club in de Premier League speelt. Hij gaat naar driekwart van de thuisduels en kiest de voor hem aantrekkelijke uitbeurten uit. Meestal is de overtocht in het weekend en vertoeft hij drie dagen in Groot-Brittannië, maar ook doordeweekse wedstrijden woont hij bij. Zoals op die woensdagavond dat *The Swans* zich voor het eerst in de historie, in het honderdste seizoen van het bestaan van de club, kunnen plaatsen voor de finale van de strijd om de League Cup. In het eigen stadion, tegen Chelsea, de miljoenenclub uit Londen.

De Hagenees vliegt al een aantal jaren met easyJet richting Bristol, sinds op het vliegveld van Swansea geen prijsvechters meer landen en opstijgen. Van Zweden is niet onbemiddeld, maar weet waar hij vandaan komt en blijft van het zuinige soort. De tripjes naar de overkant verlopen volgens ijzeren patronen: hij gaat op Schiphol naar hetzelfde toilet vlakbij de vertrekhal. Hij wacht daar zelfs als deze bezet is. De douane ziet hem steeds bij dezelfde poort passeren en zo zijn er nog wat meer rituelen. Aan de overkant kiest hij al naar gelang de grootte van het gezelschap waarmee hij naar Swansea reist voor een huurauto of een bus. 'Maar als ik alleen ben, ga ik per bus en trein.'

Van Zweden, deze keer alleen in het gezelschap van zijn zoon, maakt onderweg hier en daar een praatje; altijd is er wel iemand die hem in zijn trainingspak herkent als de mede-eigenaar van Swansea City. Na de landing in Bristol duurt het nog een paar uur voor hij arriveert in het Dragon Hotel, in het hart van de stad. De personeelsleden van Dragon kennen hem allemaal: achter de balie, in het restaurant en in het wellnesscentre. Sinds vier jaar is dit zijn vaste onderkomen, na de sluiting van het Dolphin Hotel.

Als hij doordeweeks aankomt is er doorgaans even overleg met het dagelijks bestuur. Voorzitter Huw Jenkins heeft meestal wel een paar bespreekpunten. Van Zweden functioneert als bestuurder vanuit de tweede lijn, maar is sinds jaar en dag verantwoordelijk voor de voorbereiding op het nieuwe seizoen, als Swansea Nederland aandoet. Dat vergt aandacht, net zoals de voortdurende interesse voor Nederlandse spelers en de deelname van de jeugdploeg aan het ADO-jeugdtoernooi regelmatig terugkerende items zijn.

De Hagenees krijgt in het stadion telkens een warm welkom, alsof een verloren zoon is teruggekeerd. Voor zichzelf beschouwt hij de overtocht elke keer weer als een aangenaam uitje. Van Zweden neemt op dit soort dagen de programmaboekjes in ontvangst die hij heeft gemist, ter aanvulling van zijn verzameling. Op de wedstrijddag tegen Chelsea is er een mooi cadeau: hij krijgt een verzameling replica's van shirts waarin Swansea in de afgelopen honderd jaar heeft gespeeld. Ze zijn in de supportersshop te koop, maar Van Zweden krijgt ze als directeur aangeboden.

Wedstrijddagen verlopen volgens een vast patroon. Hij zwemt, bezoekt de sauna en ontbijt in het Dragon Hotel. Van Zweden is er kind aan huis en bewoont de mooiste en grootste kamer van de bovenste verdieping. De overnachting is gratis, want de hoteldirectie vaart wel bij de keuze van Van Zweden voor dit viersterrenhotel. Familie, vrienden, bekenden en andere fans die overkomen voor een weekendje Swansea maken in zijn spoor graag gebruik van Dragon, want Van Zweden heeft voor de Nederlandse gasten een speciaal tarief bedongen. ‘Zelf verdien ik er geen cent aan. De mensen zijn altijd tevreden.’

Deze ochtend is er een cadeautje van het hotel. Wegens ziekte is hij relatief lang weggebleven, maar bij zijn vorige bezoek heeft hij rake klappen opgelopen. ‘Overkomt mij natuurlijk weer. Ik lag te slapen toen ik ineens een enorme herrie hoorde op de gang. Stonden er een paar gastjes van een jaar of achttien daar te gillen. Ik vroeg of het wat zachter kon en voor ik het in de gaten had kreeg ik een paar tikken voor mijn slaapdronken kop. Het bleken een paar verdwaalde stappers uit Newcastle te zijn die voor een vrijgezellenavond naar Swansea waren gekomen. Bij de entree zijn ze later aangehouden en overgedragen aan de politie.’

Na een stevig ontbijt volgt in de stad een zoektocht naar een kop koffie. Ondertussen neemt hij nog even contact op met thuis. Hij wil zeker weten of zijn dochter Britt haar Swansea-shirt al aan heeft voor de wedstrijd van vanavond. ‘Want anders komt de *nieges* erop.’

Hij loopt nog even langs het winkelcentrum voor een welsh cake van Janette Evans, die vloeiend de naam Llanfairpwllgwyngyllgogerychwyrndrobwlllantysiliogogoch kan uitspreken, een nabijgelegen dorp met de langste naam van Europa.

In de ochtend ontmoet hij altijd David Morgan, zijn penvriend. De twee hebben een band voor het leven. Morgan bewaart voor Van Zweden de post die richting Engeland wordt gestuurd, ze wisselen hun programmaboekjes, souvenirs en andere voetbalgerelateerde spullen uit en nemen het eerstvolgende bezoek van Nederlandse fans door. Daarna scheiden zich weer de wegen van de mannen die jaren zij aan zij staan op de North Bank, de tribune waar de fanatieke supporters van The Jack Army hun reputatie opbouwen.

Van Zweden bekijkt de thuiswedstrijden sinds de overname vanaf de eretribune, Morgan vertoeft tussen vrienden op een tribune achter het doel. Daar zijn ze beiden een beetje chagrijnig over. ‘John vindt het interessant tussen de bobo’s’, zegt David. ‘Velen lopen met hun neus in de lucht, maar tien jaar geleden waren ze nergens te bekennen. Ik sta liever tussen de gewone jongens. Ik houd niet van de bestuurskamer en de directorsbox. Ik ben liever onder de fans dan bij mensen die menen dat ze belangrijk zijn.’ Van Zweden vindt dat David Morgan zich, als redder van de club, gewoon in de boardroom en het ereterras zou moeten melden. Zijn penvriend staat officieel te boek als associate director. ‘David heeft zijn aandelen aan mij verkocht. De ene die hij van Tony Petty overnam, is nog in zijn bezit. Dat geeft hem het recht in de bestuurskamer te zijn en op onze tribune ter hoogte van de middenlijn plaats te nemen.’

Een paar uur voor de wedstrijd meldt Van Zweden zich traditioneel in het hotel voor een verkleedpartij waarmee hij in wezen niet blij is. Dan gaat het trainingspak uit, trekt hij een kostuum aan en laat hij een van de dames van het hotel zijn das stroppen. Als bestuurder van

een Premier League-club moet hij netjes gekleed gaan en kan hij zich moeilijk in een trainingspak vertonen. Het nette pak zit hem minder lekker, maar Van Zweden accepteert dat dit de regels zijn.

Het stadion van Swansea telt negen ruimtes waar voor aanvang van de wedstrijd een diner wordt geserveerd. De boardroom is alleen toegankelijk voor aandeelhouders, bestuursleden, directors van Swansea en de bestuursleden van de tegenpartij en hun respectievelijke gasten. Een paar jaar na de nieuwbouw is deze ontmoetingsplek alweer onder handen genomen. Hij is ultramodern, ingericht met verlichting die tien verschillende kleuren kan uitstralen en een paar leren bankstellen. Serveersters zijn er in overvloed. 'De vorige bestuurskamer had een typisch Engelse uitstraling. Dat was gezellig, die van nu lijkt meer op de bestuurskamers van de andere clubs in de Premier League.'

Van Zweden maakt geregeld de overstap naar Wales in zijn eentje, maar vaak nodigt hij ook gasten uit. Deze keer wijkt zoon Kay geen centimeter van zijn zijde. Van Zweden is aan tafel gastheer voor het bestuur van de tegenpartij. Bij toerbeurt nemen de bestuursleden van Swansea deze taak op zich, Van Zweden vat het op als corvee. 'Mijn hobby is het niet, maar ik heb geen enkel argument om te weigeren', zegt hij, voordat hij zijn zoon deze avond niet voor de eerste en niet voor de laatste keer de opdracht geeft de programmaboekjes voor thuis goed in de gaten te houden. In het Nederlands krijgt Kay te horen dat de bestuurders uit Londen in feite nepdirecteuren zijn, want de grote en enige baas van Chelsea is de immer afwezige miljardair Roman Abramovich. 'Die man zie je alleen maar op de televisie', licht Van Zweden toe. 'Hij gaat nooit mee naar uitwedstrijden, maar in zijn eigen stadion laat hij zich ook niet in de bestuurskamer zien.'

Hij keurt met een enkele blik het gezelschap en komt dan tot de conclusie dat de heren van Chelsea er in hun clubkostuum keurig uitzien. 'Als ik toch iets negatiefs moet opmerken over mijn club, dan is het dat wij er lang over doen om een clubkostuum aan te schaffen. Vermoedelijk gebeurt dat later in 2013. Ik ben er de afgelopen jaren zeer regelmatig over begonnen, maar kreeg het er steeds niet doorheen. "Moet jij lekker roepen met al die trainingspakken van je", zeiden ze dan. En daarna begonnen ze steeds weer met z'n allen keihard te lachen. Ik vind gewoon dat het netjes staat als iedereen in een zelfde pak rondloopt.'

Zo Abramovich enige arrogantie niet vreemd is, lijkt deze eigenschap lichtelijk overgeslagen naar de andere bestuurders van Chelsea. Hun lichaamshouding verraadt dat ze zich superieur voelen. Chelsea heeft de heenwedstrijd in de halve finale tegen Swansea City op eigen veld weliswaar met 0-2 verloren, maar dat schoonheidsfoutje zal deze woensdagavond in Wales wel even worden weggepoetst, zo is hun opinie. Het vliegtuig terug naar Londen is geboekt op een tijdstip dat er een probleem ontstaat indien de wedstrijd verlengd moet worden, maar de bestuurders van Chelsea gaan daar niet vanuit. Van Zweden later op de avond: 'Ik vroeg in de rust nog aan mijn buurman aan tafel of hij verwachtte dat ze nog even drie goals zouden maken.'

De mannen die hebben plaatsgenomen achter de naambordjes aan de ronde tafel krijgen bij avondwedstrijden traditioneel een viergangenmenu uitgeserveerd. Er is voor elke gang keuze

tussen vlees en vis en uiteraard is er lamb, de specialiteit van Wales. Van Zweden laat het zich smaken, maar wordt onrustiger naarmate de tijd vordert. Hij besluit het dessert niet af te wachten, knikt naar zijn gasten, stapt op en beent richting het stadion. Op weg dus naar het veld en de tribune, waar de supporters zingen, waar de voetballers warmlopen, waar de vertegenwoordigers van de media achter hun laptops plaatsnemen, waar een van de belangrijkste wedstrijden in de geschiedenis van Swansea op het punt staat van beginnen.

Van Zweden geniet van het gezang aan de overkant, waar de fanatiekste supporters aan de East Side hun kelen schor zingen. Hij ziet hoe de voor deze avond favoriete elf van trainer Michael Laudrup bij de warming up de bal in elkaars voeten passen. En controleert of de twee Nederlandse verslaggevers hun stoelen hebben bereikt. Dit laatste bezoek beschouwt hij een beetje als het zijne. Vooraf staat hij ze te woord en verricht buiten de perschef om wat hand- en spandiensten. 'Dat vindt onze Jonathan niet altijd leuk, maar we zijn erbij gebaat als er mooie stukken over mijn club in de Nederlandse kranten staan.'

Van Zweden gaat dan naar het voor Swansea-bestuurders gereserveerde vak. Hij kijkt in het programmaboekje, waarin aan elke speler een sponsornaam is verbonden. In het geval van de thuisclub betekent het dat John, Wendy, Kay en Britt aan de vier Nederlandse spelersnamen zijn gekoppeld. Als het stadion is volgestroomd met de fans die deze wedstrijd voor het sympathieke tarief van slechts 25 pond live mogen volgen, melden zich ook de andere bobo's. Ze nemen plaats op de voor hen gereserveerde zetels en zien toe hoe zich een wedstrijd ontspint tussen het speeltje van rijkaards uit Londen en een club van het volk te Wales. Chelsea-coach Rafael Benítez heeft zijn sterkste elftal opgesteld, maar dit gezelschap komt slechts zelden in de buurt van Gerhard Tremmel. De doelman van Swansea is nagenoeg even goed als Michel Vorm en mag van coach Michael Laudrup de bekerduels keepen. Op de tribune leven de Swansea-bestuurders intens mee. Zelfs de keurige Martin Morgan doet een duik in het zakje: *'Fucking lucky bastards'*, zegt hij als de scheidsrechter een keer niet fluit.

Bij rust is de stand 0-0 en bloednerveus gaat John van Zweden naar de koffie in de bestuurskamer. 'We staan er goed voor, maar je weet het met Chelsea nooit. Als het eenmaal gaat draaien kunnen we het moeilijk krijgen.' Ook na de pauze blijken de elf van Laudrup helemaal niet geïmponeerd door de Champions League-winnaar. Ze combineren er lustig op los en doen hun bijnaam *Swansealona* alle eer aan.

De wedstrijd krijgt een bizar slot als Chelsea's Eden Hazard ballenjongen Charlie Morgan een schop geeft. De zestienjarige zoon van directeur Martin Morgan gaat in zijn fanatisme zijn club te helpen zó ver, dat hij elke bal zo lang mogelijk in zijn bezit houdt in plaats van hem snel terug te gooien. Hazard gaat de fout in en mag met rood naar de kleedkamers. Op de tribunes verliezen de Swansea-fans bijna hun hoofd. De slimme Martin Morgan realiseert zich dat dit muisje nog weleens een staartje kan krijgen en dat het niet handig is om als bestuurder al te triomfantelijk te doen. Slechts even verliest hij zijn zelfbeheersing als hij zijn zoon met veel komedie het veld ziet aflopen en op de tribunes wordt geklapt. *'A standing ovation!'*, kan hij zijn vادتrots niet langer onderdrukken.

Het incident met de ballenjongen overschaduwde uiteindelijk het historische resultaat. De 0-0 is goed voor een ticket naar Wembley, waar reuzendoder Bradford City in de finale wacht.

Maar na afloop gaat het vooral over Charlie Morgan, die met de borst vooruit en met een brede grijns de bestuurskamer betreedt. Martin Morgan besluit razendsnel zijn zoon naar huis te sturen en geen aangifte te doen tegen Hazard. ‘Dit soort dingen kan gebeuren’, zegt hij. John van Zweden is uiteraard een en al begrip voor de situatie. ‘Ook voor deze jongen is het een droom dat Swansea naar de finale gaat.’

Kay van Zweden vertelt zijn leeftijdgenoot ondertussen in de catacomben dat Charlie voor hem de absolute held van de avond is. Thuis weet Wendy van Zweden niet wat ze ziet. Ze belt haar man om te informeren of de ballenjongen echt Charlie is, de zoon van Martin bij wie haar Kay een paar weken eerder nog heeft overnacht. Charlie, die de dag op Twitter begint met honderd volgers en de tekst *“the king of all ball boys is back making his final appearance # needed # timewasting”*, haalt de daaropvolgende uren de wereldpers. Een dag later heeft hij op het sociale mediakanaal meer dan honderdduizend volgers. Van Zweden kan er smakelijk om lachen als hij later de kranten leest: ‘Charlie is een aardige jongen.’ Enkele maanden later veilt Charlie Morgan z’n jack overigens voor 28 duizend pond ten bate van een goed doel via de website ebay.

Als gevolg van het resultaat hoeven de bestuurders van Chelsea zich geen zorgen te maken over de vertrektijd van hun vliegtuig. Met de staart tussen de benen verlaat de club van de steenrijke eigenaar het Liberty Stadium. In de bestuurskamer vloeit rijkelijk de champagne en smaken de exclusieve kazen uitstekend. Swansea City schrijft deze avond opnieuw geschiedenis. De vraag is hoe lang dit sprookje nog gaat duren. Martin Morgan zegt het zo: ‘Er komt een dag dat wij ontwaken uit onze droom en merken dat we met een minder knappe vrouw zijn getrouwd dan we hadden gedacht.’

Ondertussen maakt John van Zweden een rondje door het stadion. Hij klaagt over hoofdpijn, de spanning komt eruit, de zenuwen zijn voorbij. Zo blij als een kind huppelt hij door het trappenhuis en heft het clublied van Swansea aan. Kay houdt het deze avond droog, hij kondigde zijn vader eerder aan te gaan huilen als de club onverhoopt mocht verliezen. ‘Geeft niet, pik’, zegt de oudste Van Zweden, die vervolgens de Nederlandse media opzoekt om buiten de perschef om te bemiddelen bij interviews met de Nederlandse spelers. Jonathan De Guzman heeft in zijn enthousiasme over het bereiken van de bekerfinale een shirt in het publiek gegooid dat hij Kay van Zweden had beloofd. Hij zegt voor de volgende wedstrijd een ongewassen exemplaar toe.

De Hagenees gaat nogmaals richting de bestuurskamer, waar hij Michael Laudrup geheel buiten het protocol om vraagt een Nederlandse verslaggever te woord te staan. De Deen doet dit en poseert even later met de beide Van Zwedens. Het familiealbum is weer een uniek plaatje rijker. Ondertussen scoort hij een extra programmaboekje voor zijn vriend David Morgan. Van Zweden bevestigt nog eens dat hij meer met de lusten dan de lasten bezig is. ‘Hier beleef ik enorm veel plezier aan, echt een jongensdroom die uitkomt.’

En zo wordt het de avond die Van Zweden zich heeft voorgesteld. Hij is niet voor niets aandeelhouder geworden. Elke seconde geniet hij van de club die hij in 1978 voor het eerst heeft zien spelen. De tegenvaller dat er richting het hotel geen taxi’s rijden verwerkt hij razendsnel. ‘Al zou ik poedelnaakt over straat moeten. Ik heb er het allemaal voor over.’ In

kostuum begint Van Zweden aan de voettocht door de straten van Swansea. Halverwege houdt hij even stil. Er is de herkenning door bevriende voetbalfans die net de pub verlaten. “Johnny, Johnny”, schreeuwen de mannen, die de avond niet zonder alcohol hebben doorgebracht, en ze vallen hem om de hals. ‘Deze jongens ken ik al meer dan twintig jaar’, grijnst de Hagenees, die op weg naar het hotel nog wel even sombert over het feit dat hij David na afloop niet meer gezien heeft. Telefonisch hadden ze contact, maar waarom weigert David naar de boardroom te komen?

Ondertussen zijn z’n twee telefoons behoorlijk op drift geraakt. Het is in zijn geboortestad inmiddels doorgedrongen dat Swansea de finale van het toernooi om de League Cup heeft bereikt. Die wedstrijd wordt uitgerekend gespeeld op de dag dat Ajax gastheer is van ADO. De Haagse fans zijn uit veiligheidsoverwegingen niet welkom in Amsterdam en daarom bedenkt Van Zweden dat de finale op Wembley een even logisch als uitstekend alternatief is. Voor de zekerheid bevestigt Van Zweden bij de voor de tickets verantwoordelijke dame dat hij duizend kaarten in drie prijsklassen wil reserveren. Geen detail ontgaat hem. In de hotelbar, waar het trainingspak inmiddels weer is aangetrokken, ziet hij dat de finale staat genoteerd als Bradford City-Swansea City. Dit betekent dat zijn club het uittenuue moet dragen.

De volgende dag is hij later dan voorgenomen in het zwembad. Humberto Tan heeft hem als presentator van BNR Nieuwsradio vroeg uit bed gebeld. ‘Humberto probeerde me steeds uit mijn tent te lokken.’ Twee andere Nederlandse radiostations vragen hem in de vroege morgen om een terugblik op de wedstrijd en zijn mening over het incident met de ballenjongen. In de stad doet hij nog wat inkopen en schaft hij een extra reistas aan. ‘We hebben zoveel programmaboekjes bij ons dat onze koffer het misschien niet houdt en dan krijg ik op m’n lazer van Wendy.’

De day after laat hij de taxi nog even stoppen bij de fanshop. Kay neemt voor vrienden een paar shirts mee, Van Zweden moet zelfs een lading trainingspakken, broekjes en shirts voor anderen inkopen. ‘Ik lijk af en toe wel een koerier.’ Buitengekomen laat hij zich interviewen door een verslaggever met cameraman, die nogal doorzeurt over het incident met de ballenjongen. Van Zweden staat hem met de nodige bravoure te woord en heeft achteraf werkelijk geen idee of hij een student van de School voor Journalistiek of een reporter van de BBC heeft gesproken. Op het station, waar de conducteurs en loketbeambten allemaal nog vol zijn van de wedstrijd, koopt hij een paar kranten. Na lezing verdwijnen de knipsels achterin het programmaboekje, dat bij terugkeer een plek krijgt in het museum.

Van Zweden kan de telefoontjes, sms’jes, e-mails en berichten via sociale media amper nog volgen als hij met de trein richting het vliegveld van Bristol reist. Het zijn Hagenezen, maar ook fans van FC Utrecht en andere relaties in den lande die hem feliciteren en om kaarten voor Wembley vragen. Zijn bedrijfsleider meldt dat hij deze ochtend wordt platgebeld: niet door mensen die behang willen bestellen, maar door voetbalfans. Privé en zakelijk lopen door elkaar heen: de belangrijke opdrachten van de makelaars verdrinken in het volgelopen emailadres swansea@online.nl. Eenmaal in Nederland maakt de zakenman op Facebook zijn excuus voor het feit dat hij niet iedereen persoonlijk kan beantwoorden. Onderweg naar huis,

in de trein naar Bristol, realiseert de Hagenees zich dat het leven anders was gelopen als dat ene briefje, waarin hij om een penvriend vraagt, nooit in het programmaboekje van Swansea was gepubliceerd.

Wembley en het heilige gras in een doosje

'ER ZIJN CLUBS DIE ER NOOIT KOMEN, ER ZIJN MENSEN DIE ER HUN HELE LEVEN VAN DROMEN EN IK MAG ER TWEEMAAL BIJ ZIJN ALS DIRECT BETROKKENE'

Als John van Zweden in de zomer van 2008 voor de lol naar de vriendschappelijke interland Engeland-Hongarije gaat omdat hij het nieuwe Wembley graag wil zien, kan hij niet vermoeden dat hij er binnen vijf jaar twee keer zal terugkeren in een officiële functie. Eerst in 2011 voor de promotiewedstrijd van Swansea City naar de Premier League, tegen Reading. En twee jaar later voor de League Cup Final tegen Bradford City. In een fantastische ambiance, waar Wembley wereldberoemd om is, houdt het dolenthousiaste bestuurslid uit Nederland eerder dan sommige spelers de beker omhoog.

'Ik ben een keer of dertig op Wembley geweest, het is een heilige plek voor mij. Het oude stadion was mooier, maar ik begrijp heel goed dat je met je tijd moet meegaan. Jammer is dat ze die Twin Towers niet overeind hebben gehouden, zoals wél was beloofd. Daarmee is een stuk historie verloren gegaan en daar ben ik nooit zo'n voorstander van. Maar het is en blijft een schitterend stadion. Wembley heeft voor mij iets magisch. Het is dat ik te druk ben met Swansea, anders zou ik er een hobby van kunnen maken jaarlijks zo vaak als mogelijk naar Wembley te gaan. Ik kijk altijd als er een wedstrijd op Wembley op de televisie is.'

'Een van mijn eerste bezoeken aan Wembley was tijdens een rondleiding. We waren met een paar jongens uit Den Haag, ik was een jaar of zeventien. Tijdens de Wembley Tour mocht je door de spelerstunnel lopen en vanaf de ruimte tussen de dug-outs foto's maken. Eerst maakte een vriend een foto en daarna was ik aan de beurt. Het was verboden het veld te betreden, maar ik ben bij het fotograferen zo ver naar achteren gelopen dat ik op het veld stond en een pluk gras kon pikken toen die gids niet keek. Dat heb ik direct in mijn zak gestopt en ik heb het nog steeds, vacuüm verpakt, in een doosje zitten.'

'Op Wembley heb ik naast een aantal interlands heel veel finales bijgewoond. Liverpool-Everton, de Spurs tegen Arsenal, Manchester United-Liverpool en ik heb Chelsea een aantal keren gezien. We gingen op de bonnefooi, want de finales waren altijd uitverkocht. Op de zwarte markt kon je nog kaartjes krijgen. We kochten zo laat mogelijk, want dan zakten de prijzen. Eén keer, een jaar of 25 geleden, ging dat mis. Die gozer bleef zo schandalig veel geld vragen dat we niet naar binnen konden. Daarop hebben we 'm met z'n vieren even naar de zijkant van de weg gedrongen en daar de kaarten uit zijn handen gegrist. En vervolgens was het een kwestie van rennen voor je leven, want we wisten natuurlijk niet of er handlangers op de loer stonden.'

'Het is eigenlijk abnormaal dat ik in de afgelopen jaren tweemaal op Wembley geweest ben met Swansea. Er zijn clubs die er nooit komen, er zijn mensen die er hun hele leven van dromen en ik mag er tweemaal bij zijn als direct betrokkene. De beslissingswedstrijd tegen Reading gaf zóveel stress, dat ik er minder van kon genieten. Het ging om promotie naar de Premier League, het beloofde land. Er was enorm veel geld mee gemoeid. En bovendien stond

ik daar een uur voor de wedstrijd nog kaarten uit te delen aan laatkomers; er waren honderden Hagenaars naar Londen gekomen. Het was één groot gekkenhuis.’

Om hem te behoeden voor nog zo’n ervaring neemt Wendy van Zweden in de aanloop naar de League Cup Final tegen Bradford City op 24 februari 2013 de touwtjes in handen. Haar man hoort na vier maanden van intense moeheid en daaropvolgend doktersbezoek dat hij de ziekte van Pfeiffer heeft, moet eigenlijk acuut rust nemen, maar houdt zich hier amper aan en kan in de week richting de finale op Wembley de slaap slechts vatten dankzij slaappillen die eigenlijk zijn schoonmoeder toebehoren. Wendy van Zweden regelt in die dagen de contacten met de pers en ze bemoeit zich tevens met de verdeling van de spaarzame entreekaarten.

Swansea was tien jaar geleden een club waar de bestuursleden in het krakkemikkige stadion Vetch Field op wedstrijddagen hun eigen boterham smeerden. Nu zijn voor het weekend van de finale een aantal etages en zalen van het tegenover Wembley gelegen Hilton afgehuurd. John en Wendy van Zweden zijn er als eersten, een dag later komt het complete bestuur over. De familie Van Zweden en naaste vrienden arriveren eveneens op de zaterdag in Londen en logeren in hotels verspreid over de stad. De Hagenees besluit het de dag voor de wedstrijd anders dan anderen niet te laat te maken. Hij wil de volgende ochtend fris opstaan en gaat naar bed nadat hij in een pub eerst nog een potje darts heeft gespeeld tegen een stel Polen en bij terugkeer in het Hilton ziet dat nagenoeg het complete bestuur van Swansea in een tamelijk vrolijke toestand aan de bar zit.

Een dag later neemt de spanning voor de wedstrijd toe, niet in het minst bij John van Zweden. De bestuursleden hebben drie kaarten per persoon extra voor de Royal Box en tien kaarten voor goede zitplaatsen elders in het stadion, een ontvangst, lunch en afterparty in het Hilton. Deze gaan naar de moeder, zusjes en zwagers en een paar goede vrienden van Van Zweden.

Het is daar, in een ruim bemeten zaal van het luxe Hilton, dat Claudia van Zweden, de oudste zus, zich tijdens de uitgebreide lunch herinnert dat ze in haar ouderlijk huis ooit door haar broer naar zijn kamer werd geroepen. ‘Hij zei: “Ik heb iets heel bijzonders”. Hij deed er enorm geheimzinnig over en haalde onder zijn bed een klein doosje vandaan met daarin gras. Dus ik zei: *Wat heb je daar nou aan?* John was helemaal verbolgen dat ik dit niet begreep. Het was volgens hem geen gras, maar heilig gras. Twee jaar geleden moest ik aan dat moment terugdenken toen we hier waren voor de wedstrijd tegen Reading en vandaag ook weer nu we op Wembley zijn.’

John van Zweden is dan al met Wendy, Kay en zwager Berry naar de voetbaltempel, waar burgemeester Boris Johnson van Londen de besturen en hun aanhang ontvangt. Ter plekke slaat bij Van Zweden de stress toe als blijkt dat zijn favoriete ADO een voorsprong van 1-0 heeft genomen tijdens de inmiddels begonnen wedstrijd tegen Ajax in De Arena. Zijn medebestuursleden leven mee als Van Zweden hen op de hoogte houdt en uiteindelijk meldt dat de Amsterdammers vlak voor tijd op gelijke hoogte zijn gekomen. ‘Ik heb er vrede mee, want Ajax heeft in die wedstrijd tientallen keren op doel geschoten en had ook zomaar kunnen winnen.’

Dat een voetbalwedstrijd zich niet makkelijk laat voorspellen, dringt nog eens door tot Van Zweden op het moment dat hij zich als bestuurder meldt op de tribune, met om zijn nek zijn zwartwitte gelukssjaal van Swansea en het groengeel van ADO. Hij is er als fanatiekste van het bestuur traditioneel als eerste. Terwijl anderen hun dessert eten, proeft de Hagenees al sfeer op de tribunes. Even later komen voorzitter Huw Jenkins en mede-aandeelhouder Martin Morgan naar de Royal Box. De drie mannen wisselen enkele woorden, genieten van de enorme ambiance in het volgepakte stadion, staan stijf van de adrenaline en realiseren zich dat dit – met promotie na promotie – de zoveelste belangrijke wedstrijd is van Swansea in de laatste tien jaar. Op deze dag staat de eerste grote beker voor Swansea op het spel, uitgerekend in het jaar dat het honderdjarig bestaan wordt gevierd. Swansea wint eerder diverse keren de Welsh Cup en op Wembley al eens de Football League Trophy, maar nu staat de belangrijkste beker na de FA Cup op het spel, alsmede een ticket voor deelname aan Europees voetbal en een overwinningspremie van zeven miljoen pond.

Het zijn de momenten dat bij Van Zweden de emoties zichtbaar naar boven komen. Bradford City heeft deze dag een bijzondere extra mascotte, een negenjarig jongetje dat aan kanker lijdt. Van Zweden ziet hem met zijn kale hoofd over het veld lopen en zijn gedachten gaan terug naar een paar jaar geleden als zijn eveneens zieke neefje Milo mascotte is bij de oefenwedstrijd ADO-Swansea. Deze zoon van Wendy's broer Berry moet in de zomer 2012 afscheid nemen van het leven. De herinneringen komen boven en Van Zweden voelt hoe een paar minuten voor de aftrap in de Royal Box de tranen over zijn wangen biggelen en ziet dat zijn vrouw achter hem het ook niet meer droog houdt. Ondertussen kijkt hij naar boven en roept in gedachten zijn vader aan. 'Op zulke momenten vind ik het vreselijk dat die ouwe er niet bij kan zijn.'

John van Zweden zit op een prachtige plek, recht op de middenlijn, die als een kaars op hem afkomt. 'Als de wedstrijd eenmaal begint, ben ik dit soort emoties weer kwijt. Dan keert de wedstrijdspanning terug.' De finale tegen Bradford is een eenzijdig duel dat Swansea met 5-0 wint. Door fraai voetbal in een ongekend sfeervolle wedstrijd. Van Zweden is tevreden: 'Swansea speelde enorm goed, had zo'n tachtig procent van de wedstrijd balbezit, het was van hoog niveau. Dat is echt niet eenvoudig tegen een tegenstander die op weg naar de finale drie clubs uit de Premier League uitschakelde.'

Bij de uitreiking van de beker passeren de spelers traditioneel het terras dat bij gelegenheid is gereserveerd voor de nu afwezige koninklijke familie. Dit is de plek waar de prinsen niet zwaaien maar wuiven, waar ze niet opstaan maar uit hun stoel verrijzen. Van Zweden zit op de tweede rij, worstelt zich naar voren en wurmt zich naast de voorzitter richting de blauwe stoeltjes. Van Zweden heeft de League Cup in zijn enthousiasme eerder in handen dan sommige spelers, die bij het verlaten van de tribune stuk voor stuk worden gekust door Wendy. De Haagse zakenman en zijn echtgenote bereiken de hoogste staat van gelukzaligheid. Er zijn nog een paar eremedailles over en in een flits stelt Van Zweden zich de vraag er stiekem een mee te nemen voor in zijn museum, maar hij bedenkt zich.

Na enkele verplichtingen in de Wembley Lounge verlaat het Swansea-bestuur het stadion om naar het Hilton te gaan. Daar wachten de familieleden, vrienden en bekenden. Van Zweden valt er zijn moeder om de hals, hij bekijkt op een iPad de sfeerfoto's die zijn zus

Monique heeft gemaakt. De overwinning wordt gevierd alsof het een trouwerij betreft. Het Swansea-gezelschap is ook hier één grote familie. De spelers lopen stuk voor stuk binnen, laten zich bij de entree vereeuwigen met de fans en de Cup en beseffen dat ze onderdeel uitmaken van een voetbalsprookje met steeds weer een nooit verwacht, nieuw hoofdstuk.

Een dag later zal de gids van de Wembley Tour melden dat het qua ambiance misschien wel de mooiste bekerfinale ooit is geweest. Het wederzijdse respect, vooraf, tijdens en na de wedstrijd, is ongeëvenaard. De negentig minuten zingende Bradford-fans staan tot de laatste seconde volledig achter hun ploeg en ontvangen voor hun loyale support het applaus van de Swansea-supporters. De beide teams vormen voor elkaar een erehaag en na afloop trekt iedereen in alle vrolijkheid de stad in. Dit heeft in Londen allemaal plaats op de dag dat ADO-fans uit vrees voor rellen niet eens welkom zijn in Amsterdam. ‘Wat hier allemaal gebeurt, maakt Wembley zo uniek’, zegt John van Zweden op de zondagavond bij het verlaten van het Hilton.

Graag zou hij langer willen blijven, maar dochter Britt verwacht de volgende dag haar moeder thuis. Mooi zou het zijn om op dinsdag de huldiging in Swansea bij te wonen, maar er zijn andere verplichtingen en het kan niet altijd feest zijn, zegt hij per telefoon tegen de verslaggever van BBC Wales. Hij opent dan op de Wembley Way de kofferbak van zijn auto, verruilt snel het kostuum voor een trainingspak, neemt plaats achter het stuur en rijdt de nacht in, op weg naar huis. De volgende ochtend om acht uur moet de behangwinkel aan de Oude Haagweg weer open. Thuisgekomen maakt hij eerst een foto van pagina 840 van Teletekst, waarop de stand van de Premier League staat en de vetgedrukte letters EL achter die van Swansea. De foto twittert hij de wereld in en voegt hij toe aan elk mailtje dat hij die dagen verzendt.

Tien jaar na dato

'JOHN IS ONZE CRAZY DUTCHMAN. MET HEM WEET JE HET NOOIT'

Het is 3 mei 2003 als Swansea City in de laagste Engelse profdivisie een cruciale wedstrijd wint tegen Hull City en daarmee degradatie naar de amateurs ontloopt. De club staat tien jaar na dato rondom de competitiewedstrijd tegen Manchester City uitvoerig stil bij deze gedenkwaardige dag. John van Zweden doet dat al op de vrijdagavond, in zijn hotel. Het is de start van een relaxed tripje met een groep voetballiefhebbers, die hij met evenveel passie als altijd rondleidt door het hem zo dierbare Swansea: 'Hier heb ik meer vrienden dan thuis.'

Meer dan veertig mannen maken in het eerste weekend van mei 2013 in het spoor van het Nederlandse bestuurslid de oversteek naar Wales. Een vijftiental uit Hellevoetsluis, een paar clubjes zakenjongens, een aantal hardcore voetbalfans van het Haagse Midden-Noord, vaders met zonen en VARA-jakhals Frank Evenblij met een vriend: het is alles bij elkaar een zeer gemêleerd gezelschap.

Ze verzamelen zich op vrijdagavond in een zaal van het Dragon Hotel. Van Zweden heeft een projectiescherm geregeld en Jan Linssen gevraagd de prachtige voetbalreportage *That Final Day* te tonen. Linssen is ex-NOS en als programmamaker bij Eyeworks onder meer verbonden aan Sport1. Ook hij houdt van Swansea, komt er zeer regelmatig en wil tien jaar na het historische duel van de partij zijn.

Linssen legt de aanwezigen uit waarom Tom Egbers maker is van de documentaire. De presentator van *Studio Sport* heeft een Engelse moeder en daardoor een natuurlijke band met het voetbal van overzee. Samen met Kees Jongkind volgt Egbers met de camera gedurende een week twee families in Swansea en Exeter. De voetbalclub uit een van beide plaatsen moet op zaterdag 3 mei 2003 afscheid nemen van het betaalde voetbal. Swansea City ontvangt Hull City, Exeter City is gastheer voor Southend United. Hier wordt het Britse voetbal beleefd in zijn meest pure vorm: kick and rush. Compleet met oude stadions, volgepakte houten tribunes, families die nachten lang niet kunnen slapen van de gedachte dat hun club zal degraderen. Ook voor John van Zweden is het die dag een kwestie van alles of niets.

Al staat op deze vrijdagavond in het Dragon de uitslag bij voorbaat vast, toch zit er volop spanning in de documentaire en leven de aanwezigen mee. Swansea City wint met 4-2, onder meer dankzij twee discutabele strafschoppen. Hoewel matchfixing in die dagen onbekend is, lijkt het in het weekend van mei 2003 uitgevonden. Op de eerste rij laat de man die de documentaire ongetwijfeld het vaakst van iedereen heeft gezien de beelden gebiologeerd aan zich voorbijtrekken; John van Zweden kan er geen genoeg van krijgen. En hij realiseert zich weer eens dat hij zijn investering van vijftigduizend pond zeker kwijt was geweest indien de uitslag die dag minder gunstig was geweest.

Na afloop praten de aanwezigen na aan de bar. Van Zweden toont er de papieren print van de

cover van zijn boek in wording. Een paar Hagenaars informeren of het akkefietje met de shovel erin komt. Van Zweden bevestigt dit en aan anderen vertelt hij wellicht voor de duizendste keer zijn verhaal, steeds met een aanstekelijk enthousiasme. John van Zweden ontmoet ook drie jongens uit Swansea, die tijdens een bezoek aan Nederland een paar weken eerder onaangekondigd bij hem in de winkel stonden. Of ze een kijkje mochten nemen in zijn museum. Trots tonen ze hun mobiele telefoons met daarop plaatjes van zichzelf in Den Haag. Als dank hebben ze een speciale mat met het beeldmerk van Swansea voor John van Zweden bij zich. Het is één van de twee cadeaus die hij deze avond in ontvangst mag nemen. De vijftien uit Hellevoetsluis, allen fan van Feyenoord, hebben eveneens iets moois bij zich: een gesigneerd shirt van Lex Immers, de Hagenees die met een getatoeëerde ooievaar op zijn rug in De Kuip speelt. Van Zweden is er blij mee, poseert voor de foto met de mannen en belooft het shirt een opvallende plek in zijn winkel te geven. De Feyenoorders vinden het prachtig dat ze de reis mogen meebelevén. Via de Facebook-pagina van John van Zweden hebben ze hem een paar maanden eerder benaderd zonder hem persoonlijk te kennen.

Het vrijdagavond-onderdeel is deze keer een extraatje binnen het reisje, dat in het teken staat van voetbal, drank en vrouwen of minimaal aan deze onderwerpen verbonden grappen. Standaard geeft Van Zweden een gratis rondleiding als hij in Swansea is. Hij heet de aanwezigen vrijdagmiddag welkom in het Liberty Stadium, nadat hij eerst bij voorzitter Huw Jenkins binnenloopt en manager Michael Laudrup de hand schudt. De Hagenees voelt zich thuis in deze omgeving, het is overbodig te melden dat hij zich beweegt in het sporttenu van de club.

De Nederlanders krijgen alle hoeken en gaten van het stadion te zien en overal heeft Van Zweden een verhaal of een anekdote bij. Het stadion van Swansea City ademt voetbal en gevoel voor historie, ook al is het pas zeven jaar oud. Van Zweden sluit de rondleiding af met het overhandigen van gratis armbandjes voor de Peppermint Club en een enkele waarschuwing. ‘Een aanrader voor iedereen is Wind Street. Het uitgaanscentrum van Swansea staat in de UK op de derde plaats, qua beleving. Laatst liep ik er doorheen, lagen er een paar wijven helemaal gammel op straat, zonder slip, ik keek zo die doos in. Ik zeg daarom altijd: *Doe het de vrijdagavond rustig aan.* Niemand luistert naar mij, maar ik vertel het toch steeds weer. Je hebt er niets aan als je op zaterdag, de belangrijkste dag met de wedstrijd, doodziek in je bed ligt. En dat heb ik zien gebeuren. Je jas kun je trouwens in het hotel laten, die dragen we in Swansea niet. We hebben hier geen kapstokken.’

De wedstriiddag begint voor Van Zweden na het zwemmen met een ontbijt klokslag negen uur. Daar wacht steevast David Morgan, die voor de voetbaltrips van zijn vriend hand- en spandiensten verricht. Morgan is naar eigen zeggen veruit de meest georganiseerde van het opmerkelijke duo. De mannen hebben regelmatig telefonisch contact, werken desondanks bij vlagen volledig langs elkaar heen en lijken in hun verstandhouding soms op een kibbelend stel dat te lang getrouwd is en op elkaar is uitgekeken. Maar in de grond van de zaak houden ze van elkaar en hebben ze te veel samen meegemaakt. Morgan noemt zijn vriend desgevraagd ‘een menselijke orkaan’ en meent dat hij hem als een van de weinigen durft tegen te spreken. Gedurende twintig jaar logeert Van Zweden bij hem en altijd laat de Nederlander tot schaamte van de hoofdbewoner zijn bovenlijf zichtbaar voor de buurvrouw onbedekt en tot

Morgans grote ergernis alle deuren openstaan. John van Zweden praat in Morgans aanwezigheid Engels, ook tegen de overige Nederlanders en zelfs zijn zoon, omdat de vriend zich anders buitengesloten voelt.

De verzekeringsagent in ruste beheert alle Swansea-gerelateerde post van zijn vriend, maakt voortdurend notities en zou het liefst het weekend van John van Zweden van minuut tot minuut inplannen. De Haagse zakenman laat zich echter niet sturen, door niemand, en dus ook niet door zijn Britse maat. 'David maakt altijd een lijstje van dingen die hij moet doen. Dat hij naar de bakker en de slager moet, lekker belangrijk. Bij mij zit alles in mijn hoofd.' En in de groene multomap, die aan de lagere school van vroeger doet denken. Met pen zijn hierin schots en scheef de namen van de reizigers, het aantal kaarten, kamers en hospitality-arrangementen opgeschreven. Bij de verdeling van de entreekaarten op een terras voor het stadion komt deze map van pas. Vermoedelijk kan alleen John van Zweden wijs uit deze ogenschijnlijke chaos, die er uiteindelijk wel toe leidt dat iedereen krijgt waar hij recht op heeft. Aan computers en excelbestanden heeft Van Zweden een broertje dood. Hij bewaart zijn administratie in een zwart tasje, met daarin verder nogal wat biljetten euro's en ponden die een zwervend bestaan leiden.

Een paar uur voor de wedstrijd bezoekt Van Zweden stevast de kerk in het centrum van Swansea. Hij neemt plaats op de voorste rij, altijd de middelste stoel, en wacht eventueel als deze bezet is 'tot die persoon is opgerot'. Zoon Kay, die uit eigener beweging keurig zijn pet afzet bij het betreden van The Church of St. Mary, krijgt de opdracht vuur te halen voor twee waxinelichtjes. 'Ik blijf meestal tien minuten, kom hier tot rust. Ik denk aan mijn vader, aan mijn opa, aan mijn overleden neefje. Ook in andere steden zoek ik de kerk op.'

Vanuit het gebedsgebouw vervolgt Van Zweden zijn wandeling naar The Works, een winkel waar je voor relatief weinig geld prachtige boeken kunt kopen. Van Zweden betaalt nu eenmaal liever vijf dan vijftien pond. Hij schaft deze keer de levensverhalen van Steven Gerrard en Kenny Dalglish (beiden Liverpool) aan. Ze komen na lezing uiteindelijk terecht in zijn Haagse museumkast, die vol staat met biografieën van sporthelden, vooral Engelse voetballers.

Dan is het inmiddels de hoogste tijd voor het ultieme reisdoel, de middagwedstrijd tegen Manchester City. Van Zweden moet als directeur twee uur voor de wedstrijd aanwezig zijn. Hij is iets verlaat in verband met een bezoek aan de clubshop, waar Kay van Zweden een shirtje met zijn naam laat bedrukken. Voorts voert hij een gesprekje met een verslaggever van de *South Wales Evening Post*, die hij belooft dat hij in de zomer bij hem thuis na de barbecue weer mag meesjoelen, als Swansea overkomt naar Nederland.

Het is een aangename verrassing dat op de voorkant van het programmablade een foto staat van James Thomas, de man die tien jaar geleden in de cruciale degradatiewedstrijd tegen Hull driemaal scoort. En aan tafel zit Brian Flynn, de manager uit 2003. Zo staan ze in Groot-Brittannië stil bij memorabele wedstrijden. Van Zweden vindt het schitterend om bij de uitgebreide lunch uitgerekend aan deze tafel te zitten. En hij klapt zijn handen stuk als om tien voor drie diezelfde Flynn het veld betreedt. De voormalig manager laat zich vlak voor aanvang uitbundig toejuichen in het moderne stadion, waar alleen door de matige opkomst

van Manchester City-fans wat stoelen onbezet blijven.

De gedachten van velen gaan deze zaterdagmiddag in het Liberty Stadium tien jaar terug in de tijd. Richting Vetch Field, de houten accommodatie midden in een woonwijk van Swansea. Waar de nieuwe eigenaar Tony Petty Swansea in de uitverkoop doet, maar door ingrijpen van de supporters en met steun van onder anderen John van Zweden een nieuwe koers wordt ingezet. Is in 2003 in de Vierde Divisie Hull City de tegenstander, deze zaterdag komt de kampioen van het afgelopen seizoen in de Premier League op bezoek. Middenvelder Leon Britton is de enige speler die in beide wedstrijden op het veld staat. Met John van Zweden beide keren als ooggetuige.

De Swansea-directeur is uiterst relaxed deze zaterdag. Hij zit op zijn eigen stoel 152, rijtje M, in de bestuurdersbox, volgens hem de beste plaats van het stadion. Het seizoen is al geslaagd: Swansea City heeft zich door het winnen van de League Cup geplaatst voor Europees voetbal, de club heeft zich veiliggespeeld. Het zou helemaal prachtig zijn om in het linkerrijtje te eindigen. De twintigduizend toeschouwers zien de wedstrijd in 0-0 eindigen, een terecht resultaat gezien de krachtsverhoudingen op het veld. Van Zweden ergert zich aan het ongeïnspireerde spel van Yaya Touré, die bij Manchester City 250 duizend pond per week verdient, bijna net zo veel als de complete selectie van Swansea. Hij kijkt nog even naar de tribunes waar de Nederlanders zitten, onder wie vijftien mannen uit Hellevoetsluis in zojuist aangeschafte witte trainingspakken met zwarte Adidas-strepen. Ze profiteren van het uitkopen van de shirtsponsor; alles in de clubshop gaat weg voor de halve prijs.

Tijd voor bier. Eerst in de bestuurskamer, waar de Hagenees een aantal van zijn Nederlandse gasten ontvangt die op de foto mogen met Michael Laudrup. Tussen alle volwassenen loopt deze middag één jongeling: het is de jeugdige Kay van Zweden. Hij hoort inmiddels bij de familieclub die Swansea is. Huw Jenkins legt de hand op zijn schouder. De voorzitter geniet elke dag van de successen van Swansea, sinds tien jaar geleden het roer is omgegaan. Een stabiele plek binnen de topzes is het volgende doel, zegt Jenkins. 'De kracht van Swansea City is dat we in het bestuur allemaal supporters zijn. We doen geen gekke dingen. Het liefst staan we allemaal tussen de anderen aan de overkant.'

Een groot deel van het gezelschap verplaatst zich bij thuiswedstrijden later op de dag traditioneel naar hotel Morgans. Eigenaar Martin Morgan, prominent bestuurder van Swansea City, gaat in het grand café van zijn hotel in op de vraag hoe groot de rol van John van Zweden is. 'Hij gaat mee op de flow waarin wij zitten. Ik bedoel het niet negatief, maar de invloed van John is beperkt. Wij wonen hier, werken hier en zijn er alle dagen. John vertrouwt de andere leden van het bestuur, we kennen elkaar door en door. Wij zorgen voor Swansea met dezelfde toewijding als ouders dan doen met hun enig kind. Die zijn altijd extra zuinig.'

Morgan grinnikt als hij aan Van Zweden denkt. 'John is onze crazy Dutchman. Met hem weet je het nooit. Of hij bijvoorbeeld weer een nieuwe tattoo heeft laten plaatsen. Ik ken hem sinds 1982, toen we in Parijs Europees voetbal speelden. Sindsdien is hij geen spat veranderd. Ja, hij is dikker geworden. Ik ben er trots op dat ik zijn vriend ben.'

Van Zweden meldt zich pas later op de dag in Morgans, nadat hij in het Dragon Hotel eerst

zijn kostuum heeft ingeruild voor een sportieve Swansea-outfit. Het centrum behoort tot zijn territorium, hier ontmoet hij vrienden en bekenden. Hier noemen ze hem Djon in plaats van Sjon. In Swansea kent hij meer mensen dan in Den Haag, terwijl hij daar ook niet het leven van een kluizenaar leidt. Hij beaamt even later de woorden van Morgan. 'In mijn winkel ben ik de baas en op wel wat meer plekken wil ik graag wat te zeggen hebben. Hier hoef ik mijn stempel niet te drukken. We doen het al tien jaar geweldig. We hebben een hartstikke goed bestuur. Ik ga inderdaad mee in de flow.'

Dat laatste doen veel anderen van het meegereisde gezelschap eveneens als ze zich die avond in Wind Street melden. Wat zich daar in de tientallen pubs en bars afspeelt is apart. In één zin samengevat: heel veel korte rokken, nog meer hoge hakken, rode lippen en stevig geproportioneerde vrouwen met de borsten vooruit, maar ook moddervette types die de gelijkenis vertonen met een gewichtheffer. In dit walhalla voor vrijgezellen(avonden) is het elk weekend tot diep in de nacht feest. Het dichtbij gelegen park heeft de bijnaam Place du Porno, omdat daar op de warmste avonden regelmatig in het openbaar seks wordt bedreven.

Van Zweden laat het vrolijke gebeuren dit weekend aan zich voorbijgaan, de zestienjarige Kay kan deze keer geen paspoort van een meerderjarige tonen omdat zijn oudere neef zelf op vakantie is en heeft dus geen toegang tot de pub. Bij Nando's verorbert Van Zweden voor tien pond een buitengewoon smakelijke kip die op de plaat is gegrild. Soms, als hij iemand een poets wil bakken, loodst hij Nederlanders op zo'n avond iets buiten het centrum richting een homobar. Vlakbij de ingang doet hij dan net alsof hij moet bellen, laat de anderen alvast naar binnen gaan en loopt in de donkere nacht schaterend terug naar zijn hotel.

'Ik heb lekker tot half twee in de nacht naar voetbal op televisie liggen kijken', meldt hij de volgende ochtend aan het ontbijt, op de dag dat honderden kilometers verderop Ajax voor de derde keer achtereen landskampioen dreigt te worden. Van Zweden zegt zich er niet op te verheugen en vreest dat ADO tegen Feyenoord een nederlaag zal oplopen. Hij moet lachen om een foto op Facebook: Lex Immers die in Feyenoord-trainingspak poseert voor zijn zojuist groengeel geschilderde voordeur. De dader in kwestie stelt Van Zweden per telefoon om half vier 's nachts hoogstpersoonlijk via de telefoon op de hoogte. Via Facebook krijgt Van Zweden een verzoek binnen van een moeder: of haar kind met het syndroom van Down een keer mascotte mag zijn. Van Zweden zegt dit spontaan toe.

Ook op zondagmorgen is voetbal het enige gespreksonderwerp als Van Zweden zich meldt in Potters Wheel, zijn voormalige stamkroeg waar hij lang geleden voor het laatst is geweest. In de eerste jaren van zijn verblijf in Swansea staat hij hier bekend als *John the Clog*, hoewel hij zich nooit op klompen heeft vertoond. Hij mijmert over vroeger: 'Ik zat altijd samen met David in pubs rondom het stadion. Hier voelden we ons thuis. In kroegjes met witte TL-verlichting, alleen maar met mannen en slap ouwehoeren over voetbal. En 's avonds liepen we naar de *take away* Chinees en aten we vanuit een krant het eten gewoon op straat op. Ik krijg de smaak weer in mijn mond als ik eraan denk. Je leefde de hele dag met je vrienden. Naar vrouwen keken we eigenlijk amper om. Die Wind Street is natuurlijk een paradijs voor jonge mensen, met de feesten, de vriendelijkheid, de wijven, maar ik kwam er vroeger vreemd genoeg eigenlijk nooit. Het had niet mijn aandacht, in feite ben ik al heel mijn leven een

brave, trouwe jongen, die niet rookt en ook niet veel drinkt. In Wind Street kom ik eigenlijk pas de laatste tien, twaalf jaar. Als je er om je heen kijkt, denk je dat er een vrouwenoverschot is. Je hebt hier in Wales heel veel mooie vrouwen. Je kunt stellen dat in Newcastle, in het noordoosten van Engeland, de vrouwen die er een beetje redelijk uitzien op de vingers van een hand zijn te tellen. Hoe meer je naar het westen van dit eiland gaat, des te knapper ze worden.'

Potters Wheel is een pub als zovelen. Veel hout- en koperwerk, met een stinkend toilet en krantenknipsels aan de muur. Het is vroeg op deze zondagmorgen, maar dat weerhoudt de aanwezigen niet om een groot glas bier aan de mond te zetten. Een paar uur later is tijdens de lunch geen zitplaats onbezet. 'In feite ben ik in het verkeerde land geboren. Ik heb hier meer vrienden dan thuis. In Den Haag ga ik zelden of nooit ergens een biertje drinken. En hier elk weekend als ik er ben. Het is een hele andere manier van leven, er is minder stress. Doordeweeks werken de Britten. Op vrijdag gaan ze naar de pub, op zaterdag zijn ze met voetbal bezig en op zondagmiddag gaat de hele familie naar de pub voor de Sunday Lunch. Ik vind het geweldig.'

Hij blikt ondertussen vooruit naar de komende weekends. Hij gaat dan eerst zaterdag naar de FA Cupfinal en reist zondag samen met Kay door naar Manchester voor de uitwedstrijd tegen de nieuwe kampioen United. Het is geen verkeerde tijdsbesteding voor een vader met zijn zoon. Een week later is het complete gezin Van Zweden in Swansea. Het seizoen sluiten ze traditioneel daar gevierd af. Weliswaar in gezelschap van weer zestig anderen, die op hun beurt een weekend hebben geboekt.

Een laatste biertje neemt hij tot zich voordat de busjes zich melden bij het Dragon Hotel. Van Zweden houdt ervan tijdig te arriveren op een vliegveld, hij heeft in zijn leven nooit door eigen schuld een vliegtuig gemist. De ruim veertig Nederlandse voetbalfans maken zich op voor de terugreis naar Bristol. In de bus, met Van Zweden rechtsvoor achter de chauffeur, wordt via de mobiele telefoons naar *Langs de Lijn* geluisterd of pagina 818 van Teletekst voor de tussenstanden bekeken. ADO wint verrassend genoeg met 2-0. De Feyenoorders schudden na een plaspauze langs de weg ongewassen sportief de hand van de ADO-fans. Ze dollen over en weer, de voetbalhumor viert hoogtij. Het is geen gezelschap van postzegelverzamelaars dat op stap is, maar alles blijft binnen de perken. Op Schiphol is er veel hartelijkheid en dankbaarheid richting de man die de reis faciliteert. Van Zweden weet al dat hij velen weer zal terugzien. Wie eenmaal in Swansea is geweest, zal altijd terugkeren. De mannen van Hellevoetsluis zeggen spontaan voor hun jaarlijkse voetbalreis nooit meer naar elders te gaan: *Swansea 'till I die.*

Een enerverende Dutch Tour

'LAAT NIEMAND ZEGGEN DAT JOHNNIE NIET KAN ORGANISEREN'

In de aanloop naar het voetbalseizoen 2013/14 verblijft Swansea City tien dagen in Nederland. John van Zweden begeleidt zijn club alweer voor de zesde keer tijdens deze Dutch Tour. In een hoekje van het inmiddels leeggelopen ADO-stadion maakt hij voor zichzelf de balans op van de laatste dag van de tour van dit jaar. Na het eerste fluitsignaal van de scheidsrechter heeft hij besloten zijn telefoon niet meer op te nemen en een paar uur na afloop van de door Swansea met 1-0 gewonnen wedstrijd tegen ADO telt hij de vele tientallen gemiste oproepen, berichten en mededelingen op Facebook. Bij de onvermoeibare man gaat deze zaterdagmiddag langzaam het licht uit. 'Ik zou vanavond naar een feestje in Breda gaan, maar dat gaat me niet meer lukken. Ik zit er volledig doorheen.'

John van Zweden is elke seconde van de dag voor iedereen rechtstreeks benaderbaar, heeft soms moeite belangrijke zaken van futiliteiten te scheiden en delegeren is niet zijn sterkste punt. Omdat onderweg toch af en toe iets misgaat en het begeleiden van een Premier League-club sowieso een zware klus is, krijgt de Hagenees het tijdens de tiendaagse rondreis van Swansea City door Nederland zwaar voor zijn kiezen. Dankzij zijn improvisatievermogen blijft hij overeind in een bewogen anderhalve week, waarin de League Cup in Engeland achterblijft, de spelersbus een keer iets te snel wegrijdt, de wedstrijd tegen NAC Breda in het geheel geen doorgang vindt, het bestuur hem de eerste zeven dagen carte blanche maar ook de volle verantwoording geeft, de kersverse topaankoop Wilfried Bony plotseling arriveert en heel veel Hagenezen vlak voor de wedstrijd tegen ADO bij hem persoonlijk hengelen naar een gratis kaartje.

Manager Michael Laudrup van Swansea City doet in de aanloop naar de Dutch Tour de suggestie een wedstrijd tegen Ajax te spelen. Hij bewaart goede herinneringen aan het Bilderberghotel en wil met zijn selectie op een vrije dag best wel even naar Amsterdam. Niettemin stuurt John van Zweden het voetbalgezelschap uit Wales een geheel andere kant op. De enige wedstrijd tegen een betaaldvoetbalclub is die tegen ADO Den Haag, het hotel voor *The Swans* blijkt de vestiging van Van der Valk dichtbij zijn huis en als de spelers even stoom willen afblazen kunnen ze dat volgens Van Zweden veel beter in Den Haag doen met haar prachtige paleizen, historische centrum en fraaie strand.

Na overleg met Swansea City-voorzitter Huw Jenkins gaat Laudrup vlak voor de zomer akkoord met een trip naar Nederland. De ploeg oefende er vijfmaal eerder. De eerste keer dateert van 2003, toen de club nog op het laagste professionele niveau speelde. Het bestuur vraagt Van Zweden dit keer een budgetneutraal trainingskamp te organiseren. Dat is een verschil met tien jaar geleden, toen Swansea nog twintigduizend euro moest betalen om tegen ADO Den Haag te mogen spelen. De rollen zijn inmiddels omgekeerd. 'Ik heb destijds privé meebetaald omdat ik graag tegen ADO wilde voetballen. Dat is me deze keer eigenlijk weer

opgebroken. ADO verdient behoorlijk aan deze wedstrijd, maar ik wilde per se hier spelen en daarvan hebben ze in de onderhandelingen handig geprofiteerd.'

Waar Van Zweden in het dagelijks leven nog weleens de neiging heeft dingen op het laatste moment te regelen, heeft hij deze keer besloten zijn zaakjes zo secuur als mogelijk voor te bereiden. Hij weet dat elk schoonheidsfoutje hem zal worden aangerekend. Manager Michael Laudrup is een professional die de hoogst denkbare eisen stelt. Voorafgaand aan de trip stuurt de Deen zijn assistent Morten Wieghorst voor een dag naar Nederland, om te checken of de accommodaties in orde zijn. Van Zweden voert Wieghorst in een razend tempo langs het beoogde hotel, het fitnesscentrum, het strand, de wedstrijd- en trainingsaccommodatie. Anders dan zijn voorgangers tolereert Laudrup geen pers in het spelershotel en voetballen op kunstgras ziet hij helemaal niet zitten. Reden waarom een gepland duel met Alphense Boys geen doorgang kan vinden.

Swansea City traint niet in het aanvankelijk bedachte Zuiderpark, want Van Zweden besluit een paar dagen voor de landing van het chartervliegtuig in overleg met trainer Maurice Steijn van ADO Den Haag uit te wijken naar het veld van Laakkwartier. Onder meer in verband met de diverse trainingstijden is dat bij nader inzien logistiek handiger en dus stuurt de chauffeur van Hofstad Tours zijn opgepoetste bus vol voetbalmiljonairs naar die oer-Haagse volkswijk, waar de mensen van de familieclub net zo Haags praten als de behangkoning, de tientallen vrijwilligers onder leiding van hun voorzitter Ron Jansen zich een perfecte gastheer tonen en een gladgeschoren grasmat klaarligt. Swansea City zal er met veel bekijks vijftien trainingen afwerken om de patronen van het bekende combinatiespel in te slijpen. Onder toezicht van de gastheer, die in zijn groene multomap alle schema's van trainingstijden, wedstrijddagen en kamerindelingen nog eens checkt. Hij heeft zich voorgenomen tien dagen lang knecht te zijn van Laudrup c.s. 'Terwijl ik in feite hun baas ben', zegt hij volledig ontspannen in de kantine van Laakkwartier bij een eerste kop koffie. Hij heeft er zin in: 'Laat niemand meer zeggen dat Johnnie niet kan organiseren. Ik heb het allemaal onder controle.'

De eerste oefenwedstrijd tegen 's Gravenzande loopt onder het toezicht van 3.500 toeschouwers op rolletjes. De Westlandse voetbalclub is al weken in de ban van de komst van Swansea, nadat Van Zweden na een toevallig bezoekje aan een damesinterland heeft gezegd met zijn club langs te willen komen. 'Alles was er tot in de puntjes geregeld. Hier had ik wel vertrouwen in'. Omgekeerd constateert 's Gravenzande dat de onderhandelingen met Van Zweden soepeler lopen dan de organisatie van de interland, die gepaard gaat met diverse voorbesprekingen, dikke draaiboeken en een stevig eisenpakket. Van Zweden wil slechts een klein beetje geld zien, een sportieve tegenstander, een goede grasmat en wat verfrissingen in de kledkamer. De deal is in een paar minuten beklonken.

De arbitrale leiding vertrouwt Van Zweden deze zaterdag toe aan zijn vriend Danny van Helden, een man uit Breda die hij vijf jaar geleden tijdens een vakantie in Turkije heeft ontmoet. De Brabander stelde destijds aan de rand van het zwembad de vraag: "Ben jij John?" en sindsdien raken de twee niet meer uitgepraat over hun gezamenlijke passie voetbal. Uiteraard maakte de arbiter sindsdien een aantal malen de oversteek naar Swansea. Van Zweden neemt met de aanstelling van Van Helden enig risico, want in de eigen regio fluit hij alleen maar jeugdwedstrijdjes. De Hagenees staat na de 2-0 zege van Swansea en het laatste

fluitsignaal direct op het veld om zijn vriend bijna dood te knuffelen. ‘Hij belde me gisteravond om kwart voor twaalf nog op dat hij vreselijke zenuwachtig was.’

Een tikje nerveus is Van Zweden deze dag zelf ook, als een personeelslid hem telefonisch meldt dat zojuist een enorme slang achter de koffiebar van zijn behangparadijs is opgedoken. Oom en buurman Jan Huybers is met zijn dierenwinkel ruim drie jaar geleden naar elders vertrokken, maar blijkbaar is een van de reptielen ondergronds achtergebleven. De slang overleeft wonderwel en bezorgt Van Zweden met de ontdekking midden op de dag een nachtmerrie. Volledig gerustgesteld is de Hagenees pas als zijn moeder hem een foto doorstuurt van het inmiddels gevangen 1 meter 60 lange exemplaar, dat er bij nader inzien vervaarlijker uitziet dat hij is. Voor het enige aanwezige bestuurslid van Swansea City, gestoken in polo, korte broek en slippers, is daarmee een brandje geblust. Vóór de wedstrijd is het eigenlijk de bedoeling dat de Westlandse jeugd tegen betaling met de League Cup op de foto gaat ten bate van een uitje voor kinderen met VCF. Helaas is de beker door een communicatiefout in Wales achtergebleven. Spontaan besluit de Westlandse club een loterijje te houden. John van Zweden schiet vol als ze hem als vader van een door dit syndroom geplaagd kind vragen dit goede doel toe te lichten. Terwijl de tranen over zijn wangen biggelen, stoppen gulle Westlandse tuinders hem een aantal biljetten in handen. De klasgenoten van dochter Britt kunnen een dagje weg.

Huilen kan John van Zweden een dag later ook wel, als hij tot de ontdekking komt dat er na afloop van de wedstrijd tegen Excelsior Maassluis iets niet goed gaat met de geplande *Meet & Greet*. Van Zweden meldt zich na afloop van de 5-1 winst op het afgesproken tijdstip met een rits spelers in een krap bemeten ruimte en ziet tevreden toe hoe de Swansea-spelers spontaan hun handtekeningen plaatsen en shirtjes ter beschikking stellen aan de opgetogen jeugd. In het een etage hoger gelegen fraaie businesshome wachten vaders en moeders met hun kroost op eenzelfde behandeling, maar spijtig genoeg blijkt er een misverstand over de exacte locatie. Dit komt aan het licht als Van Zweden de bus uitzwaait en een bestuurslid van de amateurclub informeert waar de spelers in hemelsnaam blijven. ‘Een totale ramp’, blikt hij een dag later terug. ‘Gelukkig bedacht ik snel een oplossing. Ik heb ze allemaal uitgenodigd voor de wedstrijd in het stadion van ADO met vooraf een *Meet & Greet* in het hotel.’

Van Zweden heeft niet veel tijd stil te staan bij dit incidentje, want langzaam wordt duidelijk dat de wedstrijd tegen NAC Breda op losse schroeven komt te staan. Op internet kondigt een jeugdige onverlaat uit Brabant aan dat hij de Britten een warm welkom zal heten en de burgemeester van Rucphen raakt hiervan zodanig in de war dat ze de wedstrijd verbiedt. Van Zweden, in feite geen partij omdat NAC als gastheer verantwoordelijk is, kiest bepaald niet voor de weg van diplomatie als hij op zijn Facebook-pagina een foto plaatst van Marjolein van der Meer Mohr en haar beslissing idioot noemt. Tegen een radioverslaggever vertelt hij later dat deze burgemeester van ‘dat dorp met zestienhonderd kippen en een gebakken ei zich voortaan thuis beter met de afwas kan bezighouden dan met voetbal’.

Per telefoon botst hij een paar dagen eerder met een dame van het hotel, die hem op een spaarzame vrije avond tijdens een etentje met de net van vakantie teruggekeerde Wendy telefonisch stoort met de vraag of de spelers ijsblokjes mogen bestellen. Deze blijken per bakje vijf euro te kosten. Van Zweden zegt niet te kunnen geloven dat je voor bevroren water zoveel

geld moet betalen indien je als club in een paar weken tijd met een paar teams dik vijftigduizend euro uitgeeft. ‘Belachelijk. Ik vroeg nog hoe oud ze was, maar dat vond ze niet relevant. Ik heb gelijk even geïnformeerd naar de prijs van suikerklontjes, voor het geval dat iemand er een extra zou willen.’

Op maandag is duidelijk dat NAC Breda qua speellocatie geen alternatieven heeft en tot betaling van bijna twintigduizend euro verplicht is om Swansea te compenseren. In huize Van Zweden heeft binnen het hoofd van de Hagenees dan koortsachtig overleg plaats, want hij wil dat Laudrup zijn beloofde wedstrijd kan spelen. Uiteindelijk brengt trainer Edwin Grünholz van Haaglandia uitkomst: hij wil met de Rijswijkse Zondagtopklasser wel een potje voetballen. De eenzijdige wedstrijd (10-0) heeft twee dagen later plaats op het terrein van Laakkwartier, waar ADO Den Haag 's avonds tegen FC Oss oefent. En zo krijgen de toeschouwers twee wedstrijden voor de prijs van één. Laudrup, met zijn Ajax-verleden geplaagd door problemen met de Nederlandse fiscus, toont begrip voor de situatie en meldt Van Zweden: *‘Holland is a strange country. Sometimes you have a problem with the taxman, sometimes it is the Lord Mayor.’*

Aangekomen op het complex van Laakkwartier snelt John van Zweden op de woensdagmiddag weer van microfoon naar camera en van handtekeningenjager naar voetbalfan met fototoestel. Swansea City staat in het middelpunt van het nieuws, nu de club de nationale topscorer Wilfried Bony heeft gecontracteerd. Dit klusje klaart de no nonsense-bestuurder van Swansea City maar al te graag: hij hoopt in de aanloop naar de verschijning van zijn boek op zoveel mogelijk publiciteit. *Voetbal International* is zojuist verschenen en daarin stelt verslaggever Geert-Jan Jakobs dat ‘Van Zweden 25 uur lult in een dag. Soms staat hij in een hele batterij microfoons tegelijk te oreren. Alsof Barack Obama hoogstpersoonlijk naar Laakkwartier is afgereisd, maar dan in de gedaante van een blanke, getatoeëerde, in trainingspak gestoken behangverkoper’. De Hagenaar kan om die omschrijving wel lachen. ‘Er worden niet zoveel mensen met Obama vergeleken.’

Mediamanager Jonathan Wilsher ziet toe hoe de Haagse Welshman de regie op eigen bodem volledig naar zich toetrekt. John van Zweden is zo fier op zijn club dat hij af en toe overeenkomsten vertoont met Bokito als deze weer eens bronstig op zijn borst ramt. Dagelijks houdt hij per telefoon Dean Gorré op de hoogte van de vorderingen van diens zoon Kenji, een groot talent dat bij Swansea City is ondergebracht. Ondertussen strooit hij overal met folders waarin de mensen worden verleid tot een bezoek aan een Premier League-wedstrijd, uiteraard in Swansea. Geen tijd ziet Van Zweden in zijn agenda voor zijn contactpersoon van 's-Gravenzande, die graag het liefst per direct wil evalueren, en een Haagse voetbalbestuurder die van alles van hem wil. Hij laat de man zien hoeveel gemiste oproepen zijn telefoon telt. ‘Ik ben deze dagen twintig uur per dag met Swansea bezig. Van de vier uur dat ik naast Wendy lig, ben ik drie uur wakker.’

Een dag eerder waagt Laudrup het in het kader van een vrije middag een tripje naar Amsterdam voor te stellen, maar dat is tegen het zere been van de Hagenees die de naam van deze stad consequent weigert uit te spreken en liever rept van ‘dat dorp vlakbij Schiphol’. Veel Hagenezen hebben het niet zo op Amsterdam, Van Zweden staat in dat kader als voormalig tijdelijk bewoner van de Bijlmerbajes niet geheel achteraan. Vlak na de geboorte van zijn zoon

laat hij voor de grap een hemdje met de tekst *'I am just born, and I hate Ajax already'* maken. Het is overbodig te melden dat moeder Wendy weigert het exemplaar uit de doos te halen.

‘Ik erger me aan het gedweep over dat zogenaamde mooie voetbal van ze’, zegt Van Zweden. ‘Uit het hele land komen ze naar De Arena. Daar begrijp ik niets van, dat je vanuit Breda in de bus stapt terwijl je NAC om de hoek hebt liggen. Dat zul je in Engeland niet meemaken. Daar is iedereen voor de club uit de stad waar je bent geboren en getogen. Daarom ben ik voor ADO en dat zal nooit meer overgaan. Ik begrijp goed dat een Amsterdammer voor Ajax is. En om eerlijk te zijn vind ik hun trainer Frank de Boer een aardige gast. Hij heeft geen spatje kapsones, is gewoon een normale vent. Voor het eerst sinds jaren hebben ze weer een sympathieke trainer.’

John van Zweden draait ter gelegenheid van de Dutch Tour eigenhandig een programmablad in elkaar, sluit dat op de achterkant af met een erelijst van Michael Laudrup en vermeldt alle jaren en clubs in de loopbaan van de Deen. Uitgezonderd het seizoen dat hij voor Ajax voetbalt. Geintje van de Hagenees, die bij Laudrup wel een potje kan breken en met hem tijdens het ontbijt in het hotel van Billy van der Valk dagelijks even de dag doorneemt. ‘Ik bracht hem met de auto naar Schiphol, omdat hij voor de begrafenis van zijn oma in Denemarken moest zijn. Dat was een boeiend gesprek. Ik mag hem erg.’ Dat was in de aanloop naar de trip wel anders, toen het contact tussen de twee nog wat stroef was en Laudrup zijn programma steeds bijstelde.

Met onverholen trots betreedt John van Zweden in het tweede weekend het stadion van ADO voor het sluitstuk van de Dutch Tour. Met in zijn spoor de complete familie, die traditioneel bij alle grote wedstrijden van de partij is. Bij de kassa's vormen zich rijen, brutale lieden klampen Van Zweden persoonlijk aan voor vrijkaart. Voor het stadion ontmoet hij Piet Jansen, de zoveelste nieuwe directeur van ADO Den Haag. Handen worden geschud, Van Zweden stelt daar collega-bestuurder Huw Cooze voor, met zijn kaalgeschoren hoofd en eveneens stevig getatoeëerde armen een volksjongen van het zuiverste soort.

Er zijn met hem slechts driehonderd fans uit Swansea overgekomen. In verband met de naderende Europese duels is het legioen aan het sparen. Op de tribune ontmoet Van Zweden een Swansea-supporter die tegenwoordig succesvol zaken doet in Moskou. Als dank voor een tribunekaart heeft de man een potje kaviaar bij zich. Met Jamie, vriend sinds jaar en dag van de ook ditmaal afwezige David Morgan, ziet Van Zweden hoe zijn dochter Britt naast doelman Gino Coutinho als een van de mascottes het veld opkomt. Het zijn bijna allemaal kinderen van relaties van John van Zweden die aan de hand van de spelers het veld betreden. Britt is helemaal gek op Coutinho, die haar op een onbewaakt moment toevertrouwde dat hij graag bij Swansea wil spelen. ‘Sindsdien vraagt ze drie keer op een dag of ik Coutinho wil kopen.’ Op het veld lopen wel drie fotografen die van Van Zweden de instructie hebben gekregen zoveel mogelijk vast te leggen: de fotopagina's van zijn Facebook-account moeten gevuld.

John van Zweden hoopt op een overwinning van *The Swans*, zoals hij eerder tijdens het

internationale jeugdtoernooi van ADO alleen juicht voor de club uit Wales. Omdat hij zakelijk is betrokken bij Swansea heeft die club een streepje voor. Daarbij komt dat hij bij Swansea meer erkenning krijgt. Een minimaal verschil is wat hem betreft voldoende en dus is er blijdschap over de 1-0 zege en het debuut van miljoenenaankoop Wilfried Bony. Van Zweden heeft aanvankelijk twijfels over deze aankoop, in die zin dat hij als geen ander weet dat het niveauverschil tussen de Eredivisie en de Premier League enorm groot is. Hoeveel topscorers uit Nederland hebben daadwerkelijk gepresteerd op Britse bodem? Michael Laudrup merkt achteraf op dat hij blij is met de diverse aanwinsten. Hij is tevreden over het verloop van de Dutch Tour en meldt John van Zweden dat alles perfect is verlopen. Velen klampen de Hagenees na afloop aan, ze bedanken hem voor de mooie wedstrijd. De aandacht doet hem goed. 'Ik heb van veel mensen respect gekregen. Het is mijn ultieme droom dat we hier ooit rondom de wedstrijd ADO-Swansea met de supporters, de dames en de *legends* tegen elkaar spelen'.

John 'Motorbike' gaat weer Europa in

'WE BARRICADEERDEN DE TWEE DEUREN, MAAR ER KWAM EEN GRIEK GEWOON MET EEN MOTOR NAAR BINNENRIJDEN'

'Als je diep in mijn hart kijkt zou ik misschien wel het liefst in m'n eentje naar de Europese wedstrijden gaan. Gewoon lekker in een shirtje van Swansea tussen de jongens en dan alleen vlak voor de wedstrijd je als directeur bij de hoofdingang melden. Voor aanvang van de plaatsingswedstrijd voor de Europa League tegen Malmö, in augustus, gingen we met de bestuursleden in korte broek op een plein vooraf even lekker een biertje drinken met de fans. Geweldig. Ik ging daar in Zweden zelfs op de schouders. Dat hoeft voor mij allemaal niet, maar het is wel een teken dat je nog steeds contact hebt met de echte supporters van Swansea. Er gaat niets boven lekker een biertje drinken, tussen de vlaggen samen zingen en ouwe koeien uit de sloot halen.'

John van Zweden is voor dit soort wedstrijden tegenwoordig in het gezelschap van zijn vrouw en zoon. Ze reizen vaak met hem mee. 'Ik ga niet zitten klagen, maar het is een heel gepuzzel. Door de plaatsing voor de Europa League komt het totaal aan Europese wedstrijden dit seizoen op minimaal tien. Het loopt qua agenda volledig uit de hand. Ik probeer er steeds bij te zijn, maar er zijn veel andere verplichtingen. Ik heb een winkel te runnen, ik heb een gezin, ik wil naar de wedstrijden in de Premier League, m'n zoon doet het steeds beter in de goal bij RKDEO. Je kunt niet alles en moet keuzes maken. Dat geldt ook voor de rest van het bestuur en de Swansea-fans. Het zijn er weinig die het zich qua tijd en geld kunnen permitteren al die wedstrijden af te lopen. Onze voorzitter is er steeds bij, hij is in dienst van de club. Voor de gewone fans is het een aanslag op hun portemonnee. Ik ken mensen die al maanden bezig zijn te sparen. Voor de trips naar Valencia, Sankt Gallen en Kuban Krasnodar. Die hebben bewust de plaatsingswedstrijden tegen Malmö en Petrolul overgeslagen, mede omdat we eerst thuis steeds ruim wonnen.'

'Het is natuurlijk wel weer een enorme ervaring voor ons. Dat we een grote club als Valencia in Spanje in de eerste poulewedstrijd met 3-0 van de mat spelen is eigenlijk onvoorstelbaar. Het niveau was enorm hoog, soms kun je het allemaal voor de zoveelste keer niet geloven. Michael Laudrup vroeg voor dit seizoen om een brede selectie en terecht. Dat heb je nodig als je op meerdere fronten actief bent. Het maakt mij niet langer uit wie er speelt, ik heb geen favoriet elftal meer. We hebben een groot aantal gelijkwaardige spelers. Waar eindigt het allemaal in dit seizoen? Gaan we ons plaatsen voor de achtste finale, loten we dan tegen Ajax? Dat zou mijn ultieme droom zijn, als we ze dan uitschakelen.'

'We hebben weer enorm gelachen in Spanje. Ik sloeg bewust de lunch met het Valencia-bestuur over, omdat ik bij 35 graden nog even die prachtige stad in wilde. Kwam ik de vicevoorzitter tegen, die daar samen met de supporters al een tijdje aan het bier stond. Hij vond het in het centrum net wat gezelliger. Voor de wedstrijd kregen twee bestuursleden van ons een grijze stropdas uitgereikt. Die waren ze even vergeten, maar het was daar verplicht. Typisch iets voor Swansea.'

'Er zijn mensen die de Premier League als de enige belangrijke competitie beschouwen en in

de rest amper geïnteresseerd zijn. Zo kijk ik er niet tegenaan. Ik vind het prachtig om met mijn club Europa in te gaan. Ik vond het alleen jammer dat we geen Nederlandse club hebben geloot. Ik wist trouwens niet dat zo'n loting zo spannend kon zijn. Ik zat achter mijn laptop in de winkel, het zweet liep door mijn reet. Als Feyenoord in de voorronde had gewonnen van Kuban Krasnodar waren we met Swansea naar De Kuip gegaan. Dat had ik schitterend gevonden, al kom je normaal gesproken niet zo diep in Rusland. Ook een loting tegen een club uit Israël had ik gaaf gevonden, ik wil al een aantal jaren die kant op om Jeruzalem en Bethlehem te bezoeken, maar ik krijg Wendy niet mee. Dit zou een mooi excuus zijn geweest.'

Van Zweden weet uit eigen ervaring hoe enerverend het kan zijn om buiten de Britse eilanden te zijn. Hij herinnert zich een van de laatste Europese avonturen van Swansea City, september 1989, als de dag van gisteren. De club gaat dan als winnaar van de Welsh Cup in de eerste ronde van de strijd om de UEFA Cup op bezoek bij Panathinaikos. De Hagenees maakt onderdeel uit van een groep voetbalfans die er tevens een gezellige vakantie van wil maken. Ze noemen zichzelf *The Independent Traveling Swans*, waardoor vanzelf een tot de verbeelding sprekende afkorting ontstaat. 'Ik stapte er vier keer voor in het vliegtuig, want we verzamelden in Londen. We verbleven een week in een hotel in Athene, ik sliep met David op een kamer.'

'Onze groep kwam te laat in het stadion, omdat we vastzaten in het verkeer. De stand was al 2-0 voor de Grieken en ze maakten er een derde goal achteraan. Daarop zijn wij met alle supporters van Swansea, er waren er zo'n achthonderd, enorm fanatiek gaan zingen tot het laatste fluitsignaal. En ons elftal kwam terug in de wedstrijd. Met een nederlaag van 3-2 waren we best tevreden. Een dag na de wedstrijd, we hadden eerst lekker gezwommen, zaten we met een aantal supporters wat te drinken en te eten op het terras van een Engelse pub, toen een stel Griekse gasten ons ineens omsingelde. Het leek wel alsof half Athene was uitgerukt. Er vielen gelijk klappen en uiteindelijk zijn we allemaal naar binnen gevluht. Daar heb ik echt voor mijn leven gevreesd, het was ongelooflijk wat er zich afspeelde. We barricadeerden de twee deuren, maar er kwam een Griek gewoon met een motor naar binnenrijden. Zijn passagier kon ik van de motor afbeuken en een pak slaag geven, reden waarom ze me in Swansea een tijdje *Motorbike* hebben genoemd.'

'Het leek net een film waarin we verzeild waren. Een van onze jongens dacht achter de bar weg te kunnen duiken, sprong er overheen en belandde rechtstreeks in de kelder. De barman was namelijk naar beneden gevluht en had het luik achter de bar open laten staan. Ik ben op een gegeven moment de wc ingedoken. Daar zaten we in een heel kleine ruimte met twee jongens en twee meisjes van het personeel. We kwamen er pas weer uit nadat de politie orde op zaken had gesteld. In het begin stonden ze erbij en keken ernaar. Pas na een half uur grepen ze echt in.'

'Ze namen ons in een bus allemaal mee naar het bureau. Vier van ons hadden steekwonden opgelopen.' 's Avonds meldde Mart Smeets op de televisie dat er 53 Swansea-supporters waren gearresteerd, onder wie één Nederlander. Nou, toen schrokken mijn ouders zich de pleuris. Ik kon ze snel geruststellen, want ik was als eerste vrij. Ik toonde de politie mijn Nederlandse paspoort en zei dat ik niks met voetballen en die Britse hooligans had te maken en dat ik daar

bij die pub toevallig net een biertje zat te drinken. Dat geloofden ze en gelukkig zagen ze niet mijn Swansea-tattoo, hahaha. De meeste anderen kwamen daarna vrij, een groepje van een man of twaalf zat langer vast en moest voor de rechter verschijnen. Het was pure willekeur. Zij met het meeste bloed zagen ze aan voor de grootste vechtersbazen. Het sloeg allemaal helemaal nergens op, maar er volgden toch celstraffen tot zestien maanden. Het bezorgde ons een heel slechte naam, bij terugkeer op het vliegveld in Londen stonden er tientallen journalisten ons op te wachten. Ze zagen ons aan voor een stelletje criminelen. Uiteindelijk heeft de Engelse regering zich ermee bemoeid en zijn de straffen ingetrokken. Het werd echt een hele affaire, zonder dat wij daar iets aan konden doen. Die corrupte pleurispolitie flikte ons een geintje door te beloven dat de jongens die vastzaten gelijk zouden vrijkomen als we schade zouden vergoeden. We brachten, dankzij onze regelneef David, met z'n allen tweeduizend pond bij elkaar. Nadat er betaald was, wisten die maffe Grieken ineens van niets.'

'Eenmaal thuis ging op woensdag in de winkel de telefoon. Het was Doug Sharpe, de toenmalige voorzitter van Swansea. Hij vroeg of ik naar de returnwedstrijd zou komen. Ik vertelde hem dat ik dat niet van plan was, dat mijn geld volledig op was. Even later belde hij weer, met de mededeling dat ik op zijn kosten een vliegticket kon boeken. Ik was de gast van de voorzitter van Swansea City! Een prachtig gebaar, tekenend voor deze club. Doug Sharpe loopt als erelid nog steeds bij alle wedstrijden rond en nu ben ik directeur. Ik vind het altijd weer prachtig om hem te zien. Een topvent.'

Nawoord

'MY STORY, SO FAR'

'In een interview is mij weleens door Paul van Liempt van BNR Nieuwsradio gevraagd wat ik liever zou willen: twintig miljoen vangen voor mijn aandelen van Swansea City of nog twintig jaar zo doorgaan. Ik kies dan voor het laatste, want ik heb nu een fantastisch bestaan: een paar dagen hier, een paar dagen daar en lekker met voetbal bezig zijn. Mijn brood verdien ik met het verkopen van rollen behang, geld zegt me in die zin helemaal niets.'

'Je moet realistisch zijn. De kans is vrij klein dat wij over tien jaar in deze samenstelling nog eigenaar zijn van de club. Onderweg kan er van alles gebeuren. Er is van buitenaf een enorme belangstelling voor clubs uit de Premier League, de grootste voetbalcompetitie ter wereld. Kijk naar Fulham, dat vlak voor dit seizoen ineens is gekocht door een steenrijke ondernemer uit de Verenigde Staten. Of neem Cardiff City, dat van de ene op de andere dag in handen kwam van een Maleisische miljardair.'

'Wij hebben Swansea City ooit bevrijd uit de handen van een Australische zakenman. Op onze eigen wijze hebben we Swansea in tien jaar naar de Premier League gebracht. De vraag is of wij aan ons plafond zitten. Als anderen in staat zijn de club verder te brengen, dan mogen wij deze ontwikkeling niet in de weg staan omdat wij zo graag op onze stoel willen blijven zitten. Daar moet je ook bij stilstaan. Eens moet je loslaten, het is net als met kinderen. Er komt een dag dat ze het huis verlaten, maar daarmee zijn ze niet uit je leven. Swansea zit in mijn hart, stroomt door mijn bloed, staat op mijn lichaam, ik heb voor altijd het recht op twee kaarten. Dat zal nooit veranderen.'

'Een eventuele verkoop van de club houdt mij niet dagelijks bezig. Ik ga daar trouwens niet in mijn eentje over, in feite loop ik met de stroom mee. Ik heb een pakket dat onderdeel uitmaakt van een groter geheel. Je kunt alleen verkopen aan een derde als je het gezamenlijk eens bent. Wanneer ik als eenling zou willen verkopen, moet ik mijn aandelen aan de club aanbieden en dan zijn ze veel minder waard.'

'Ik heb geen idee hoe ver Swansea City kan komen. Ik heb mezelf al zo vaak in mijn arm geknepen. Toen we voor het eerst bij Nottingham Forest kwamen, met drie Europa Cups in de vitrine van hun bestuurskamer, dacht ik dat dit het walhalla was. Daarna gingen we naar de Premier League en kwamen we twee jaar later nog eens op Wembley voor de finale van de strijd om de League Cup. En nu spelen we Europa League. Je kunt er geen zinnig woord over zeggen, met deze club valt niets meer uit te sluiten. Ik heb geen angst voor een terugval, zoals in de jaren tachtig. Toen was er sprake van wanbeleid, van onverantwoorde uitgaven. Wij zijn een stuk voorzichtiger en doen geen gekke dingen. Daarom moet het mogelijk zijn om ons weer een seizoen te handhaven in de Premier League. Dat is op zichzelf al een wereldprestatie en dan is het onbelangrijk of je als tiende, twaalfde of veertiende eindigt.'

‘Ik heb diverse keren nagedacht over de aankoop van een huis in Swansea, maar heb in de discussie hierover met Wendy inmiddels de handdoek gegooid. Ik zag een schitterend huis, met negen kamers, aan de zijkanten overal tuin, je keek zo het bos in. Wendy was er daar enthousiast over, eenmaal terug in Nederland ineens minder. We hebben later een nieuwbouwappartement tegenover het nieuwe stadion bekeken, een dag voor de aankoop kreeg Wendy er pijn van in haar buik. Ik begin er nu niet meer over’.

‘Ik heb Wendy gewezen op alle voordelen van Swansea. Het prachtige strand van 150 meter breed, de schitterende natuur, de paardjes, schapen en koeien die overal vrij rondlopen, de aardige relaxte mensen, de beperkte criminaliteit. Ze wil hier niet weg en denkt dat het voor ons gezin beter is hier te blijven, ze wil dichtbij haar broer, bij haar familie blijven. En ze is ervan overtuigd dat ik de winkel ga missen. Ik moet Wendy op basis van al die argumenten eigenlijk wel gelijk geven. Al zou ik in Swansea denk ik wel lekker kunnen leven. Ik heb weleens gezegd dat het vliegtuig ons vanuit Swansea binnen vijftig minuten weer in Nederland brengt, Wendy draait het dan om en zegt dat het vanuit Den Haag naar Swansea ook vijftig minuten vliegen is. Daar kan ik weinig tegenin brengen.’

‘Je mag van de UEFA als persoon geen eigenaar zijn van meer dan één club. Zolang ik aan Swansea ben verbonden, kan ik dus geen zakelijke band krijgen met ADO Den Haag. Ik zou het prachtig vinden, het als een eer beschouwen als het er ooit van komt. Ik zou het best leuk vinden om de club verder op weg te helpen, tot nu toe is er weinig gebruikgemaakt van de kennis die ik in de afgelopen elf jaar heb opgedaan. ADO zou er, denk ik, iets van kunnen opsteken. Ik ben al jaren bezig om een delegatie van ADO een kijkje in de keuken van Swansea te laten nemen. Diverse directeuren hebben toezeggingen gedaan, maar het komt er steeds niet van. De huidige directeur Piet Jansen vindt dat onbegrijpelijk en heeft gezegd graag een keer langs te komen. Ik ben benieuwd.’

‘Zo af en toe maak ik me enorm kwaad. Als je ziet hoe ADO zakelijk onhandig is geweest in de afgelopen jaren. Met contracten vol vreemde constructies. Feyenoord kan in het eerste seizoen voor een paar rotcenten gebruikmaken van Lex Immers en hem voor veel geld doorverkopen. Jens Toornstra is begin 2013 voor minder dan een miljoen euro verkocht aan FC Utrecht en op zijn hoofd stond na de zomer ineens een miljoenenbedrag, hét bewijs dat hij voor te weinig geld is weggegaan. Tjaronn Chery is voor een appel en een ei naar FC Groningen gegaan. ADO laat door slecht onderhandelen veel geld liggen, omdat meer zakenmensen dan voetbalmensen het beleid bepalen.’

‘Vóór het begin van het seizoen speelden wij met Swansea City een oefenwedstrijd tegen ADO Den Haag. Ik kreeg buiten het stadion een hand van de directeur van ADO en heb zelf mijn weg gezocht op de tribune. Onze vice-voorzitter kreeg later ook een hand en moest in een rij staan om muntjes te kopen voor een kop koffie. Dat doet niet denken aan de manier waarop wij eerder ADO in Swansea hebben ontvangen. Met een diner in aanwezigheid van drie bestuursleden van Swansea, met een toespraak, met cadeaus. In dat opzicht mag ADO nog wel wat stappen maken, qua gastheerschap. Toch blijft ADO een van mijn twee liefdes. Ik zal bij deze club tot mijn dood blijven komen.’

‘We zien wel hoe het de komende jaren gaat verlopen. Ik verwacht niet dat mijn leven ooit

saai zal worden. Een rustig bestaan zit er voor mij gewoon niet in, ik ben bij te veel dingen betrokken, kan geen moment stilzitten. Op de een of andere manier zal ik vermoedelijk altijd wel in het nieuws blijven. Ik lees weleens voetbalbiografieën waarbij staat 'My story, so far'. Zo zou je er in mijn geval ook tegenaan kunnen kijken.'

Swansea: meer dan voetbal

SPREEK UIT: SWANS-Y IN PLAATS VAN SWAN-SEA

Wie Swansea bezoekt voor een voetbalwedstrijd in het Liberty Stadium hoeft het daarbij niet te laten, want de stad biedt meer dan voetbal of rugby. Swansea is met haar bergachtige omgeving en enkele golfbanen fraai gelegen aan zee, heeft vanaf de haven een acht kilometer lange boulevard en in de directe nabijheid kilometerslange stranden. Op het water spelen de surfers en de zeilers dagelijks met de wind.

Qua oppervlak is Swansea en directe omgeving tweemaal zo groot als het Den Haag van John van Zweden, maar het telt met 237 duizend mensen binnen de hele regio nog niet de helft van het aantal inwoners van de Residentie. Swansea ligt in het zuiden van Wales, dat op haar beurt aan de zuidwestelijke kant van Groot-Brittannië is gesitueerd. Wales heeft een eigen taal, vlag en binnenlands bestuur. Er is een nationaal voetbalelftal, en een eigen competitie biedt toegang tot Europees voetbal, maar de topclubs van Wales opteren voor deelname aan de grootste competitie. Swansea staat te boek als de natste gemeente van het Verenigd Koninkrijk, maar in de zomer valt het wel mee en kan de temperatuur richting de dertig graden stijgen.

De kustplaats (spreek uit: Swans-y in plaats van Swan-sea) staat in de volksmond te boek als Copperopolis in verband met haar koperverleden. De stad moet het tegenwoordig minder hebben van industrie en meer van andere activiteiten. De komst van Amazon, de online-reus uit de Verenigde Staten, zorgt voor nieuwe werkgelegenheid. Virgin Media is eveneens een wereldwijd opererend bedrijf met een vestiging in dit deel van Wales, waar het autoregistratie-instituut DVLA met zesduizend medewerkers de grootste werkgever is. Swansea heeft dankzij een universiteit veel jongeren binnen de grenzen.

Het hart van de stad telt een aantal kleinere winkelcentra, maar er zijn plannen voor een forse uitbreiding. De gemeente heeft hotels in meerdere prijsklassen en een opwindend uitgaansgebied met alle denkbare uitspanningen op dit terrein. De inwoners staan bekend als Swansea Jacks. Volgens de verhalen zijn ze vernoemd naar een retriever die 27 bijna verdronken mensen redt.

Swansea, aan te vliegen vanaf Cardiff en Bristol, heeft een klein vliegveld en groot treinstation.

Swansea City A.F.C.

Rugby is aanvankelijk de populairste sport in Swansea, maar in de zomer van 1912 komt er toch een voetbalvereniging in de kustplaats van Zuid-Wales. Swansea Town is de naam. Dit blijft zo tot 1969, wanneer Swansea officieel als stad te boek komt te staan en de voetbalclub Swansea City Association Football Club gaat heten. De club speelt in de eerste halve eeuw van haar bestaan geen grote rol, bereikt wel tweemaal de halve finale van de strijd om de FA Cup, maar doet pas later echt van zich spreken.

De recente opmars doet sterk denken aan de zegetocht van eind jaren zeventig en begin jaren tachtig. Onder leiding van de in 1978 aangestelde jeugdige manager John Toshack stoot Swansea vanuit de laagste divisie met drie promoties in vier jaar door naar de First Division, de voorloper van de Premier League. In 1982 is er zelfs kans op het algeheel kampioenschap, maar blessures zorgen voor een terugval aan het eind van het seizoen, dat niettemin wordt afgesloten met de zesde plaats, de hoogste notering ooit.

Vervolgens duikelt de club in drie jaar tijd weer net zo hard naar beneden. Toshack, die als spits furore maakte bij Cardiff City, Liverpool en Swansea City en later onder meer coach van Real Madrid was, krijgt in zijn vijfde seizoen wegens slechte resultaten ontslag aangezegd. De ene na andere opvolger struikelt al even hard. Acht jaar na de eerste promotie onder leiding van Toshack is de club weer helemaal terug bij af.

Tegen het eind van de spectaculaire terugval krijgt Swansea City in 1985 in de persoon van Doug Sharpe een nieuwe voorzitter. Hij is jarenlang een gezichtsbepalende figuur, zorgt voor stabiliteit, ziet zijn club door het winnen van de Welsh Cup diverse keren Europees voetbal spelen en geeft het stokje in 2001 over aan directeur Mike Lewis. Dat is geen gelukkige zet. Lewis geeft Swansea al na een paar maanden in handen van een Australisch consortium onder leiding van Tony Petty. Deze zakenman zal iets meer dan honderd dagen eigenaar blijven, maar verdwijnt begin 2002 onder druk weer net zo snel als hij is gekomen.

Swansea City A.F.C. speelt sinds het seizoen 2011/12 in de hoogste divisie van het Engelse voetbal. De club maakt in deze eeuw een enorm opmars. De klasseringen op een rij, sinds de entree van John van Zweden:

2002/03: 21 (League 2)

2003/04: 10 (League 2)

2004/05: 3 (League 2)

2005/06: 6 (League 1)

2006/07: 7 (League 1)

2007/08:1 (League 1)

2008/09:8 (Championship)

2009/10:7 (Championship)

2010/11:3 (Championship)

2011/12:11 (Premier League)

2012/13:9 (Premier League)

Winnaar Football League Cup: 2012/13

Halve finalist FA Cup: 1925/26, 1963/64

Winnaar Football League Trophy: 1993/94, 2005/06

Winnaar Welsh Cup: 1912/13, 1931/32, 1949/50, 1960/61, 1965/66, 1980/81, 1981/82, 1982/83, 1988/89, 1990/91

Hoogste eindklassering: 6e in Division One (1981/82)

Laagste eindklassering: 22ste in Division Four (1974/75)

Volledige naam: Swansea City Association Football Club

Bijnamen: The Swans, The Jacks

Opgericht: 1912

Stadion: Liberty Stadium Swansea (20.750 plaatsen)

Voorzitter: Huw Jenkins

Manager: Michael Laudrup

Milo Jongmans RIP

22 juni 2006

15 augustus 2012

Vrienden voor het leven

Ik zal je nooit vergeten stoere neef!!

Online

Sommige avonturen van John van Zweden en Swansea City zijn in bewegend beeld vastgelegd. Voorts is er een aantal relevante vindplaatsen online.

Onderstaand een overzicht:

The Fall and Rise: BBC documentaire over de opmars van Swansea in tien jaar. Zie http://www.youtube.com/watch?v=EoLT_0LH51I

That Final Day: Reportage van Tom Egbers en Kees Jongkind van 3 mei 2003. Zie <http://nos.nl/video/180428-document-that-final-day-revisited.html>

Jack To A King: een film over Swansea City, de opmars, de stad.

Zie voor verschijningsdatum <http://www.jacktoaking.com/>

De website van Swansea City A.F.C.

Zie <http://www.swanseacity.net/>

Een Nederlandstalige website van een fanclub.

Zie <http://www.swanseacityfans.nl/>

Een Nederlandstalige website over een trip naar Swansea. Zie <http://www.visitswansea.nl>

Een informatieve website over Swansea als toeristische attractie. Zie www.visitsswanseabay.com

Een van de vele songs over Swansea City op YouTube <http://www.youtube.com/watch?v=60GZz3gHjh4>

John van Zweden in zijn museum. Engelstalige reportage. Zie <http://www.youtube.com/watch?v=mTrBHArpOyI>

John van Zweden in KRO's Brandpunt. Zie

http://brandpunt.kro.nl/seizoenen/2011/afleveringen/09-10-2011/fragmenten/john_van_zweden_-_de_behangkoning_van_swansea

John van Zweden bij De Wereld Draait Door. Zie

[http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/Gastendetail.2291.0.html?](http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/Gastendetail.2291.0.html?&tx_ttnews%5Btt_news%5D=22927&cHash=7a686840e0bad5bc52fe39687b1d25f3)

[&tx_ttnews%5Btt_news%5D=22927&cHash=7a686840e0bad5bc52fe39687b1d25f3](http://dewerelddraaitdoor.vara.nl/Gastendetail.2291.0.html?&tx_ttnews%5Btt_news%5D=22927&cHash=7a686840e0bad5bc52fe39687b1d25f3)

John van Zweden per mail: swansea@online.nl

John van Zweden op Facebook: <https://www.facebook.com/john.vanzweden.7>

John van Zweden op Twitter: @johnvanzweden

John van Zweden op LinkedIn: [http://www.linkedin.com/profile/view?](http://www.linkedin.com/profile/view?id=217834204&locale=nl_NL&trk=tyah)

[id=217834204&locale=nl_NL&trk=tyah](http://www.linkedin.com/profile/view?id=217834204&locale=nl_NL&trk=tyah)

John van Zweden zakelijk: johnvanzweden.nl

John van Zweden als spreker: www.johnvanzweden.eu

In zijn eigen ADO- en Swansea-museum.

Meeleven op de tribune, met rechts naast hem vice-voorzitter Leigh Dineen.

Met zijn favoriete slaal in het stadion van Swansea City.

Interview voor een
uitwedstrijd tegen
Tottenham Hotspur.

The Premier Sausage Co.

MES Mobile
Event
Solutions
www.MobileEventSolutions.co.uk

R E F R E S H M E N T S

Freezer

adidas

MES Mobile
Event
Solutions
www.MobileEventSolutions.co.uk

MES Mobile
Event
Solutions
www.MobileEventSolutions.co.uk

Even bidden op Wembley, voor
aanvang van de League Cupfinal
tegen Bradford City op
24 februari 2013.

Het gezin Van Zweden. Vanaf
links: John, Britt, Wendy en Kay.

CLUB HONOURS

PREMIER LEAGUE

2001 2013
2003
2007
2008
2009
2011

LEAGUE CUP

CUP

F.A. CHALLENGE CUP

1909 1990
1948 1994
1963 1996
1977 1999
1983 2004
1985

Op de foto met Sir Bobby Charlton bij Manchester United.

Colofon

©2013 Voetbal International, Gouda

AUTEUR	Dennis Mulkens
EINDREDACTIE	Tom van Hulsen
VORMGEVING	Remy Best
DRUK	Wilco, Amersfoort
DRUKWERKBEGELEIDING	Geert Gortzak
COÖRDINATIE	Marieke Derksen
OMSLAGFOTO	Pieter Stam de Jonge
OMSLAGFOTO	Privé-archief John van Zweden en Voetbal International

Speciale dank aan Ruben Eshuis en Tjerk Heringa voor de fotografie

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Eerste druk: oktober 2013

Speciale dank aan Ruben Eshuis en Tjerk Heringa voor de fotografie.

ISBN: 978 90 6797 040 2

NUR: 491